

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 70

Dijous, 16 de febrer de 2006

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 79

Í N D E X

Projecte de llei

de prestacions econòmiques d'assistència social (tram. 200-00043/07) (debat de totalitat) (p. 3)

Projecte de llei

del Pla estadístic de Catalunya 2005-2008 (tram. 200-00032/07) (p. 15)

Interpellació

al Consell Executiu sobre els efectes que poden tenir les noves perspectives financeres europees en l'economia catalana (tram. 300-01012/07) (p. 24)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política en matèria de publicitat institucional (tram. 300-01014/07) (p. 29)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la situació econòmica i industrial de Catalunya (tram. 300-01013/07) (p. 34)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre les repercussions a Catalunya de les reaccions suscitées per la publicació de les caricatures de Mahoma (tram. 317-00203/07) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre els objectius del Govern per a la resta de la legislatura (tram. 317-00204/07) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre les constants ingerències d'instàncies polítiques de l'Estat en la política catalana i els atacs constants a la institució que representa (tram. 317-00207/07) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre el primer any de l'euroregió Pirineus - Mediterrània (tram. 317-00206/07) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre la coherència i la cohesió del Govern (tram. 317-00205/07) (p. 43)

al Consell Executiu sobre les mesures preses per a agilitar el trànsit de cap de setmana entre les zones de muntanya i l'àrea metropolitana de Barcelona (tram. 310-00532/07) (p. 44)

al Consell Executiu sobre el projecte de regulació de la prostitució que elabora el Departament d'Interior (tram. 310-00527/07) (p. 45)

al Consell Executiu sobre la possible reobertura de l'oficina de representació institucional de la Generalitat a Roma (tram. 310-00528/07) (p. 47)

→

al Consell Executiu sobre les infraestructures necessàries a les terres de Lleida
(tram. 310-00529/07) (p. 48)

al Consell Executiu sobre l'evolució de la despesa farmacèutica durant el 2005
(tram. 310-00530/07) (p. 49)

al Consell Executiu sobre les llistes d'espera sanitàries a Tarragona (tram. 310-00526/07) (p. 49)

al Consell Executiu sobre la gratuïtat del peatge de l'autopista C-32 per als usuaris del Maresme
(tram. 310-00525/07) (p. 50)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística (tram. 302-00157/07) (p. 51)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de concerts educatius
(tram. 302-00158/07) (p. 54)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les conseqüències de la crisi del Carmel
(tram. 302-00159/07) (p. 57)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la reforma del Consorci per a la Normalització
Lingüística (tram. 302-00160/07) (p. 63)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 79

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i el lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller primer, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, d'Economia i Finances, les conselleres d'Educació i de Salut, el conseller de Treball i Indústria, i la consellera de Benestar i Família.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de Llei de prestacions econòmiques d'assistència social (tram. 200-00043/07). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat.
2. Projecte de Llei del Pla estadístic de Catalunya 2005-2008 (tram. 200-00032/07). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 289).
3. Interpellació al Consell Executiu sobre els efectes que poden tenir les noves perspectives financeres europees en l'economia catalana (tram. 300-01012/07). Sr. Manel Ibarz i Casadevall, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
4. Interpellació al Consell Executiu sobre la situació econòmica i industrial de Catalunya (tram. 300-01013/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política en matèria de publicitat institucional (tram. 300-01014/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística (tram. 302-00157/07). Sr. Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de concerts educatius (tram. 302-00158/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.
8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les conseqüències de la crisi del Carmel (tram. 302-00159/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.
9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la reforma del Consorci per a la Normalització Lingüística (tram. 302-00160/07). Sra. Dolors Camats i Luis, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Debat i votació.
10. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Projecte de Llei de prestacions econòmiques d'assistència social (tram. 200-00043/07) (debat de totalitat)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de Llei de prestacions econòmiques d'assistència social. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyora Anna Simó, consellera de Benestar i Família.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, avui sóc aquí al Parlament, a primera hora –amb molta satisfacció, francament–, per presentar aquesta Llei de prestacions econòmiques assistencials, una llei que encaixa plenament en el gir social i de progrés que promou el Govern de Catalunya, perquè la nació són les persones i aquesta Llei ha de garantir mesures d'impuls de la igualtat d'oportunitats, potenciar la lluita contra la pobresa i l'exclusió social i emmarcar-s'hi. I permetin-me que els digui que és una llei avançada en l'àmbit de les polítiques socials, perquè mira cap als col·lectius més desfavorits i els vol donar seguretat, els vol donar seguretats. De fet, ha estat aquest Govern catalanista i d'esquerres qui ha donat la primera resposta a anys de reivindicacions de col·lectius molt desfavorits que reclamen veure augmentats els seus ingressos minsos.

Per tant, l'objecte d'aquesta Llei és regular les prestacions econòmiques d'assistència social, unes prestacions que tenen com a finalitat atendre les situacions de necessitat derivades de qualsevol contingència en la vida d'una persona que li impedeixi de fer front a les despeses essencials per poder dur una vida digna. Per això el Departament de Benestar i el Govern en ple situen la Llei de prestacions com un dels instruments econòmics més potents de lluita contra la pobresa, emmarcat en el Pla per a la inclusió i la cohesió social de Catalunya, que vaig presentar al Govern el passat 31 de gener, un pla que entenc que és una eina per garantir el camí cap a la igualtat real d'oportunitats de tots els ciutadans i les ciutadanes.

Aquesta Llei afronta les situacions de pobresa que es donen a casa nostra establint drets per als col·lectius més vulnerables, però no només establint drets, sinó establint les regles del joc per establir nous drets, establint les regles del joc per a futurs ajuts econòmics de caire assistencial i per distribuir els recursos disponibles de manera justa, equitativa i transparent.

Permetin-me que els digui que aquesta és una llei innovadora en el conjunt de l'Estat, i a més amb el més alt ordenament jurídic, per garantir per llei una seguretat econòmica per a totes aquelles persones que tenen més necessitats. La voluntat clara del Govern és atorgar aquestes prestacions assistencials en funció de les nostres competències i d'acord amb les nostres competències, atès que les pensions, de les quals té competència l'Estat, són clarament insuficients per atendre les necessitats bàsiques de molts ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Mentre el Govern de l'Estat no millori les pensions al nivell que tots desitgem, el Govern de la Ge-

neralitat, a càrrec dels seus pressupostos, oferirà a càrrec dels seus pressupostos i dintre de les seves competències aquests ajuts a les persones que estan detallades en aquest Projecte de llei.

M'agradaria poder destacar alguns aspectes d'aquesta Llei, que després en comissió ja seran tractats –no ho dubto– amb molt més de detall. Primer de tot, que es valora l'estat de necessitat de les persones mitjançant un indicador objectiu de suficiència de recursos, i un indicador al qual s'aplicarà un índex corrector d'increment en funció, si és el cas, doncs, de l'existència de membres que hi convisquin i la situació personal de la persona beneficiària. Aquest indicador, aquest índex ha estat pactat entre el Govern i els agents socials, segons el que determina l'Acord estratègic per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, pactat amb sindicats i patronals. I aquest índex s'ha fixat, per a l'exercici 2006, en 7.136 euros l'any, i de manera progressiva cap persona perceptora de prestacions ha d'estar per sota d'aquest índex.

Aquest Projecte de llei que ara defenso és el primer, la primera normativa –no només la primera llei: la primera normativa– que incorpora l'índex de renda, l'índex de suficiència de recursos. El Govern l'ha d'utilitzar a partir d'ara per fixar d'altres ajuts i d'altres serveis, però aquest és el primer –ho repeteixo–, la primera normativa en què s'aplica aquest indicador.

El que estableix el Projecte de llei és que el primer any –i la documentació que els hem fet arribar, inclosa la memòria econòmica–, estableix que el primer any d'aplicació..., d'entrada, un percentatge del 65 per cent sobre aquest índex. Això comporta que el primer any d'aplicació cap perceptora de prestacions rebi menys de 4.638 euros d'ingressos anuals; estem parlant de 260.000 persones beneficiàries. Progressivament, aquest 65 per cent s'anirà incrementant fins a arribar al 100 per cent de l'índex en els propers anys. I la voluntat del Govern és que aquest increment es pugui fer ràpid i aviat, en funció, doncs, dels guanys que anem aconseguint per a la justícia social d'aquest país, amb un increment dels ingressos del pressupost de la Generalitat.

Això afecta totes les persones que perceben pensions de viduitat, SOVI, Lismi, FAS i les no contributives, aquestes últimes tenint en compte, com molt bé saben, el límit del 25 per cent com a complement màxim, segons la legislació estatal vigent. En el Projecte de llei veuran que no hem fet referència a aquesta quantitat del 25 per cent, sinó que fem una referència genèrica a la legalitat vigent, a la legislació vigent, de manera que, si l'Estat incrementa el percentatge sobre el qual es pot complementar, no caldrà modificar en absolut la Llei, sinó que es podrà anar fent aquest increment.

Una altra novetat important de la Llei de prestacions és que per primera vegada des de l'ordenament jurídic distingim tres tipus de prestacions –allò que els deia de les regles del joc.

Unes, amb dret de concurrència a través de convocatòria pública, i això ha de comportar un canvi d'arrel del que s'havia fet fins ara, en tant que les convocatòries...,

bona part de l'import que s'hi destinava ja estava compromesa a pagar els perceptors d'anys anteriors. A partir d'ara, les convocatòries es faran d'una manera més transparent, més honesta, des del meu punt de vista, ja que només es destinaran a pública concurrència els imports destinats a les persones que accedeixin a la prestació per primera vegada. De fet, les prestacions atorgades de forma permanent, segons la proposta que presento, es prorrogaran automàticament per a cada exercici, sempre que el beneficiari continuï complint els requisits establerts.

El segon tipus de prestació són les de dret subjectiu, les que tenen un informe econòmic també molt més detallat, amb la seguretat i garantia que donen a totes aquelles persones beneficiàries les prestacions de dret subjectiu.

I, per altra banda, la Llei també preveu un tercer tipus de prestacions, les d'urgència social, i aquestes tenen com a finalitat atendre situacions puntuals i urgents, i són de competència local, com ja marca per altra banda la legislació vigent. No ens estem inventant unes prestacions d'urgència social per al món local; ja existeixen, però no estaven regulades enlloc.

Des del nostre punt de vista, la Llei de prestacions és una eina clau per potenciar la cohesió social. I, en l'àmbit de la lluita contra la pobresa i l'exclusió social, ha estat prou clara, Europa, el Consell d'Europa, que insta els estats membres a fixar objectius encaminats a reduir el nombre de persones amb risc de pobresa i d'exclusió social.

Per altra banda, l'objectiu global que marca la Unió Europea en els seus treballs per a la inclusió és aconseguir, en el context dels canvis estructurals, que els serveis i recursos siguin universals. I marquen vuit reptes, un dels quals és garantir ingressos i recursos adients per poder viure dignament. En això, hi estem posats, el Govern de la Generalitat. I per tant, en l'exercici de la competència exclusiva en matèria d'assistència social, ja l'any 97 la Llei 10/97, de la renda mínima d'inserció, va establir un conjunt de prestacions i actuacions amb la finalitat de donar el suport adequat a totes les persones que ho requereixin, per atendre les necessitats bàsiques i afavorir-ne la inserció social i laboral.

No obstant això, els estudis sobre la pobresa a Catalunya ens fan palès que la pobresa no està tan relacionada amb el cicle econòmic com ho estava ara fa deu o quinze anys, i està molt relacionada amb l'existència d'actuacions de les administracions competents, de prevenció de situacions d'exclusió, no només econòmica, sinó relacional, social, residencial, referida a l'habitatge, etcètera. És per això que en els darrers anys la pobresa a Catalunya no s'ha reduït, sinó que diguem-ne que s'ha consolidat.

Per tant, per a la lluita contra l'exclusió social del Govern, a més de la Llei de prestacions... La Llei de prestacions no s'ha de veure només com un acompliment de tants anys de demandes, sinó com una eina més dintre d'un marc general, en sintonia amb el que ara els estava dient, que és el primer volum del Pla per a la inclusió i la cohesió social a Catalunya 2006-2009, que respon a la necessitat de fixar les bases per anar esta-

blint una nova cultura del benestar que comporti una nova manera d'afrontar la lluita contra l'exclusió social –ho repeteixo, més justa per a tothom, més coherent per a tothom– i, per tant, superar la visió i l'actuació merament assistencialistes envers els col·lectius desfavorits i apostar decididament per unes noves polítiques que no només responguin ràpidament a les necessitats més urgents de les persones més vulnerables, sinó que actuin també preventivament sobre les causes, desenvolupant apostes estratègiques i proactives, debilitant els factors més estructurals i fomentant l'autonomia de les persones.

Aquesta Llei de prestacions arriba al Parlament consensuada amb diversos consells, ratificada pels seus membres: el 13 d'octubre, pel Consell Sectorial de Serveis Socials d'Atenció a la Infància; el 17 d'octubre, per la Comissió Permanent del Consell General de Serveis Socials; el 26 d'octubre, per la Comissió de Govern Local; el 2 de novembre, pel Consell Sectorial de Serveis Socials d'Atenció a la Gent Gran i pel Consell de Treball Econòmic i Social; el 3 de novembre, pel Consell Sectorial d'Atenció a les Persones amb Disminució; el 7 de novembre, pel Consell Sectorial de Serveis Socials d'Atenció Primària, i el 13 de desembre, pel Ple del Consell General de Serveis Socials, a banda de ser exposada i explicada als representants de les entitats de persones vídues i l'Associació de Perceptors de Pensions no Contributives, en una reunió conjunta del Departament d'Economia i del Departament de Benestar el propi 9 de novembre de l'any 2005.

En aquest Projecte de Llei es trobaran tot un seguit d'ajuts emmarcats en aquestes tres categories que els he esmentat d'ajuts. S'hi trobaran la prestació per a les persones joves extutelades, que és una prestació de dret subjectiu de caràcter temporal; la prestació per al manteniment de les despeses de la llar dels cònjuges i familiars supervivents, una prestació de dret subjectiu també; la prestació complementària per a les persones pensionistes de la modalitat no contributiva per invalidesa o jubilació, també una prestació de dret subjectiu; la prestació per a l'acolliment d'una persona menor d'edat tutelada per la Generalitat de Catalunya, una prestació de dret subjectiu no regulada fins ara enlloc, i una prestació per al manteniment de les necessitats bàsiques, una prestació de dret subjectiu per atendre les despeses derivades del manteniment de les necessitats bàsiques de les persones que concorren en determinades circumstàncies: persones amb un determinat grau de disminució, persones amb uns ingressos per sota de l'índex establert i persones que no treballin o que no es puguin incorporar al món laboral.

També fixa les prestacions econòmiques del dret de concurrència, entre els articles 24 i 29, i les prestacions econòmiques d'urgència social, en l'article 30, que tenen com a finalitat atendre situacions de necessitats puntuals, urgents i bàsiques de subsistència, com el vestit, l'alimentació, l'allotjament, i es financen amb càrrec als pressupostos de les entitats locals, d'acord amb les competències que tenen en l'àmbit dels serveis socials d'atenció primària, segons la legislació aplicable, i desenvolupats també en el marc de la cooperació interadministrativa del Departament de Benestar amb els ens locals.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Aquesta Llei ha seguit un llarg camí, per tant, de consens, de debat social, i a més a més ve acompanyada d'un acurat estudi econòmic que estima l'import anual de les prestacions de caràcter subjectiu i el que representa de quantitat per a l'exercici 2007. En l'informe consta l'estimació de l'import anual de cadascuna de les prestacions de dret subjectiu, en funció de l'estimació de població beneficiària i de la quantia de la prestació que estableix la Llei. És una feina rigorosa per tal de garantir seguretat als col·lectius als quals es destina aquest Projecte de Llei, que la Llei serà una llei efectiva, que la Llei s'ha fet comptant amb tots els recursos per tal que sigui una realitat.

Una llei que a aquesta consellera li agradaria que el primer any d'aplicació ja pogués superar el percentatge del 65 per cent, és així, perquè la nostra ambició és clara, però el Govern ha avaluat totes les necessitats de creixement de serveis i l'avanç importantíssim que representa arribar a 260.000 persones el primer any d'aplicació de la Llei i establir-ho per dret subjectiu sense marxa enrere, sense estar en funció de contingències temporals o de contingències polítiques. És un gran avenç.

Com és un gran avenç els cent milions d'euros que el primer any estan pressupostats per donar compliment a aquesta Llei de prestació. A aquesta consellera li hauria agradat disposar de 150, de 160, de 170 milions d'euros, és clar, o de 200. Però aquest és un avenç importantíssim. I, permetin-m'ho dir, si el model de finançament que ens ha de permetre de tenir més recursos, doncs, realment és el que necessita la gent d'aquest país, podem anar molt més ràpid del que ara es va. Però, ho repeteixo, amb aquesta Llei, que és un abans i un després, no hi ha marxa enrere pel que fa als drets de les persones amb menys ingressos.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Té la paraula, per presentar l'esmena a la totalitat, en nom del Grup de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorables conselleres, representants d'associacions i de persones possibles beneficiàries d'aquest Projecte de Llei, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió hem presentat aquesta esmena a la totalitat a aquest Projecte de Llei de prestacions socials amb la voluntat que retorni al Govern, que l'esmeni ràpid i que el torni a presentar.

Ens agrada i celebrem que hi hagi aquest Projecte de Llei, però el que no ens agrada és el seu contingut. I sobretot no ens agrada perquè no respecta els seus compromisos en el pacte del Tinell, que, segons deien vostès, és un pacte de Govern. I, per tant, vostès no respecten allò a què es van comprometre davant de la ciutadania de Catalunya.

Saben, malgrat que els consells hagin estat informats, que els sectors beneficiaris d'aquest projecte, com també alguns sindicats, han fet manifestos i declaracions en contra del seu contingut.

Vostès, ara es veu clarament i intentaré demostrar-ho, s'han burlat i es burlen de les persones amb rendes més baixes de Catalunya; simplement les intenten enganyar. Aquest és el gir social tan anunciat? Dos anys girant per arribar aquí?

Mirin, és un projecte de llei que arriba amb retard. El pacte del Tinell diu que entraria en el Parlament, l'any 2004. I, per tant, arriba amb retard. I vostès no compleixen el pacte del Tinell, que es veu que no és un pacte al servei de la gent, sinó al servei del tripartit, del seu repartiment de poder. Una llei que havia d'obrir la legislatura, l'any 2004, la tancarà el 2007, que és quan entrarà en vigor. Perquè, diguin el que diguin, aquesta esmena a la totalitat no retarda ni un segon l'aplicació d'aquesta Llei, que vostès l'han prevista per a l'1 de gener del 2007, i nosaltres el que demanem és que entri en vigor des de l'1 de gener del 2006, amb caràcter retroactiu.

És un projecte de llei que genera frustració: no respon, com he dit, al que s'havia anunciat. Vostè fa, conselleira, dos anys que fa discursos sobre aquesta Llei, i el que li demanem és menys discursos i més recursos al servei de les persones. Un projecte que ha tingut una gestació amb una certa crueltat. Vostès saben el que és, per a un pensionista no contributiu, anar-li dient «no patiu, que us ho pagarem el 2005; no patiu, que us ho pagarem el 2006; no patiu, que us ho pagarem el 2007»?

Aquestes persones esperen aquests recursos. Les persones vídues esperen aquests recursos. I vostè, el que els fan, a partir d'aquesta Llei i del pressupost d'aquest any, és treure complements a les persones vídues, per exemple. I això ho veuran ara, tot seguit.

A més a més, vostès han incomplert les seves lleis de pressupostos. La Llei de pressupostos del 2005 deia: «Es presentarà la Llei i s'habilitarà la partida.» Ni llei, ni partida. L'any 2006 han dit el mateix. I, saben què succeeix? Que diuen que la Llei s'aplica el 2007. Per tant..., 2006, ni llei, ni partida, ni llei efectiva. I, per tant, vostès han volgut enganyar i calmar els pensionistes, dient que ho farien, però això, com he dit, és d'una certa crueltat. Han incomplert les seves lleis de pressupostos.

És un projecte de llei de rebaixes. El Govern va dir, en el pacte del Tinell, que la referència, l'índex de referència seria el salari mínim interprofessional. És així o no? Salari mínim interprofessional. Vostès ara creen un índex de renda de suficiència, és a dir, el llinar de la pobresa a Catalunya, que el situa en un 10 per cent per sota del salari mínim interprofessional. És a dir, passen de 540,90 euros al mes a 509,80 euros al mes; d'un cop es perden 31 euros al mes. Ja sé que per a segons qui és molt poc, però per a un pensionista és moltíssim.

Parlaven del 80 per cent del salari mínim interprofessional, i ara parlen del 65 per cent de l'indicador més baix de renda de suficiència. Passen, de 432,72 euros al mes, que és el 80 per cent –agafo la franja baixa–, a

331,37 euros al mes: 101 euros menys, 101 euros menys al mes.

Guaitin només què fan vostès amb aquest projecte tan progressista d'un govern d'esquerres, catalanista i tan-tes coses... Doncs, diuen als ciutadans de Catalunya amb una llei que, per viure al nostre país calen, com a mínim, 509,80 euros al mes. I després, a les disposicions transitòries, que vostè no ha esmentat, els diuen: «L'any 2006, ja us ho fareu!, i l'any 2007, fins al 65 per cent de l'índex de renda de suficiència.»

I vostè diu: «Dret subjectiu.» Sap quin dret subjectiu tindran l'any 2006? Que per una llei del Parlament tindran el dret subjectiu a ser pobres, i l'any 2007 a seguir sent pobres, perquè arribaran al 65 per cent de l'índex de renda de suficiència. Drets subjectius a seguir sent pobres, amb un govern, això sí, catalanista i d'esquerres.

Aquesta és la seguretat que vostè diu que dona, fa un moment? La seguretat a ser pobres? Quina vergonya! Aquest és el gir social, el de la pobresa mantinguda per un govern d'esquerres i progressista, anunciat als quatre vents; això sí, com tu... (*Veus de fons.*) Ben lluny de tu! I, per tant, cada vegada més lluny dels ciutadans i ciutadanes!

Aquest Projecte no estableix els criteris que defineixen l'indicador de renda. Per exemple, el fet de tenir una discapacitat, que és més car, que es necessiten més recursos, no es valora, si més no el Projecte de llei no ho diu. Com influeix l'índex de preus al consum català? Tampoc no ho diuen.

Mirin, les pensions no contributives... (*l'orador mostra un full a la cambra*) –em sap greu que no ho pugui veure tothom, però aquí no tenim més mitjans–, segons una proposició no de llei de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats, una pensió no contributiva es pot incrementar fins al 25 per cent, des del mes de maig del 2005, sense llei, només amb la Llei espanyola. I vostè no ho aplica. Podria arribar fins..., l'any 2006, fins a 376,94 euros. Sap fins on arribarà, vostè, amb números del 2006? Fins a 331,37. I vostès es queixaven que només es podia arribar fins al 25 per cent! Si ja els agradaria als pensionistes no contributius que hi arribessin! La llàstima és que es quedin tan curts! Això sí, amb el progressisme davant, però deu ser un progressisme curt. I, per tant, només amb això, perden 45 euros al mes. Que quedi clar! I això no és demagògia, són números. (*Veus de fons.*)

Hi ha una altra qüestió, també, molt important: les vídues. Complement de viduitat. Pregunti quantes vídues, des d'aquest mes de gener passat, ja han deixat de percebre el complement. Perquè vostè..., amb la Llei de Convergència i Unió augmentàvem 6 euros al mes, cada any, i amb els dos anys que porten vostès..., 2 euros al mes. (*Veus de fons.*) Veig que li han de donar consell... Bé. Aleshores, a més a més, tenim que aquesta Llei del tripartit, doncs..., 2 euros al mes.

Però hi ha una altra qüestió tan important com aquesta, fixin-se en vostès... (*Remor de veus.*) Fixin-s'hi! (*L'orador mostra un full a la cambra.*) Any 2005, 2006, 2007..., tripartit..., 7.600 euros a l'any de topall; és a dir

que només amb l'increment de les pensions tan minso que fa el Govern de l'Estat, totes les vídues perden el seu complement: 7.600. I, en canvi, si agaféssim l'IPC, per exemple, per al 2007 –que vostè ja el fixa, amb un gran esperit progressista, ja el fixa la Llei, posa 7.600. I sap, aplicant l'IPC, on hauria d'estar com a mínim? A 8.034 euros. I totes aquestes vídues que estan aquí al mig no perdrien el seu complement. És ben trist anunciar tot això des del progressisme.

I, a més a més, també perdran l'ajut les vídues que visquin amb els seus fills. Ja ho sap això, també, no? Ho posa la Llei. Perquè només són aquelles vídues que es fan càrrec de les despeses de la llar. Això ho han canviat. Lletra petita, però que ho sàpiguen les vídues, que ho perdran. I aquest és el dret subjectiu –el dret subjectiu– a no cobrar el complement, clar... Per tant, això s'ho han de fer mirar.

I, nosaltres, el que els diem és que agafin aquest Projecte de llei... El Projecte ja ens agrada, però la lletra no, i la petita, menys. I, per tant, l'arreglen i tindran el nostre vot entusiasta i el nostre reconeixement.

Vostès, que diuen tant de l'Administració local, per exemple, en els ajuts d'urgència, els passen tots als ens locals i diuen que no els ajudaran. Avui, en convocatòries, almenys quan hi havia Convergència i Unió, si un ajuntament demanava ajuda, se n'hi donava; ara, ja no. Per tant, també recordar que els ajuts per a les famílies acollidores de menors tutelats per la Generalitat de Catalunya, que creiem que no és el lloc on haurien d'estar, celebrem que es regulin, però no regulen re, perquè diu que ja ho diran en la Llei de pressupostos, i a més a més amb uns tants per cent que ara no em dóna temps a defensar. Entretant, vostès tampoc han presentat un tema molt important, com és el pla «Pobresa zero»; és realment zero, perquè no han presentat re.

Per tant, els demanem que compleixin els seus compromisos de Govern. Per molt que diguin «Govern de Catalunya, com tu», vostès, cada dia estan més lluny dels «tu», que és la gent, que és la ciutadania. Després de dos anys d'anuncis varis, discursos, aquesta és la primera Llei de política social, i ens provoca una gran i profunda decepció: deixen les persones que avui estan en el llindar de la pobresa, a la pobresa. És l'únic dret subjectiu que, per al 2006 i per al 2007, que és el que regula la Llei, de moment vostès fan. I això que hi ha hagut grups parlamentaris que els han anat promentent: «No patiu, que a l'abril us pagarem!» Doncs, re, d'això. Per tant, els demanem que no enganyin més. Això també ens agradaria, i més a aquests col·lectius.

Si la raó de ser del tripartit és la política social, el gir social, no s'hi esforcin més, deixin-ho córrer. No hi ha política social progressista per part de vostès. Hi ha, això sí, una gran involució en la política social. I aquestes persones, quan ara vostè diu «això ho fem amb absoluta transparència»... –ara ja sabem què vol dir un govern transparent, que és aquell que quan el busques no el trobes–, i aquestes persones els busquen, els necessiten i no els troben. I és ben trist. Això sí, molta propaganda, molts anuncis «com tu», però el «tu» cada dia està més lluny.

Nosaltres li demanem que baixi del núvol, que baixi del pedestal i que toqui de peus a terra, que miri els rostres concrets d'aquestes persones. Perquè, vostès han de publicitar-se, i molt, com a govern d'esquerres, però el que son és un govern d'esquena a la gent, que no veuen aquests rostres concrets d'un pensionista no contributiu, d'una vídua, d'una família acollidora. I, per tant, doncs, els demanem això: que refacin amb rapidesa el Projecte. I ho tenen fàcil: agafen els objectius marcats en el pacte del Tinell, els posen a la Llei i tenen el nostre vot i la nostra adhesió.

Perquè vostès han volgut fer una llei de rebaixes. Agafin els números! Jo ho he volgut fer amb gràfiques, perquè ja sabia que algú diria «demagògia i no-sé-què», no, números!, els números canten, i vostès també canten, perquè això que han fet amb aquesta Llei és cantar. (*Remor de veus.*) I en política social no es pot cantar, no es pot desafinar: el que s'ha de fer és estar al servei de la gent, al servei de les persones, donar resposta.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

I, a més a més, diu: «Ara hi haurà un dret subjectiu, que no s'havia fet mai.» Doncs mirin, moltes persones preferirien la Llei de Convergència i Unió, pel que fa a les pensions de viduitat, que els garantia l'ajuda, i ara la perden –ara la perden. (*Veus de fons.*) Preguntin..., truquin a les vídues! Escoltin, aquí n'hi ha algunes, els ho preguntin a la sortida! Estan perdent els ajuts!

Per tant, nosaltres els demanem, si us plau, mentre encara governin, mentre no vingui un govern progressista, que és el que vindrà al darrere a posar solució a tot això (*veus de fons*), els demanem... Escolti'm, els demanem que vostès..., que vostès no girin la cara a la gent, que mirin aquests rostres concrets, que els donin solució, que els ajudin, perquè aquestes persones són ciutadans i ciutadanes de Catalunya de primera, i vostès els posen a tercera o no sé on, i els obliden, els menystenen i els enganyen. Els demanem per favor –per favor– que deixin d'enganyar, perquè en aquests temes nosaltres preferiríem poder tenir un altre to. Però certament, quan un veu aquest nivell d'engany, aquesta manera de fer les coses, destrallera, que no serveix a les persones, que no serveix a la societat catalana, ens sap greu que utilitzin la paraula «catalanista» perquè el catalanisme comença amb la gent, i sobretot amb la gent més necessitada, amb la gent que necessita més de l'acció d'un govern. I avui el Govern catalanista d'esquerres i no sé quantes coses més és un tap per a una política social de progrés a la nostra nació catalana.

Moltes gràcies.

(*Veus de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Té la paraula, per fer un torn en contra, la il·lustre senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller... Senyores diputades, senyors diputats, d'entrada

vostè parlava del to, senyor Cleries... Bé, ara arribarà pels passadissos. En tot cas, nosaltres, senyor president, sí que agrairíem que el to de les intervencions fossin respectuosos, perquè el que és evident és que es pot ser contundent, es pot ser enèrgic, es pot ser..., fins i tot es pot diferir en tot ideològicament, moralment, però el que no es pot fer és insultar, és denigrar i menysprear. (*Remor de veus.*) I això sí –això sí, senyor Cleries–, el seu Grup ha rigut molt...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

La Sra. Porta i Abad

Els diputats i diputades del seu Grup han rigut i molt; ara, a mi em sembla que no és un tema com per riure, eh? Ara, jo podria dir moltes coses que no diré, evidentment, perquè la fina ironia amb què vostè ens obsequia, doncs, evidentment tothom en té una miqueta.

A veure, nosaltres ens trobem avui, malgrat algunes dissidències, evidentment, amb un avenç important. Un nou avenç, un avenç importantíssim pel que fa a polítiques socials d'aquest Govern, del Govern catalanista i d'esquerres, perquè ho és, progressista, catalanista i d'esquerres. Ens trobem, un cop més, davant d'un compliment d'un pacte de govern i ens trobem, per primer cop en aquest Parlament, davant d'una llei que fa realitat el compromís per la igualtat d'oportunitats de les persones i la cohesió social, i garanteix ingressos econòmics dignes a totes les persones, a través d'ajuts a les persones que tenen ingressos inferiors a l'indicador de suficiència de recursos que s'estableix en aquesta Llei.

Jo, francament, després de sentir-lo, em segueixo sorprenent, si li agrada el nom però el que no li agrada és la música, el que podia és haver arribat a acords en l'àmbit de la Ponència, amb esmenes parcials. Però no entenem aquesta esmena a la totalitat, perquè no troba res, absolutament res de bo en aquesta Llei, senyor Cleries? Possiblement jo el que em plantejo és que, possiblement, vostè esmenaria fins i tot la llei de la gravetat.

Fem una mica d'història –fem una mica d'història. Cal recordar que Esquerra Republicana de Catalunya ja havia demanat i s'ha posicionat en aquest Parlament a favor d'aquesta qüestió durant les passades legislatures. L'any 98, l'any 1998, es va aprovar la Resolució 868/V del Parlament de Catalunya, sobre l'increment de la quantia de les pensions de viduïtat, a partir d'una proposició no de llei d'Esquerra Republicana de Catalunya. Convergència i Unió –i això cal recordar-ho, també– va implantar aquest ajut, no en forma de llei, al 2003; cinc anys més tard. També li podríem haver demanat aquesta retroactivitat que vostè reclama i que em sembla una irresponsabilitat política.

Al desembre de 1999 el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya va presentar una Proposició de llei d'establiment d'ajut anual a les pensions no contributives i assistencials. Al juny del 2000, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el del Partit Popular van votar en contra de la presa en consideració. Al gener del 2003, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Cata-

lunya va presentar una proposició de llei d'establiment d'un ajut anual a les pensions no contributives i assistencials i a les pensions contributives inferiors al salari mínim interprofessional. Al març del 2003 es va aprovar la presa en consideració i, en fi, com que va finir la legislatura, tot i que l'11 de juny havíem nomenat la Ponència, no vam poder finalitzar els treballs d'aquesta Llei. Tres vegades –tres vegades– el nostre Grup Parlamentari va insistir en la necessitat d'establir, per llei, aquestes prestacions.

Per tant, el que nosaltres valorem positivament és aquest canvi que ha tingut Convergència i Unió i aquesta radicalitat amb què la defensa. Però, de tota manera, no deixem de veure una certa curiositat en com s'arriba a reescriure la història. I precisament seguim –precisament–, en aquesta línia, sense entendre que vostès presentin aquesta esmena a la totalitat.

Actualment, els col·lectius més vulnerables a casa nostra són les persones que es troben en situacions d'exclusió social en edat activa, d'inclusió laboral molt precària, d'exclusió del mercat laboral, d'inclusió social precària i de precarietat econòmica de la llar, i d'exclusió social específica en la vellesa. Un alt percentatge de les llars pobres estan encapçalades per persones grans i soles. Per donar resposta a aquesta situació, precisament una de les mesures més efectives és l'establiment d'ajuts econòmics directes, com el que pretén aquesta Llei.

Un altre àmbit a tenir en compte és la pobresa infantil, derivada de l'augment de menors desemparats. I per fer front a aquesta situació és necessari incidir-hi a través dels programes educatius adaptats a les particularitats dels nois i noies. Cal destacar que amb una llei com aquesta per primera vegada ens adrecem als sectors més vulnerables de la societat i no hi haurà marxa enrere.

Nosaltres entenem que a vostès no els agradin moltes coses, evidentment. Hem parlat, la consellera ha parlat d'un procés de consens, que vostès poden pensar que no és suficient, que és insuficient. En tot cas, els processos de participació oberts per aquest Govern són bastant més amplis i bastant més consensuats socialment que no pas els de l'anterior Govern. I, en tot cas, nosaltres podem entendre que vostès no estiguin d'acord amb certes coses, com hi han col·lectius que no hi estan d'acord; i evidentment s'ha de discutir i s'ha de posar sobre la taula.

Però no entenem, a la totalitat, perquè això –malgrat el que vostè digui–, això sí que frena l'aplicació d'aquesta Llei. La frena, senyor Cleries, la frena. La frena perquè això, si retorna al Govern, imagini's vostè, hi ha la revisió, torna a aprovar-ho el Govern, fins que torna a venir aquí, aquí hi ha tota la tramitació parlamentària... El que és evident és que això frena l'aplicació de la Llei.

Ens diu que és una llei que arriba amb retard. És cert que el compromís del Govern era impulsar una llei de prestacions durant el primer any de la legislatura. Hi ha hagut una activitat legislativa al Congrés de Diputats i el debat sobre la possibilitat de complementar pensions contributives i no contributives, precisament, ha obligat

aquest Govern a alentir el procediment de tramitació d'aquesta Llei fins a la clarificació legislativa definitiva.

Aquest treball es va fer conjuntament amb el concert dels agents socials, d'acord amb l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, on per primera vegada a Catalunya el Govern i les organitzacions sindicals i patronals han treballat plegades per consensuar un conjunt de propostes amb l'objectiu d'orientar el futur de l'economia catalana davant dels reptes que ens planteja la globalització.

En l'àmbit de la cohesió social es preveia que el Govern i les organitzacions sindicals i empresarials estudiessin la situació de les pensions vigents a Catalunya amb l'objectiu d'acordar mesures tendents a complementar les pensions mínimes d'acord amb un indicador de rendes propi de Catalunya, per garantir que les pensions assoleixin aquest nivell de rendes al llarg de la legislatura. És evident que aquest acord supera un acord previ. De fet, ha estat aquest Govern catalanista i d'esquerres qui dona resposta a anys de reivindicacions dels col·lectius més desfavorits de Catalunya, que reclamen veure augmentades les seves rendes. Per tant, pensem que això no justifica la seva esmena a la totalitat.

També ha parlat de la insuficiència de recursos que genera aquesta Llei. Amb aquesta Llei el Govern farà un notable esforç pressupostari –104 milions d'euros els primers anys–, i la Llei s'acompanya d'un rigorós estudi econòmic que fa l'estimació de l'import anual de cadascuna de les prestacions de drets objectius, en funció de la potencial població beneficiària i de la quantia de la prestació que estableix la Llei. Per al càlcul econòmic es parteix d'una previsió de l'índex de suficiència de rendes, per a l'exercici 2006 i 2007, de 7.137 euros i 7.280 euros, respectivament. Per tant, pensem que en aquest punt tampoc es justifica l'esmena a la totalitat.

Ens diu que parlem de rebaixes, que creem un índex de suficiència de rendes, que no parlem del salari mínim interprofessional. No tenen perquè ser iguals. De fet acabo de parlar de l'Acord per a la internacionalització i la competitivitat de l'economia catalana, i no té perquè ser igual. Estem parlant d'un índex de rendes propi. L'índex de suficiència de rendes s'ha acordat i consensuat amb les organitzacions sindicals, patronals, en el marc d'aquest Acord estratègic. Aquest 65 per cent només serà per al pagament del 2007, i progressivament, precisament, el que s'intentarà és..., bé, s'incrementarà, no s'intentarà sinó que s'incrementarà, perquè això es preveu al 100 de l'índex de suficiència de rendes; no al 80 per cent del salari mínim, però evidentment sí al 100 per cent de l'índex de suficiència de rendes i no al 80 per cent, com vostè ha dit.

S'inicia amb un 65 per cent, ja que, com entre d'altres coses, la despesa important que suposa no pot ser assumida tota d'entrada amb l'actual sistema de finançament, i ja veurem la disponibilitat pressupostària, senyor Cleries, que ens permetrà aquest nou finançament que preveu el pacte a què vostès han arribat. Caldrà treballar molt per millorar aquest acord si realment volem tenir un país com cal i si realment volem avançar real-

ment en aquests aspectes més socials. Però és evident que amb això que hi ha ara, ja veurem com es complirà aquesta Llei.

Es fixa arribar a final de la legislatura a aquest 80 per cent de l'índex. Per tant, això no justifica aquesta esmena a la totalitat. Entre altres coses perquè hi ha un acord consensuat amb sindicats i patronals en aquest àmbit. Possiblement, vostès no estan al marge d'aquest acord o d'aquest consens social.

Vostè ens parla que és una llei que queda curta en els complements de les pensions no contributives. Cal esmentar precisament l'existència de la Llei 4/2005, de 22 d'abril, sobre els efectes en les pensions no contributives de complements atorgats per les comunitats autònomes, que limita al 25 per cent el complement de pensions no contributives. El que és evident és que els pensionistes i les pensionistes no contributives estan rebent una base indigna, és evident que hem de treballar perquè això pugui, però tot això no pot recaure exclusivament sobre les comunitats autònomes. El que hem de lluitar conjuntament tots els membres i les membres, tots els grups parlamentaris d'aquest Parlament, és precisament per apujar la base, per apujar la indigna 284 euros al mes; això és el que és indigne. Nosaltres podem anar complementant, però la base és la que és; encara que es complementés molt més, la responsabilitat de les pensions no contributives no depèn de la comunitat autònoma, no depèn del Govern de la Generalitat, depèn de l'Estat. Ja voldríem nosaltres, tenir un finançament suficient perquè depengués de nosaltres, i tenir unes pensions dignes per a la nostra gent! Però el que és evident és que no depèn de nosaltres, i on hem de plantejar aquest tema és en una altra banda. Evidentment, nosaltres complementarem, nosaltres donarem aquests ajuts, però hi han unes lleis que ens limiten i que evidentment hauréu de treballar per superar-les.

Per una altra banda, vostè ens parlava, en l'àmbit de les persones vídues, de dos temes, no? Un, que la Llei nega l'ajut a les persones vídues que visquin amb fills. En aquest sentit jo sí que li dono la raó, senyor Cleries. Hi ha una mala redacció, o se'n pot fer una mala interpretació, i treballem, treballem en Ponència, esmenem aquest punt, treballem perquè en aquest punt precisament nosaltres sempre hem defensat que han de ser uns ajuts no per a ingressos familiars sinó per a ingressos individuals. Per tant, treballem per millorar aquest text. Seria una esmena parcial, però no justifica l'esmena a la totalitat. Nosaltres pensem que hem de treballar en Ponència per millorar aquest text, que segurament es pot millorar, i amb les seves aportacions en positiu podrem fer-ho; però el que és evident és que es podrien millorar alguns aspectes, però no es justifica aquesta esmena a la totalitat que vostè avui ens presenta.

Per una altra banda, ens diu que la Llei congela el complement de les persones vídues. De fet, aquesta és una llei que està dirigida a les persones que tenen un nivell de renda superior a l'índex de suficiència de rendes. Dins del col·lectiu de persones vídues hi ha pensions de molt diversos imports. Cal no oblidar que aquests ingressos dignes, ho torno a repetir, corresponen a l'Estat, de base, i nosaltres el que estem regulant és preci-

sament poder donar prestacions que ajudin a complementar i que ajudin a portar precisament una vida digna. Amb aquesta Llei el que estem fent és ampliar a nous col·lectius més vulnerables, incrementar a les vídues amb ingressos més baixos, que sí que estan per sota de l'índex de suficiència de rendes. Per tant nosaltres pensem que pot ser que hi hagi gent que pensi que això és injust, però que no es justifica aquesta esmena a la totalitat.

També ha parlat vostè que es deleguen les prestacions d'urgència, o no sé com ho ha dit, perdoni... De fet, és una competència dels ens locals. Amb la nova llei de serveis socials de Catalunya el Govern de la Generalitat coordinarà amb el món local el funcionament del programa d'urgències i d'emergències socials, per ordenar totes les actuacions públiques en aquesta matèria, i a més hi destinarà els recursos.

El Govern no oblidarà la xarxa bàsica de serveis socials. Mai com ara s'havia tingut una relació tan bona amb el món local, i cal afegir que el Departament de Benestar i Família ha reforçat notablement aquesta cooperació. (*Remor de veus.*) Home!, no m'ho neguin; no es viu d'esquena al món local –no es viu d'esquena al món local; es viu consensuant amb el món local i sense negar els conflictes; s'està sense negar els conflictes, i no girant l'esquena als conflictes, com era l'exercici del país abans, del Govern.

S'ha reforçat, com deia, notablement la cooperació amb el món local per a l'exercici de les seves competències en atenció primària, i exemple d'això és l'acord marc de cooperació entre el Departament de Benestar i Família i el món local pel que fa a serveis socials d'atenció primària. Aquest acord, en vigència fins a l'any 2008, estableix els imports que la Generalitat transfeix als ajuntaments de més de vint mil habitants i als consells comarcals per al desenvolupament dels serveis socials d'atenció primària. Fixa, de forma consensuada amb les entitats municipalistes, els criteris de distribució i els increments pressupostaris, i, precisament, es va acordar el finançament dels serveis socials en uns 140 milions d'euros fins al 2008.

Nosaltres pensem, senyor Cleries, que llegint l'informe econòmic, llegint els diversos informes d'impacte, seguint el procés de consens que hi ha hagut, vostès no tenen justificada aquesta esmena a la totalitat, però qui està acostumat a un cafè instantani, quan prova un bon cafè, un torrefacte natural, com li agradi, eh?, necessita –això sí, de comerç just, si us plau– per poder-se'l empassar posar-hi molt de sucre. Potser aquesta esmena a la totalitat és la seva manera d'ensucrar la seva incòmoda posició.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors i senyores diputades.

El president

Senyor Cleries. (*Pausa.*) Doncs si no hi ha torn de rèplica... (*Pausa.*) Vol fer un torn de rèplica?

El Sr. Cleries i González

Perdó. Sí, demanava torn de rèplica, si podia...

El president

Té la paraula.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, president. A veure, nosaltres hem dit que celebrem aquesta Llei. El que no ens agrada és el seu contingut, perquè, si no, hi donaríem el nostre suport entusiasta. I això que quedi clar. Nosaltres, si no s'aprova aquesta esmena a la totalitat, farem esmenes parcials. Intentarem millorar-la al servei de les persones. Que una llei tingui participació no vol dir que tingui consens, i aquesta Llei ha vingut aquí al Parlament sense consens polític, això els ho puc assegurar jo, i sense consens social. Parlin amb les associacions de vídues, amb les entitats i ho sabran.

I vostè parlava de la data d'aplicació. Miri, hi ha una carta del Gabinet del Conseller en Cap del mes d'octubre del 2004, que deia, aquesta carta dirigida a un pensionista no contributiu, que la Llei s'aplicaria del 80 al 100 per cent del salari mínim interprofessional. I, a més a més, diu: «Està previst que el desembre de 2004 s'iniciïn els tràmits parlamentaris per tal que sigui aprovada pel Parlament, aprovació prevista per abans del mes d'abril del 2005.» Conseller primer; encara aleshores era conseller en cap.

Per tant, doncs, tinguem present que nosaltres només els demanem una cosa en aquesta Llei: que compleixin el pacte del Tinell. Si posen fil per randa tot el que diu el pacte del Tinell, els la votem a favor, perquè coincideix plenament amb el programa electoral de Convergència i Unió per a aquesta legislatura. I és per això que quan hi ha coincidència nosaltres no tenim cap dificultat a reconèixer-ho. I, sobretot, qui estarà content que això s'apliqui són les persones vídues, els pensionistes no contributius i totes les persones amb rendes més baixes. I és això el que volem, i és això el que els demanem.

Per tant, escoltin, no els demanem cap cosa fora d'allò a què vostès es van comprometre, perquè el pacte del Tinell, si mires a dalt, diu: «Pacte de govern.» Per tant, si vostès tres es van posar d'acord com a tripartit per tirar endavant aquell pacte, compleixin-lo, perquè resulta que tot el que modifiquen d'aquest pacte és a la rebaixa: salari mínim per... (*Veus de fons.*) Sí, a la rebaixa. Salari mínim..., el passen a un indicador de renda, es perden 31 euros el mes, i, després, del total se'n perden 100, i apliquen un 65 per cent de l'índex de renda.

Se'ns parlava de seguretat. Jo els asseguro, això sí, que el 2006, amb aquesta Llei, no veuran ni un euro, els pensionistes no contributius, i moltes vídues el perdran, el complement, i també els assegurem que l'any 2007 només s'arribarà al 65 per cent. Per tant, seguiran sent pobres segons la definició que fa aquesta Llei promoguda pel Govern catalanista, d'esquerres i, sobretot, tripartit i molt partit.

Moltes gràcies.

El president

Senyora Porta.

La Sra. Porta i Abad

Bé, senyor Cleries, si algú ha de parlar de rebaixes, possiblement ho hauran de fer amb la boca petita, eh?, perquè hi han acords que, evidentment, s'han rebaixat i molt, però vaja!

En tot cas, referint-me al que és la seva última intervenció, de fet, jo crec que el que li he demanat és que..., aquesta esmena a la totalitat no l'entenen..., si vostès hi estan d'acord i jo crec que..., parla de consens. Jo crec que el consens és, precisament, estar d'acord que s'ha de presentar aquesta Llei. Possiblement, tindrem molts desacords, no només amb vostès, sinó amb els diferents col·lectius. Treballem, treballem sobre aquesta Llei, treballem amb esmenes parcials i intentem millorar el que vostès pensen que no és bo. Nosaltres pensem que aquesta Llei està molt bé i que per primer cop converteix en un dret, dret subjectiu, una cosa que era gràciabla, que era rebre o no algun ajut, eh? I de tots els col·lectius de què parlem en aquesta Llei, precisament, alguns no reben absolutament res de complement, res d'aquests ajuts. I, per tant, en el que ho convertim és en un dret per llei. És a dir, per primer cop això es convertirà en un dret per llei. Treballem també conjuntament per apujar la base de totes aquestes pensions que són indignes, perquè no es pot viure amb això. És evident. Nosaltres el que fem amb l'índex de suficiència de rendes és precisament dir: «Aquest és el llindar de la pobresa; ningú pot viure per sota del llindar de la pobresa.» Per tant, el que hem de fer és millorar aquest país i millorar les condicions de vida de les persones que viuen per sota d'això. Per tant, nosaltres pensem que això ja es recull en aquest Projecte de Llei i que, per tant, no es justifica aquesta esmena a la totalitat.

Treballem. Si vostès pensen que no, mirem-ho. Hi ha un informe econòmic molt rigorós que demostra, precisament, que això és així, i com hem de treballar és conjuntament i en positiu. El que no pot ser és que, d'entrada, si vostès estan d'acord que això ha de tirar endavant, frenem encara més el procés. Nosaltres el que volem és anar al més ràpidament possible i que aquesta Llei sigui llei al més ràpidament possible i pugui entrar en vigor perquè precisament aquests col·lectius més desfavorits puguin cobrar al més aviat possible aquests complements i aquests ajuts.

Per tant, el que nosaltres demanem és el suport a la presa en consideració perquè els treballs d'aquest Parlament comencin al més aviat possible: les esmenes parcials, els treballs en ponència, el pacte consensuat, el debat en el Ple, i, per tant, l'aprovació definitiva d'aquesta Llei, que convertirà en dret allò que no ho és encara, allò que és gràciabla. I, per tant, el que farem és millorar per llei les condicions de vida dels col·lectius més desfavorits del nostre país.

Gràcies.

El president

Poden ara fixar posicionament els grups parlamentaris, i en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre senyora Núria Segú.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, representants d'entitats i associacions interessats en el futur d'aquesta Llei..., i en l'interès, que suposo que també comparteixen amb la resta de diputats d'aquesta cambra, que acabi sent una bona llei..., nosaltres ens posicionarem en el torn de l'esmena de retorn a la totalitat que fa el Grup de Convergència i Unió.

Els grups parlamentaris tenim dues opcions amb l'aplicació del nou Reglament i davant d'aquest Avantprojecte de Llei presentat pel Govern: fer una esmena a la totalitat, la qual cosa significa que l'Avantprojecte de Llei retorna al Govern, el Govern la de repensar, la de tornar a valorar econòmicament, la de tornar a passar per tots els òrgans d'informació institucional i tornar-lo, amb sort, dins d'aquest any. Per tant, amb sort, eh?, si aquesta esmena a la totalitat prosperés, amb sort, dintre d'aquest any podríem tornar a començar el procés, que nosaltres entenem que no ha de començar, perquè pensem que la via per millorar, si cal, aquesta Llei és la segona de les dues que esmentava que hi havia, que és presentar esmenes a l'articulat i en el debat en ponència millorar tot el possible aquesta Llei, de què ja li anuncio que, a nosaltres, no ens agrada el títol i presentarem una esmena per esmenar el títol. Ens agradaria més que s'anomenés «Llei de prestacions socials». Com aquesta segurament vostès en tenen moltes, i el nostre Grup segurament també, els grups que donen suport al Govern i els grups que no li donen.

Crec que l'objectiu que hauríem de tenir tots –i, per tant, nosaltres votarem en contra d'aquesta esmena a la totalitat– és fer aquest treball constructiu dintre la Ponència, i no venir aquí a fer discursos demagògics, com el que ha fet vostè, senyor Cleries, perquè si l'objectiu que vostè tant defensa és el benestar i la millora d'aquestes persones, que és cert que tenen uns ingressos que no permeten viure, el que hauria de fer és adoptar una posició constructiva per tal que això prosperi al més ràpidament possible..., i pel que diu la Llei..., sigui viable, i si no li agrada ben bé el contingut de la Llei, si els indicadors que planteja la Llei de percentatges..., faci'ns propostes alternatives, valorem econòmicament què val, faci-ho, però no ens vingui aquí a muntar-nos aquests discursos que l'únic que pretenen, senyor Cleries, és utilitzar les persones, aquestes persones que tenen dificultats per passar el dia a dia, contra un govern. Això hi ha altres partits a l'oposició que també ho fan en aquest país (*forta remor de veus*), i vostè el que fa és seguir aquest model i aquesta manera d'actuar demagògicament, senyor Cleries. Una mica de respecte a les institucions i als governs. Em sembla que això se li pot demanar.

Pel que fa referència al contingut de la Llei, nosaltres entenem que el que planteja aquesta Llei és un canvi de model molt important, altament significatiu. Com ha dit la consellera, «establir unes noves regles de joc i un nou escenari». Això a vegades és difícil de transmetre amb paraules, ho entenem. A vegades és difícil que a les persones que reben en aquest moment un complement, les persones vídues, els expliquis que ara canviarem el model, i, per tant, aquelles ajudes no saben si continuaran, si no continuaran... Això és difícil d'explicar amb

paraules, però la nostra obligació de polítics també és explicar que el que volem amb aquesta Llei és sostreure del debat polític demagògic i electoral aquest tema, fer una llei de drets subjectius per què tu tinguis dret a tenir aquestes ajudes independentment que governi qui governi, independentment dels pressupostos, independentment que hi hagi diners o no. El que volem és això, aconseguir això.

Això en el seu dia es va treure del debat partidista electoral i demagògic en les pensions contributives a l'Estat espanyol. Això es va aconseguir treure. El que volem aquí, a Catalunya, és que també aquest tipus d'ajudes es treguin d'aquest debat, perquè les persones que les reben no es mereixen que estem vostè i nosaltres aquí tenint aquest tipus de discussió. Sincerament, ho crec; no es mereixen això. Aquesta Llei el que vol és sostreure d'aquest debat aquest tipus d'ajudes, perquè genera uns drets subjectius que es tenen o no es tenen. Que ens agraden els indicadors o no..., millorem-los. Intentem marcar un escenari, intentem pactar un escenari d'allà on volem arribar, un horitzó on volem arribar i els anys en què hi arribarem. És això, el que pretén aquesta Llei. Vostès deuen saber si volen entrar en això o volen continuar aquest discurs que ens ha fet avui vostè aquí.

Alhora, també, aquesta Llei regula dos altres tipus de prestacions: les prestacions de dret de concurrència i les prestacions d'urgència social, competència dels ajuntaments. Creiem que el que fa..., és una llei que recull tot aquest tipus d'ajudes, que algunes no havien estat mai regulades, com la de les famílies que acullen nens que estan tutelats per l'Administració, amb la qual cosa era allò que no sabem si hi tenim dret o no hi tenim dret, si ens toca o no ens toca... Posem les regles del joc clares. Per tant, entenem que això és un fort avanç.

Entenem que la manera en què s'ha fet aquesta Llei, també, establint i pactant un indicador amb els agents socials i econòmics... Amb vostès no l'han pactat, senyors de Convergència i Unió, no, l'han pactat en el marc de l'Acord estratègic amb els agents socials i econòmics d'aquest país! Han pactat un indicador de rendes de suficiència a partir del qual l'horitzó que marca aquesta Llei és intentar que les persones que viuen a Catalunya no tinguin uns ingressos mai inferiors a aquest indicador, que aquest indicador anirà creixent en la mesura que va evolucionant l'índex de preus al consum, també, i cada any s'anirà actualitzant. I cada any intentarem que, si comencem pel 65 o el 70 per cent, pel que comencem, també aquest percentatge es vagi incrementant.

Per tant, entenem que és una llei realista i possibilista i que estableix un marc estable que ens permetrà arribar el primer any a 260.000 persones. Jo no entraré a explicar al senyor Cleries la diferència entre l'IPREM i el salari mínim i el canvi substancial de model que hi ha hagut, no solament a Catalunya, sinó arreu de l'Estat espanyol, que va ser una de les primeres decisions del Govern Zapatero en sostreure del debat polític també el tema del salari mínim interprofessional. El senyor López, del Partit Popular, ho fa cada dia que puja a aquesta tribuna. Ens ho explica a nosaltres, que ens ho sabem perfectament, però, bé, un dia vostè se l'escol-

ta i sabrà molt bé de què es tracta l'assumpte, eh? El salari mínim interprofessional està totalment desvinculat com a indicador de rendes, i a nivell d'Estat espanyol se n'ha creat un altre, que és l'IPREM, i en base a aquell s'indexen totes les rendes i totes les prestacions que es donen a nivell d'Estat espanyol. I què fem nosaltres? Crear-ne un de català, per dir-ho d'alguna manera. I més alt, perquè, és clar, la mitjana de preus i de nivell de vida de Catalunya és diferent de l'IPREM de la resta d'Espanya. Per tant, allò que deia vostè de si recull o no el diferencial de nivell de vida de Catalunya respecte a Espanya, l'IPREM ho recull, respecte a l'indicador espanyol... Perdó, l'IPREM, l'indicador de rendes de suficiència respecte a l'IPREM espanyol. Per tant, això, ho recull.

Per altra banda, cal recordar-li, en el tema de les prestacions no contributives, qui va posar per primera vegada..., i els acords que s'han adoptat i els avenços que s'han fet en temes de pensions en el país en què vivim, a l'Estat espanyol. Quins governs han estat els que han fet prosperar això que vostès diuen que va prosperar arran d'una iniciativa seva, és cert, però qui hi va votar a favor? Els diputats i diputades socialistes i d'altres partits al Congrés de l'Estat. Qui no l'havia votat? El Govern del PP, els diputats i diputades del Partit Popular als quals vostès donaven suport, que els votaven a tot que sí. Per tant, intentem posar les coses al seu lloc i no intentem capitalitzar qüestions que no són acceptables.

Per altra banda, jo crec que hauríem de pensar i començar-nos a dir les coses pel seu nom. Nosaltres hem de tractar igual, o no hem de tractar igual, totes les persones que tenen ingressos baixos, totes les persones que tenen ingressos per sota d'aquest indicador de suficiència? Les hem de tractar igual, no? Doncs això vol dir: que hem d'ajudar més les que estan més avall i, menys, les que estan prop de l'indicador, o no? Doncs hem de dir les coses pel seu nom. Nosaltres entenem que s'ha d'ajudar més les que estan força avall per tal que puguin arribar aviat, i si alguns topalls s'han de congelar, s'hauran de congelar, que no vol dir baixar ni treure res, sinó que vol dir intentar que les persones que estan més avall arribin a aquest percentatge de l'indicador de rendes de suficiència. I això vol dir que hem d'ajudar més les persones vídues que tenen les pensions més baixes que altres que no les tenen tan baixes.

Hem de començar a dir les coses pel seu nom, perquè per a tots no arriba. Per tant, què prioritzem? I què prioritza aquesta llei? Com ha dit molt bé la consellera, les persones que tenen ingressos més baixos. I res més. I no vulgui dir, ara, que traïem i que posem; no, és senzillament això.

I, per tant, des del nostre Grup el que volem fer és, dir: «Parlem-ne, senyor Cleries, parlem-ne a la Comissió, parlem-ne de les esmenes que vostès presentin, parlem d'aquest escenari, de si hem de tractar igual totes les persones o no, de quin escenari volem, de quin percentatge i d'on podem arribar, parlem d'això.» Deixem de banda –això també li ho hem de demanar– la demagògia i la falta de respecte, perquè per nosaltres per aquí no avançarem. Perquè si de veritat volem avançar, el que hem de fer és esmenar-nos, tots, en el transcurs de

la Comissió i de la ponència, per poder arribar al millor acord possible.

Moltes gràcies, senyores i senyors.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Moltes gràcies. Dispensin la meua veu, que estic molt constipada, molt refredada. Senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, honorable consellera, passo al posicionament en el Ple sobre les esmenes a la totalitat del Projecte de llei de prestacions econòmiques d'assistència social.

Com molt bé deia la il·lustre diputada que m'ha precedit, la senyora Núria Segú, és evident que els grups parlamentaris tenim dues opcions: o presentar una esmena a la totalitat o, evidentment, treballar a través d'esmenes en ponència.

Per tant, el Grup Parlamentari Popular no hem presentat esmena a la totalitat del projecte esmentat bàsicament per dues raons. Primer, perquè pensem que el projecte presentat té com a objectiu cobrir una llacuna, una llacuna pensada en les persones, pensada per a les persones més desafavorides a Catalunya i per cobrir una llacuna legal molt important en l'ordenament jurídic de Catalunya en no existir fins ara un text legal únic, complet i específic, que reguli el règim jurídic dels ajuts que durant molts anys ha estat atorgant en matèria d'assistència social, l'Administració de la Generalitat, a través, primer, del Departament de Benestar Social i, ara, del Departament de Benestar i Família.

En segon lloc, perquè el text presentat, tot i que arriba tard, senyora consellera, més enllà de millores que caldrà introduir en el tràmit d'esmenes a l'articulat i de concrecions conceptuals que caldrà fer per millorar el redactat, introdueix un cert grau de racionalitat en l'àmbit de les tipologies dels ajuts d'assistència social que gestionen les administracions públiques catalanes, i introdueix una tipologia que, insistim, més enllà d'introduir millores, clarifica l'escenari conceptual en aquest àmbit.

Per aquestes dues raons entenem que no procedia presentar esmena a la totalitat, cosa que no vol dir que no estiguem treballant amb profunditat sobre un ventall d'esmenes a l'articulat –que ja els avanço que serà important, tant en nombre, com en profunditat i en l'abast del seu contingut. Segons el nostre criteri –que són diferents i són de diferents aspectes–, el parer del nostre Grup Parlamentari, creiem que caldrà millorar-lo en el tràmit d'esmenes a l'articulat, i esperem que tinguem ocasió de parlar-ne en el tràmit de ponència i fins i tot de posar-nos d'acord amb l'altre Grup de l'oposició, Convergència i Unió, i amb els grups, evidentment, que donen suport al Govern.

Els avancem, doncs, els següents aspectes: El règim de compatibilitat dels ajuts que regula aquesta llei, i altres ajuts del sistema de cobertura social existent a Catalu-

nya i a Espanya i que formen la base de l'estat del benestar que tenim, que, per tant, creiem que aquí nosaltres hi tenim bastant a dir.

La clarificació i concreció de l'àmbit subjectiu de la llei, i em refereixo, evidentment, als beneficiaris, a aspectes relacionats amb la gestió administrativa, que considerem essencials que quedin identificats de llei per tal d'avançar cap a una gestió més eficaç dels diferents tipus de prestacions previstes.

És evident que no puc deixar l'article sisè quan es parla dels ajuntaments, que nosaltres creiem que hi manca concreció respecte a la definició de les necessitats i dels mecanismes que han de seguir, els ens locals, per establir les prestacions d'urgència social.

Creiem que s'han de clarificar les tipologies de prestacions previstes en aquest Projecte de llei i que, evidentment, s'ha de determinar aquells àmbits en què per raons de seguretat jurídica cal remetre's expressament al futur reglament de desplegament de la llei, perquè el text presentat conté una indefinició molt àmplia en aquest àmbit.

Finalment, impulsarem un conjunt de mesures de caràcter econòmic i financer per garantir la màxima cobertura de les prestacions previstes a la llei, i intentarem estendre-les a tots els col·lectius i en l'àmbit objectiu d'algunes d'aquestes prestacions.

Per tot el que acabo de dir, el nostre Grup Parlamentari considera molt convenient i oportú el text presentat, el considerem necessari per evitar el desgavell existent fins ara en una normativa dispersa i sovint contradictòria, però també respectem el fet que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió hagi presentat esmena a la totalitat i en defensa el seu posicionament en aquest sentit.

Però permetin, senyores i senyors diputats, que em dirigeixi al senyor Cleries. Senyor Cleries, en política social –i vostè sap que jo el respecto– i en comissió –pels seus continguts– és cert que no es pot cantar, però el que s'ha de fer és treballar i no fer demagògia com la que ha fet vostè, perquè la política social no necessita demagògia, necessita persones com vostè, i com tants altres il·lustres senyores i senyors diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, per treballar en benefici d'aquests col·lectius tan desafavorits a Catalunya, que hi són ara, però que també hi eren fa dos anys, fa tres anys i fa cinc anys.

Per tant, el nostre Grup Parlamentari, el Grup Popular, perquè surti un text legal millorat, reforçat i més ambiciós, hem cregut millor afrontar el debat a través del debat de les esmenes en el si de la ponència, i per això ens abstindrem pel que fa a la votació de l'esmena a la totalitat presentada.

Senyor president, moltes gràcies a tots vostès.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, nosaltres celebrem que s'hagi presentat aquesta Llei de prestacions assistencials abans que acabés l'any 2005, i no entenem, francament, que el Grup de Convergència i Unió hagi presentat una esmena de retorn, una esmena a la totalitat, que ja anuncio que votarem en contra. I no s'entén, perquè aquest és un dels temes que hauria de ser objecte de consens que hauríem de treballar-hi tots de manera constructiva. I cal dir-ho de manera clara a totes les persones que avui, per exemple, són aquí, que són subjectes de ser beneficiaris d'aquesta llei, perquè s'entengui bé què fem aquí avui.

Estem en un moment del tràmit parlamentari en què no caldria que féssim aquesta part de la sessió, si no hi hagués hagut una esmena a la totalitat, no caldria. Podríem estar ja treballant en ponència, però, en canvi, el fet de presentar una esmena a la totalitat –que, lògicament, pot fer el Grup de Convergència i Unió, lògicament ho pot fer– el que fa no és més que retardar un procés, per dir-nos, en definitiva, «que celebren la llei però no els agrada el contingut». Doncs, si no li agrada el contingut, escolti'm, hi ha tot el procediment de tràmit parlamentari per presentar esmenes, per debatre-les, per discutir-les, per pactar-les, per modificar allò que creguem tots els grups parlamentaris que faci falta. Però no, en comptes d'això, es pren un altre opció: venir aquí a dir que «no es respecten compromisos», mentides com que «es treuen els complements de les persones viudes», per favor..., falsedats, eh?, falsedats.

Llavors, la veritat –això ja ho he dit en alguna altra ocasió al senyor Cleries–, trobo que no és acceptable, almenys per part nostra, que no és èticament acceptable que es jugui amb les situacions de vulnerabilitat, amb el fet cert que hi ha molta gent que reben pensions que no permeten viure dignament per poder fer la tasca d'oposició política des del punt de vista d'intentar erosionar el Govern. Dit d'una altra manera, juga amb les situacions de la gent –juga amb les situacions de la gent– per no aportar solucions positives. La solució positiva seria dir: «Discutim la llei», però, no, no és això el que vostè planteja.

Per tant, no es deixin enganyar, per favor..., que no es deixi enganyar ningú. Estem en un moment del tràmit parlamentari que podríem ja estar en ponència, eh?, i en canvi... Perquè avui votarem en contra d'aquest retorn, que no és votar a favor del que proposa el senyor Cleries, sinó a favor de poder tenir una llei –que ja era hora que tinguéssim! I ho dic des del punt de vista molt positiu, perquè significa un esforç per normalitzar els complements de les pensions més baixes. I per tant, això hauria de ser un element que, des de la responsabilitat, intentem buscar el màxim consens possible per tirar endavant una qüestió que és importantíssima, que és importantíssima, perquè justament va a favor de les persones que tenen pensions més baixes.

Miri, grans frases ha utilitzat vostè, senyor Cleries, però permeti'm que li digui que no transmet credibilitat, i que, en tot cas, la seva virulència, eh?, i la seva..., jo diria el to d'un discurs que no ha sigut gens constructiu, potser el que expressa és la seva incomoditat per

una acció de govern que està fent realitat els seus compromisos i està fent realitat una acció de govern a favor de les persones més vulnerables. Perquè, jo vull insistir almenys una qüestió, no és veritat que es treguin els complements a les persones vídues, no és veritat, no s'ho creguin. Ho hem dit des d'aquesta tribuna, que no és veritat, eh? I el cas és que el projecte de llei, en l'apartat 20.4, en el cas que hi ha dintre de l'apartat del capítol que es refereix a les persones viudes, diu: «La quantia mensual de la prestació s'estableix en l'import que fixi anualment la llei de pressupostos.» Què està dient, per tant? Que rebran els complements que preveu la llei els que no arribin a l'índex de suficiència de rendes, però en el cas de les persones vídues no se'ls treu el complement, que cada any en els pressupostos es renovarà justament aquest complement. I el que fa la llei què és? Poder fer que tots els altres col·lectius puguin atrapar, per dir-ho així..., i per tant, els que estan rebent pensions encara més baixes puguin tenir un nivell de pensions més dignes. Perquè, sí, el Govern de Convergència i Unió va establir els complements a les pensions de viduitat, però va deixar a la cuneta moltes altres situacions que, en canvi, aquesta llei regula.

Aquesta llei contemplarà la situació de les 29.000 persones que reben pensions no contributives de jubilació, o les 31.000 persones que reben pensions no contributives d'invalidesa, o aquelles 3.000 persones que reben el subsidi d'ingressos mínims de la Lismi, que cobren només 2.098 euros l'any –estic dient l'any. Per tant, parlem de col·lectius que cobren en aquests moments uns ingressos molt baixos: 4.123 euros l'any en el cas de les pensions no contributives..., o els que reben el SOVI per jubilació o per invalidesa. Totes aquestes situacions són les que ara contemplarà, justament, aquesta llei. Per tant, hi torno a insistir, no es treuen complements a les persones viudes; no es deixin enganyar, si us plau.

I, per altra banda, també hi vull insistir: respon, la llei, a les previsions de l'Acord del Tinell. Com? Com hi respon?

Per altra banda, també vull anunciar algunes qüestions que en el tràmit parlamentari potser caldrà que modifiquem, eh?, lògicament. Per això està, per això està justament.

El pacte del Tinell, què deia? Deia que s'establiria un ajut econòmic anual, deia, tendent a assolir entre el 80 i el 100 per cent del salari mínim interprofessional. En aquests moments el salari mínim interprofessional és de 7.572 euros l'any, i si apliquem el que deia l'Acord del Tinell, entre un 80 i un 100 per cent del salari mínim interprofessional, implicaria que els complements haurien d'arribar a una quantitat entre els 6.058 euros, el 80 per cent, i els 7.572 euros, que seria el 100 per cent. El compromís és aquest; és el que diu l'Acord del Tinell.

Què es fa en la llei? No prendre com a referència el salari mínim interprofessional, però això no és un compliment de l'Acord del Tinell, perquè el que estableix és un indicador de renda de suficiència, que pensem que és molt més positiu basar-se en aquest indicador, per què?, perquè no respon a qüestions conjunturals de si hi ha o no voluntat política d'apujar el salari mínim inter-

professional, sinó que respon a un altre criteri: que aquest indicador està fet d'acord amb el nivell de vida i amb la situació, per tant, dels nivells de renda del país. Té a veure amb això, i per tant no és conjuntural; té a veure amb la situació del país.

I, a més a més, respon a un criteri polític, que és que no hi hagi ningú que rebi prestacions que estigui per sota d'aquest indicador. I és un criteri polític que respon a lluitar contra la pobresa, com hi ha altres dimensions que també van adreçades –d'acció política– a lluitar contra la pobresa i que també responen a l'Acord del Tinell, com el pla d'inclusió social, que s'està elaborant, en el Programa de pobresa zero, o tota una altra sèrie de qüestions que contemplarà la Llei de serveis socials. Per tant, l'indicador ens és útil. I l'indicador en quant es fixa? En 7.137 euros. Per tant, està en el marc d'aquesta quantitat entre el 80 i el 100 per cent del salari mínim interprofessional, recordem-ho, que deia l'Acord del Tinell.

I hem d'arribar que els complements de les pensions arribin al 100 per cent. De fet, la voluntat política és aquesta, el que passa és que hem de discutir com hi arribem: arribar al 100 per cent d'aquest indicador. Per tant, estem en tràmit parlamentari; caldrà que discutim en la Llei el moment de la seva aplicació. Nosaltres pensem que pot ser el 2006, i a més a més així també ho havíem acordat des del punt de vista dels grups parlamentaris que donen suport al Govern, amb efectes d'1 de gener del 2006. El percentatge que es comenci a aplicar, que ara està definit en el projecte actual amb un 65 per cent..., cal que l'aplicació per arribar al 100 per cent sigui en el menys temps possible, que si pot ser en dos anys no sigui en tres, si pot ser en dos anys o en tres no sigui en quatre. I això és el que hem de discutir en el tràmit parlamentari, des del punt de vista positiu i constructiu, tenint en compte que aquesta Llei és un avenç.

I per acabar dir una altra qüestió. Tot el que són les actuacions de lluita contra la pobresa no s'esgoten en aquesta llei. Tenim a les portes també la Llei de serveis socials, i allà s'hi preveu, per exemple, en la part de cartera de serveis, la possibilitat de l'assistent personal, de reforçar l'ajut a domicili, d'incrementar les places de residència, de fer tota una sèrie d'actuacions que vagin adreçades a reforçar les àrees bàsiques de serveis socials. Per tant, tot això són *prestacions* d'una altra naturalesa en forma de serveis que també cal que es tinguin en compte perquè s'afegeixen, evidentment...

El president

Senyora Comas...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...a totes les actuacions de lluitar contra la pobresa.

Amb això acabo. Ja he dit abans que nosaltres votarem en contra d'aquesta esmena de devolució.

Gràcies.

El president

Gràcies.

Cridarem a votació. (*El Sr. Cleries i Gonzàlez demana per parlar.*) Senyor Cleries, s'han fet tornos de rèplica, de contrarèplica... Digui'm...

El Sr. Cleries i Gonzàlez

President, és per al·lusions i contradiccions que s'han dit en les últimes intervencions.

El president

Però és que el model aquest està pautat d'una manera diferent, com vostè ha vist, i té, a diferència d'abans, un torn de contrarèplica. De tota manera, té un minut.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Moltes gràcies, president. Més que res dir que el Reglament permet presentar una alternativa, que és precisament el que nosaltres hem fet amb aquesta esmena a la totalitat. I això no endarrerirà res, perquè seguirà el tràmit parlamentari. I sap que nosaltres sempre estem a la Comissió de Política Social atenent-ho tot, però també fins avui –espero que canviï– totes les iniciatives que vénen de Convergència i Unió..., vostès hi voten que no per sistema. Per tant, nosaltres podem tenir molta voluntat de consens, però si vostès diuen que no per sistema, doncs, malament.

I vostè, senyora Comas, ens pot dir que la Llei entrarà en vigor el gener del 2006, però el text diu que entrarà en vigor l'1 de gener del 2007. Evidentment, si aquest canvi es produeix, ja li dic que ens hi sumarem amb entusiasme, però no diguem les coses que no són.

I el que he dit és que els 7.600 euros de topall fan que moltes vídues perdin el seu complement, no que perdin el complement totes, sinó les que superen aquest límit, aquest topall que està congelat des de fa tres anys.

Moltes gràcies.

El president

Senyora Comas...? (*La Sra. Comas d'Argemir i Cendra renuncia a fer ús de la paraula.*)

(*Pausa llarga.*)

Passem, doncs, a la votació de l'esmena a la totalitat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 41 vots a favor, 13 abstencions i 69 vots en contra.

Projecte de llei del Pla estadístic de Catalunya 2005-2008 (tram. 200-00032/07)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei del Pla estadístic de Catalunya 2005-2008.

D'acord amb l'article 112.1, presenta la iniciativa l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveras)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, compareixo davant d'aquesta cambra per presentar el Projecte de Llei del Pla estadístic de Catalunya 2006-2009; Pla estadístic que presentem d'acord amb el que disposa l'article 41 de la Llei 23/98, del 30 de desembre, d'estadística de Catalunya, amb la qual es desenvolupa, com ja havia fet prèviament la Llei 14/87, del 9 de juliol, el que disposa l'article 9.33 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que atorga competència exclusiva en matèria de producció d'estadística a la Generalitat de Catalunya. Concretament, aquest article, l'article 41, com abans feia també l'article 7 de la Llei de l'any 87, estableix dues obligacions: per una banda, estableix l'obligació de presentar un pla estadístic quadriennal, d'una durada de quatre anys, i, en segon lloc, dóna a aquest Pla estadístic el rang de Llei, o sigui, contempla la seva aprovació per part del Parlament de Catalunya.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

De manera que aquest Pla estadístic que ara tinc l'honor de presentar en aquesta cambra, Pla estadístic 2006-2009, és el quart Pla estadístic que aprovem en exercici del nostre autogovern: primer hi va haver el Pla estadístic 92-95, després 97-2000, 2001-2004, i ara el 2006-2009.

Vull començar destacant l'encert de preveure l'obligació d'elaborar un pla estadístic d'aquestes característiques, de caràcter plurianual, perquè li dóna una doble dimensió: per una banda ofereix un marc estable, sabem quin és el marc d'elaboració i de producció estadística a Catalunya durant quatre anys, però per altra banda permet la seva necessària adaptació als canvis que imposa l'evolució de la realitat. És a dir, permet que cada quatre anys ens haguem de plantejar quin ha de ser el Pla estadístic per als quatre anys següents.

En aquests moments, com dic, presentem el Pla estadístic 2006-2009, i l'últim Pla estadístic va ser el 2001-2004, que vam prorrogar fins a l'any 2005, de manera que el Govern del qual formo part ha tingut la responsabilitat de pilotar aquest Pla estadístic per al període 2004-2005, i anteriorment ho va fer el Govern anterior.

Jo crec que és un pla estadístic que..., va ser aprovat per unanimitat, de manera que és un pla que reflecteix el sentir del conjunt de la cambra, de les forces polítiques de Catalunya, que responia molt raonablement a les necessitats que teníem en aquell moment, com espero que el que ara presentem respongui a les que tenim en els anys a venir.

Aquest Pla estadístic ha estat executat amb un elevat nivell de compliment. Vull destacar-ho. En el moment de la seva aprovació el Pla preveia 396 activitats, després, en el curs del seu desenvolupament, d'acord amb el que preveu la pròpia legislació, se n'hi van incorporar vint-i-cinc més, de manera que en conjunt hi ha hagut 421 activitats, i d'aquestes activitats s'han complert, s'han executat pràcticament en el 93 per cent de les activitats previstes. De manera que jo crec que podem fer un balanç positiu de l'execució d'aquest Pla.

Com és sabut, l'instrumental estadístic té una doble finalitat. El Pla estadístic, l'instrument estadístic, les disponibilitats estadístiques que hem de proporcionar tenen una doble finalitat. La primera, la d'oferir coneixement i informació, la de tenir una millor informació de la realitat; millor informació que el Pla estadístic i aquells organismes encarregats d'executar-lo posen a disposició del conjunt de la societat catalana per la utilitat, per l'ús que n'hagi de fer. En segon lloc, té una finalitat en el terreny de la presa de decisions; és un estri fonamental per al Govern i per a aquells altres que han de prendre decisions en el terreny dels poders públics per tal de poder dur a terme les polítiques que són necessàries.

En el cas de Catalunya, a més a més, no se'ns escapa que, quan estem elaborant un pla estadístic d'aquestes característiques, té una dimensió especial: respon a la nostra ambició nacional. Nosaltres necessitem un conjunt d'estadístiques, que són aquelles que et permeten que com a govern de Catalunya estiguem en condicions d'oferir allò que vol el conjunt de ciutadans de Catalunya, el conjunt de la problemàtica del país. De manera que, òbviament, coordinant-nos també amb aquells altres ens productors d'estadístiques, hem de tenir aquesta visió global, hem de tenir l'ambició d'oferir allò que necessita el conjunt de la societat catalana.

Per això jo voldria destacar alguns dels elements que informen aquest Projecte de Llei que avui presentem: en primer lloc, una millor definició dels objectius, de les actuacions i de les activitats estadístiques; en segon lloc, la presentació de nous indicadors per mesurar la competitivitat de l'economia catalana; en tercer lloc, indicadors per mesurar millor la realitat territorial en què actuem i en què ens trobem immersos –per això, per una banda, volem un major desglossament a nivell territorial, per conèixer els indicadors estadístics a uns nivells territorials més desagregats que els que avui tenim, i per altra banda, també per situar les estadístiques de Catalunya en un context més ampli que aquest en què ens belluguem, com és el d'Europa i, en particular, el de l'euroregió–; en quart lloc, el Pla estadístic ens ha de permetre un millor coneixement de les noves realitats, i d'entre aquestes noves realitats jo vull destacar el fenomen de la immigració i tots aquells aspectes relacionats amb la qualitat mediambiental, i en cinquè lloc, el Pla estadístic vol que disposem d'una informació més desagregada, més accessible i més rigorosa.

És per això que la Llei s'estructura en cinc grans eixos estratègics, com són el de la població, en primer lloc; en segon lloc, la cohesió social, el medi ambient i la sostenibilitat; en tercer lloc, els comptes i les magnituds econòmiques; en quart lloc, les activitats estadístiques instrumentals, i en cinquè lloc, la difusió estadística.

Així mateix, aquest Pla fixa les activitats estadístiques que s'associen a cada un dels cinc objectius generals que acabo d'esmentar, les quals s'identifiquen en termes d'organismes que hi intervenen, objectius específics que pretenen i procediments bàsics per assolir-los, i es reserva la concreció de les enquestes, censos, aprofitaments de registres, estimacions específiques o altres accions concretes per a la programació anual d'actuacions estadístiques que decideixi el Govern.

Tot això ha de significar clarament la introducció de novetats i millores en diversos camps: en primer lloc, en el camp de la producció d'informació estadística; en segon lloc, en el camp dels instruments de base que posem a disposició del conjunt de la societat catalana; en tercer lloc, en la difusió de la informació estadística; en quart lloc, en l'articulació del Pla estadístic, i en cinquè lloc, en la preservació del secret estadístic.

Aquest Pla ens ha de permetre realitzar una producció estadística molt més completa, una producció estadística molt més a l'alçada del que avui ens fa falta, millorant el que ja hi ha, que és molt satisfactori, com ja he assenyalat. I és per això que jo voldria destacar en especial deu de les produccions estadístiques que tindrem al llarg de l'any 2006, és a dir, el que contempla ja el programa de l'any 2006 dins del Pla, com són les següents.

En primer lloc, el desplegament de l'Enquesta de Mobilitat Quotidiana 2006, a càrrec del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, a fi de conèixer els patrons bàsics dels desplaçaments i preveure el comportament de la demanda en matèria de mobilitat.

Segona, el disseny i desplegament de dues enquestes de consum i pràctiques culturals, adreçades a la població adulta i als menors d'entre sis i dotze anys, a càrrec del Departament de Cultura i de l'Idescat.

En tercer lloc, el disseny i desplegament de l'enquesta demogràfica, a càrrec de l'Idescat, que ha de permetre tant el coneixement com l'actualització de la informació estructural de la població de Catalunya.

Quart, el desplegament de sistemes de georeferenciació i dels instruments per a la gestió d'operacions de camp, a càrrec de l'Idescat i de l'Institut Cartogràfic de Catalunya.

Cinc, l'elaboració de les taules de morbiditat de la població catalana, a càrrec del Departament d'Economia i Finances, amb la col·laboració del Departament de Salut i del sector assegurador, les quals han de procurar informació bàsica sobre les incidències de malalties en diversos col·lectius.

Sis, l'articulació dels indicadors de l'estructura econòmica i indicadors de la nova economia, a càrrec de l'Idescat, amb un especial èmfasi en els indicadors relatius al grau de competitivitat i internacionalització de l'economia catalana, així com els indicadors socioeconòmics de l'euroregió Pirineus - Mediterrània, a càrrec del Departament d'Economia i Finances.

Vuit, actualització de resultats i difusió de les prestacions analítiques de les Taules Input-Output 2001 de l'economia catalana, a càrrec de l'Idescat, amb la col·laboració del Departament d'Economia i Finances, de l'INE i del Departament de Treball i Indústria, de manera que a finals d'any preveiem disposar dels resultats d'aquestes taules referits a l'any 2003.

Nou, disponibilitat de nous resultats estadístics socioeconòmics, a càrrec de l'Idescat, a l'entorn de la distribució personal de la renda, el risc d'exclusió social i indicadors d'activitat de la indústria i el turisme a partir de l'any 2006.

I deu, desenvolupament de mètodes d'estimació indirecta per a l'estadística regional, a càrrec de l'Idescat, com són l'estimació de petites àrees i les tècniques de fusió de dades, les quals permeten maximitzar la desagregació territorial dels resultats estadístics i minimitzar la càrrega de les unitats informants.

Tots aquestes són estadístiques previstes ja en el programa de l'any 2006, i naturalment, al llarg del període comprès pel Pla, és a dir, el període 2006-2009, se n'hauran d'afegir de noves.

Estic convençut que estem davant d'un pla estadístic que ens permet millorar molt i molt significativament la disponibilitat de producció estadística que avui ens fa falta, en la doble direcció que he assenyalat al principi: per una banda, un millor coneixement de la nostra realitat, que ha canviat al llarg d'aquests anys, i en segon lloc, la disponibilitat de les dades imprescindibles per poder prendre decisions avui en la tasca de govern.

En aquesta tasca desenvolupa un paper especialment destacat –i voldria concloure la meua intervenció assenyalant-ho– l'Institut d'Estadística de Catalunya, l'Idescat. Estem parlant, naturalment, del Pla d'estadística de Catalunya, de manera que estem parlant del que és el sistema de producció estadística nacional que té caràcter oficial; estem parlant d'això. I, part d'aquestes estadístiques, les realitza l'Idescat, i part es realitzen a través d'altres organismes: els mateixos departaments de la Generalitat o bé tercers que estableixen convenis, formes de col·laboració amb l'Idescat, en virtut dels quals tenen la responsabilitat de dur a terme estadístiques que reben el caràcter d'estadístiques oficials, és a dir, estadístiques incloses en el Pla d'estadística de Catalunya. A part d'això, naturalment, pot haver-hi molts organismes i entitats que realitzen a part estadístiques de caràcter no oficial.

De manera que el paper de l'Idescat és un paper doble: per una banda, l'Idescat duu a terme una producció directa d'estadístiques; per altra banda, l'Idescat duu a terme una tasca que és una tasca de supervisió i coordinació de les estadístiques de caràcter oficial, contemplades en el Pla, que duen a terme altres entitats. Per això, si jo hagués de caracteritzar el nostre sistema de producció estadística de Catalunya, el sistema oficial i nacional de producció estadística, l'hauríem de caracteritzar amb un doble qualificatiu.

Per una banda, és un sistema de producció estadística descentralitzat. No totes les estadístiques, les realitza necessàriament l'Idescat, l'Institut d'Estadística de Catalunya. Si hi ha estadístiques que es poden realitzar adequadament per part d'altres ens o entitats o organismes, les poden realitzar perfectament. I així es fa amb molta part de les estadístiques que fan els departaments especialment.

Però, d'altra banda, la segona nota qualificadora és que ha de ser un sistema de producció estadística que reuneixi els nivells de qualitat adequats i que tingui una visió general; de manera que la descentralització no hauria de ser l'excusa –no ho ha de ser– perquè finalment la producció estadística sigui una producció estadística no pensada, no orientada, no racionalitzada, no

estructurada adequadament, que cobreixi tots els flancs que ha de cobrir.

Aquesta és la característica del nostre sistema de producció estadística: descentralització, per una banda, però, per altra banda, coordinació, supervisió, visió de conjunt que ofereix l'Idescat, que té aquesta responsabilitat de liderar i responsabilitzar-se del conjunt del sistema.

És per això que no els estranyarà que assenyali que el paper de l'Idescat és molt important, i de fet l'Institut d'Estadística de Catalunya ha anat jugant cada vegada un paper més important en el que és la producció estadística. En aquests moments, per exemple, de cara a l'any 2006, l'Idescat durà a terme 320 actuacions, que representen el 45,5 per cent del total de la producció estadística que es durà a terme aquest any 2006. És un percentatge més elevat que el que hi ha hagut en anys anteriors; per exemple, en el període 2001-2004 va ser del 32, i en l'anterior, el 97-2000, pràcticament del 30 per cent.

De forma que és amb aquest esperit –l'esperit, per una banda, de disposar d'un sistema de producció estadística d'altíssim nivell, de primer nivell, de qualitat, amb una ambició nacional, eficaç, coordinant i donant supervisió a allò que es fa des de diferents ens i organismes, però a la vegada reforçant i potenciant aquest paper de l'Idescat– que hem elaborat aquest Pla d'estadística de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Flora Vilalta, que ha estat designada relatora per presentar els treballs de la Comissió.

La Sra. Vilalta Sospedra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, com a relatora d'aquest Projecte de Llei que avui presentem al plenari del Parlament he de dir que el treball en ponència de la Llei del Pla estadístic de Catalunya ha estat presidit per les ganes d'arribar a grans consensos. Prova d'això és que, de les 66 esmenes que s'han presentat, només en queden vives 15; 12 pertanyen al Partit de Convergència i Unió, i 3, al Grup Popular.

Aquest total de 66 esmenes presentades s'han distribuït de la següent manera: 37, el Grup de Convergència i Unió; 24, el Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa Verds - Esquerra Alternativa, i 5 esmenes presentades pel Partit Popular. La Ponència ha acceptat un total de 32 esmenes, n'ha transaccionat 12, 7 han estat retirades i en queden vives 15.

Tot i que estem parlant d'una llei molt tècnica, cal destacar l'esforç que hem fet tots els ponents per millorar aquells aspectes que creïem importants mitjançant les aportacions que fèiem cada grup. Val a dir també que la Ponència ha comptat en tot moment amb l'assessorament del senyor Josep Vegara, director de l'Institut d'Estadística de Catalunya, la senyora Anna Ventura, la

senyora Judit Carreras, el lletrat senyor Pere Sol i el personal de la cambra. Això ha facilitat el treball de la Ponència en una llei que, com he dit, té un gran component tècnic. A tots, en nom de la Ponència, vull expressar-los el nostre agraïment.

Seguidament, i de manera global, em referiré als trets més característics d'aquesta llei que avui aprovarem, i en la meua segona intervenció em posicionaré en nom del meu Grup Parlamentari sobre les esmenes.

El Pla estadístic de Catalunya 2006-2009 s'estructura, com molt bé deia l'honorable conseller, en cinc eixos estratègics molt importants.

El primer fa relació a la població, i agrupa les estadístiques estructurals i de fluxos de la població catalana, amb especial incidència en el tractament estadístic de les migracions i els reptes de l'estadística de base territorial de la forma més àmplia i exhaustiva possible.

El segon eix –la cohesió social, el medi ambient i la sostenibilitat– agrupa les estadístiques i els indicadors de caràcter social, emfatitza la producció estadística sobre el medi ambient i la sostenibilitat, i abasta la màxima informació en matèria de la qualitat i les condicions de vida de la població, les relacions laborals i la provisió dels serveis educatius i sanitaris.

El tercer –comptes i macromagnituds econòmiques– comprèn l'estadística macroeconòmica, l'activitat dels sectors productius i els conceptes de la demanda agregada de l'economia catalana.

El quart –activitats estadístiques instrumentals– cobreix les prestacions de l'òrgan estadístic oficial en matèria de coordinació del sistema estadístic de Catalunya, normalització tècnica, innovacions metodològiques i instruments de base per a la seva producció i difusió estadística, incloent-hi els registres i directoris que faciliten marcs de mostres o la seva explotació estadística.

I el cinquè –difusió estadística– comprèn essencialment les prestacions de l'òrgan estadístic oficial en la difusió dels resultats estadístics.

En l'àmbit dels objectius informatius, el Pla estadístic de Catalunya 2006-2009 impulsa decididament la generació de nova i millor informació estadística sobre àmbits insuficientment delimitats per la compatibilitat nacional a través de la implantació dels comptes satèl·lit, així com l'estimació dels paràmetres clau que afecten la competitivitat, productivitat i internalització de l'economia catalana. Instaura l'articulació d'un sistema d'indicadors estadístics que permet conèixer l'evolució demogràfica, econòmica i social del nostre país.

Pel que fa al desplegament i l'execució del present Pla estadístic de Catalunya, aquesta Llei inclou, com a criteris de decisió, de preferència per a la posada en marxa de les activitats estadístiques el requisit que a l'hora d'executar-les s'aporti informació significativa per millorar el coneixement de la realitat i per facilitar la presa de decisions, així com la informació de base necessària per a l'elaboració d'indicadors estadístics homologables, els utilitzats en el sistema estadístic estatal, europeu i internacional.

Així mateix, val a dir que aquesta Llei impulsa la transparència i el control de les activitats institucionals i estén l'obligatorietat de formalitzar convenis de col·laboració quan l'execució de les activitats estadístiques preveu la participació de dos o més organismes o institucions. La Llei reforça les mesures perquè la cessió d'informació estadística s'adeqüi a la normativa del secret estadístic i a la Llei orgànica de protecció de dades de caràcter personal.

I, per últim, i molt important, es crea el Registre de Fitxers Estadístics, adscrit a l'Institut d'Estadística de Catalunya, que haurà de contenir la informació que es determinarà dels fitxers amb finalitats exclusivament estadístiques, referits tant a persones físiques com jurídiques, que les institucions i òrgans del sistema estadístic de Catalunya formin exclusivament per a la realització d'estadístiques d'interès de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Vilalta. Té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, el nostre Grup votarà a favor d'aquest Projecte de Llei del Pla estadístic de Catalunya 2006-2009, perquè entenem que, igual que ho han estat els tres anteriors, però sobretot a partir de la Llei de l'any 98 d'estadística, aquests plans estadístics són un bon instrument per a la consolidació i per a l'enfortiment del sistema estadístic català.

Tot i que llegint i analitzant-ne el contingut pot semblar que té un caràcter merament tècnic, justament en voldria destacar la seva dimensió i la seva gran utilitat per a l'impuls de polítiques públiques al nostre país. El Pla estadístic, i el que se'n deriva, esdevé una eina útil, molt útil, per disposar del màxim d'informació per prendre decisions i actuacions en molts ordres i també en molts àmbits, tant a nivell sectorial com a nivell territorial. A través del Pla es fixen i es prioritzen els àmbits nous en què cal impulsar les activitats estadístiques, els altres que cal consolidar, tots molt relacionats, directament o indirectament, amb els nous reptes o amb les noves necessitats, bé ja existents o bé les que puguin emergir i que té plantejades la nostra societat.

En ser aquest Pla estadístic una eina, com he dit, anirà molt en funció de l'ús que se'n faci, del grau de compliment dels objectius que s'hi determinen, que en puguem treure un major o un menor rendiment, fins al punt que no sols ens pot permetre actuar per fer front a noves necessitats o a nous reptes, sinó que, fins i tot, també ens pot possibilitar anticipar-nos-hi.

En el bon sentit de la paraula, hi ha aquella frase que «la informació és poder». I dic «en el bon sentit de la paraula». Doncs bé, avui i aquí amb el Pla marquem objectius de consolidació i d'innovació pel que fa als àmbits en què és bo i és convenient tenir el màxim d'informació.

D'aquí que vulgui ressaltar el fet que no és un text legislatiu merament tècnic, sinó que té, o pot tenir, als nostres ulls una dimensió o una repercussió en l'actuació pública i política molt notable.

Nosaltres hi votarem a favor, com he dit, si bé justament per tot el que acabo de dir fins ara mantenint vives dotze esmenes, per a les quals, evidentment, els demano el seu vot, ja que entenem que millorarien el text i que tenen tota la seva lògica i tot el seu sentit.

Les nostres esmenes giren entorn de quatre principis. Un primer és el referit a mantenir alguns aspectes que apareixien en el Pla anterior i que en aquests no sabem per què desapareixen. Molts dels objectius del Pla, del d'ara i del d'abans, no s'esgoten en el mateix Pla, tenen un caràcter de perdurabilitat en el temps, i per això nosaltres entenem que no són sobers en el text d'aquest Projecte de Llei.

Un segon, diguem-ne, fil roig de les nostres esmenes va en la línia de reforçar la figura, l'autoritat, la capacitat, de l'Idescat, així com també reforçar la necessària coordinació i coherència de les activitats estadístiques al nostre país. En matèria estadística no pot haver-hi una inèrcia, una mena com la casa dels tastets, en què tothom tasta de tot arreu, tothom fa estadística de tot arreu, sinó que hem de reforçar la idea de dir: «Escolti, cada departament és el que en sap més, d'aquella matèria, però en estadística l'autoritat en el Govern i de referència al país ha de ser l'Idescat.» I, per tant, ho plantegem d'una manera positiva per reforçar permanentment amb alguns articles aquesta idea. Evidentment que tothom pot fer estadística, però, com ha dit molt bé el conseller, hi han unes bases de referència en el sistema estadístic que nosaltres creiem que han de pivotar de manera molt clara sobre l'Idescat.

Un tercer grup d'esmenes van referides a termes de precisió, ja que en la regulació d'aspectes estadístics entenem que cal ser molt precís i que cal evitar al màxim aspectes subjectius o tot allò que puguin ser conceptes indeterminats.

I un quart aspecte de les nostres esmenes va referit a la lògica que, s'introdueixin els canvis que s'introdueixin, es garanteixi que sempre es pugui fer durant un període de temps determinat la comparativa amb els exercicis anteriors.

Ara bé, hi ha dues esmenes per a què d'una manera més explícita els demanaria el seu vot i que hi donem una especial importància. La primera és referida a l'enquesta de mobilitat. Es tracta justament de disposar del màxim d'informació estadística en aquesta matèria, en la línia del que deia al principi d'aquesta intervenció, ja que considerem que és de les més necessàries en l'actualitat per prendre decisions en molts ordres i en moltes matèries. Les institucions, i la Generalitat la primera, han de conèixer al màxim –i sempre parlant, evidentment, en termes estadístics, està clar– els fluxos de moviment de la gent: on viu, on treballa, on compra, etcètera. Això, aquesta informació estadística, en els moments actuals és determinant per prendre grans decisions en molts i molts àmbits de les diferents polítiques públiques que s'han d'impulsar, com, per exemple, tot el que fa referència a les noves infraestructures o tot el que fa referència a la prioritització de les inversions.

Sabem que és la més costosa, no ho neguem. No en volem fer pas demagògia, però, de la mateixa manera que creiem que aquest Pla també serveix per marcar objectius i marcar tendències, hauria d'explicitar millor i determinar de forma més clara la tendència d'anar cap a tenir-la de veritat, l'enquesta de mobilitat, l'estadística de mobilitat, de veritat, i anar avançant. Això sí, evidentment, en col·laboració amb la resta d'administracions públiques, els ens locals, posem per cas, perquè justament també en serien els grans beneficiaris.

La segona esmena a què em vull referir també té un calat polític important i que justament faria diferent aquest Pla..., el que es pogués aprovar en d'altres indrets. I em refereixo que dins de la relació d'activitats estadístiques hi hagi un nou apartat referit a les audiències dels mitjans de comunicació d'àmbit català. És important i no entenem per què no ens l'accepten. Més aviat, he de dir que ens sorprèn. De fet, és una cosa obvia per necessària, des del punt de vista català, i més si, en definitiva, es tracta de perfeccionar i, sobretot, donar –com abans el conseller deia que és la importància d'aquest text– oficialitat a una estadística que *de facto* en gran part ja es fa però que ara com ara no és oficial. I per què no és oficial? Doncs perquè no està inclosa en el Pla estadístic que avui aprovem.

Insisteixo que amb l'esmena no diem que no es faci res respecte a això, que no dediquem recursos a aquesta matèria. No, no diem res d'això, no és aquest, el debat en aquest Projecte de Llei, no és el que toca. El que volem dir és: «Donem oficialitat a moltes coses que ja es fan, ja que els donarà més força i més rellevància en molts ordres.»

Justament a un tema tan important com aquest per al nostre país, per a la nostra llengua, una activitat estadística com aquesta, que ens permetria, o ens pot permetre, conèixer millor l'espai cultural català, donem-li un caràcter oficial, posem-lo com un nou àmbit en el qual s'ha de disposar de dades estadístiques oficials i anar-lo millorant i consolidant per mandat d'aquest Parlament, i, llavors, fem, en base al que ens aportin aquestes estadístiques oficials, les oportunes valoracions i prenguem les oportunes decisions i iniciatives. Aquest és el sentit i la importància de la nostra esmena, no un altre, i per això els demanem el seu vot.

Per acabar, voldria agrair a les diputades senyora Flora Vilalta i senyora Belén Pajares i als diputats senyor Sergi de los Ríos i senyor Joan Boada, doncs, el treball que hem fet, breu, perquè no hi hem estat massa, però jo crec que intens, que ens ha servit per aprendre moltes coses, i, per tant, doncs, jo crec que ha estat un to, un caràcter i una experiència positiva i hem intentat fer-ho al màxim de bé possible. I, també, evidentment, doncs, donar les gràcies al lletrat, al senyor Pere Sol, que ens ha assistit amb gran zel en tot moment.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Turull. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, en aquest torn de paraula em posicionaré respecte al Projecte de Llei que se'ns presenta i defensaré alhora les esmenes que resten vives per part del nostre Grup Parlamentari.

La Llei que avui aprovarem és l'instrument d'ordenació i planificació de l'estadística d'interès de la Generalitat de Catalunya, i, com ja ha comentat l'honorable conseller, es convertirà en el quart pla estadístic aprovat pel Parlament, en compliment de les competències atorgades en l'àmbit de l'estadística a Catalunya per l'actual Estatut d'autonomia.

El Pla estadístic preveu uns programes anuals d'actuació estadística mitjançant els quals es desenvolupa l'esmentat Pla. El conjunt de les institucions i els òrgans que realitzen la funció estadística produeixen com a resultat les estadístiques d'interès de la Generalitat, que ens permeten comptar amb dades rigoroses sobre la realitat social i sectorial i, d'aquesta manera, obtenir informació sobre diferents sectors de l'activitat econòmica i social. Atenent aquestes dades, es podrà planificar i actuar amb la màxima eficàcia, fent un bon ús de totes aquestes informacions per tal d'obtenir una aproximació objectiva i detallada de la realitat catalana.

Com ja ha comentat la senyora relatora, el nostre Grup Parlamentari ha presentat diverses esmenes a aquest Projecte de Llei. Dues han estat transaccionades en la Ponència i ja formen part del text del Projecte de Llei. Altres esmenes resten vives i les defensaré en aquest Ple per sotmetre-les a la seva consideració.

El nostre Grup Parlamentari entén important la necessitat de fer públics avenços sobre el resultat de les estadístiques d'interès de la Generalitat, sempre que suposin una aproximació molt elevada a la realitat, perquè, en la nostra opinió, d'aquesta manera s'optimitzen les dades existents que neixen del desplegament de l'activitat estadística, s'adapten a la situació de consolidació del sistema estadístic i s'ajusten a les necessitats actuals, que requereixen anar un pas per endavant. També equiparariem d'aquesta manera el sistema estadístic català, per exemple, a altres entitats d'estadística a nivell estatal o europeu. Per aquest motiu celebrem que s'hagi transaccionat aquesta esmena i que s'hagi arribat a un text satisfactori.

La segona esmena transaccionada, i que creiem oportú comentar, fa referència a la cessió de dades estadístiques entre les institucions i els òrgans del sistema estadístic de Catalunya. Al nostre parer, creiem important clarificar el text del Projecte de Llei, en el sentit de garantir el secret estadístic però preservant a la vegada que altres institucions, com són les forces de seguretat, puguin dur a terme la seva feina.

Comentava fa un moment la importància de garantir el secret estadístic, per tal com la cessió d'informació estadística s'ha d'acollir a l'obligació de protegir els drets fonamentals dels ciutadans quan es tracti de la cessió d'aquestes dades, tal com ho desenvolupa la Llei 23/98, d'estadística de Catalunya.

Amb l'addició d'aquesta esmena transaccionada i que també forma part ja del text del Projecte de llei que aprovarem seguidament es garanteixen totes aquestes situacions que afecten la recollida i tractament de dades de caràcter personal per part dels cossos i forces de seguretat. Per exemple, en els supòsits que siguin necessàries per a la prevenció d'un perill real per a la seguretat pública, la qual cosa reverteix en benefici de tota la ciutadania.

Passaré ara a referir-me a les esmenes que resten reservades per defensar en aquest Ple i que en el nostre cas són tres esmenes que tenen el mateix sentit i que defensaré a la vegada. En la nostra opinió, la consolidació del model estadístic amb l'assumpció de les competències referents a les estadístiques d'interès de Catalunya és un fet que queda regulat per la Llei d'estadística catalana de l'any 98.

Ja s'ha comentat que aquest serà el quart pla estadístic, el primer data de l'any 92, amb els seus corresponents programes anuals d'aleshores. Les innovacions introduïdes i l'adaptació del model de planificació estadística en un marc legal, que era la novetat pel que fa a la Llei d'estadística del 98, han deixat de ser un repte, i per aquest motiu les nostres esmenes fan referència a la deslegalització de la Llei.

Nosaltres entenem que el Pla estadístic és un instrument tècnic de desenvolupament del sistema estadístic de Catalunya. Atenent aquest caràcter tan tècnic, és convenient que la seva elaboració, modificació i adaptació es facin pel mateix Govern, segons les recomanacions dels òrgans del sistema estadístic de Catalunya.

El Pla conté les estadístiques que s'han d'elaborar durant un període de quatre anys per la Generalitat i entitats; el programa anual conté les actuacions que han de desenvolupar-se durant l'any en execució del Pla estadístic. Mitjançant l'aprovació de les esmenes presentades s'aprovaria per decret del Govern. Igualment la mateixa Llei ja estableix la possibilitat que el Govern, per decret, en modifiqui el contingut.

Es completa la nostra proposta amb la presentació en sessió informativa davant el Parlament de Catalunya de l'esmentat Pla cada quatre anys. Comprenem que aquest Projecte de llei es presenta de manera tradicional i habitual davant d'aquesta cambra cada quatre anys des de l'any 92; es podria dir, en certa manera, que és un clàssic. Però les tradicions també estan per canviar-les, i amb més motiu quan el sistema estadístic català es pot dir que està consolidat.

Per acabar, només em queda agrair a la resta de ponents i al lletrat senyor Pere Sol la seva col·laboració, tot sotmetent a la seva consideració les esmenes que resten vives, sense perjudici del nostre vot afirmatiu respecte al Projecte de llei.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Pajares. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Flora Vilalta.

La Sra. Vilalta Sospedra

Gràcies, president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, em posicionaré sobre les esmenes que queden vives del Grup de Convergència i Unió. Ja li varem dir, senyor Turull, en la mateixa Ponència que algunes de les esmenes que vostès han deixat per debatre aquí en el Ple, creiem que algunes són innecessàries, altres entren en contradicció amb el mateix Pla i la Llei d'estadística de Catalunya, d'altres entenem que ja queden recollides en el mateix Pla per esmenes que han estat acceptades i d'altres tècnicament no es poden incloure, tenint en compte les mateixes dinàmiques del Pla.

Però vostè ha fet referència a una molt en concret, en la qual ha expressat el seu desig..., que és l'esmena 33, en la qual parla vostè de l'enquesta de mobilitat. Nosaltres ja els vam explicar, però crec que val la pena, ja que vostè ha expressat aquest desig..., que la realització d'una estadística de població amb caràcter censal té un cost molt elevat, de més de trenta milions d'euros, la qual cosa es considera que no es pot assumir en el Projecte de llei del Pla estadístic de Catalunya. A més a més, la seva esmena fa referència que en aquesta enquesta també intervingui l'Administració local, la qual cosa suposaria que, realment, seria impossible que l'Administració local pogués assumir costos referits a aquesta mateixa enquesta.

Davant d'aquesta situació, el Pla ja recull dues activitats, en aquest Projecte de llei, per completar la informació estructural de la població, en la mesura que no es disposi d'una estadística de població amb caràcter censal. Aquestes activitats són l'estadística demogràfica i l'enquesta de la mobilitat. Per tant, se'ns fa difícil, doncs, de poder votar a favor d'aquesta esmena.

Pel que fa a les esmenes que queden vives del Partit Popular, totes tres, i com molt bé ha explicat la diputada senyora Belén Pajares, van en el mateix sentit, i també ens costa poder-hi donar un vot afirmatiu. Nosaltres entenem que pel fet d'acceptar-les diluiríem el rol del Parlament en el Pla estadístic a favor del Govern, i això suposaria unes modificacions en la Llei d'estadística de Catalunya que plantegen la dificultat de decretar obligacions a càrrec d'altres administracions diferents de la Generalitat, i també es perd aquest paper determinant del Parlament en el control democràtic de l'estadística oficial.

Per tot això que els hem exposat, nosaltres votaríem en contra de les esmenes que queden vives, però sí que volem expressar la nostra satisfacció perquè, una vegada més, aquest Pla entenem que s'aprovarà per unanimitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Vilalta. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat Sergi de los Ríos.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ja a l'Estatut vigent, l'Estatut del 79,

es reconeixia com a competència exclusiva de la Generalitat l'àmbit de l'estadística; per tant, tenim aquesta competència exclusiva just després del període de la Transició. Posteriorment, la Llei d'estadística de Catalunya és la que ha desenvolupat aquesta competència exclusiva, i fixa per llei –per llei– que es realitzaran plans estadístics per períodes de quatre anys, bàsicament amb dos objectius: en primer lloc, ordenar, i en segon lloc, planificar l'estadística d'interès de la mateixa Generalitat de Catalunya. Per tant, estem, doncs, davant de la Llei del Pla estadístic per a aquest període que comença el 2006 i finalitzarà el 2009.

Com ja s'ha dit, aquesta Llei que avui posem a debat i a votació inclou cinc grans eixos estratègics, és a dir, cinc grans camps temàtics on es desenvoluparà l'activitat estadística de la Generalitat de Catalunya.

El primer eix fa referència a la població. En aquest àmbit s'analitza l'estructura de la població i els seus fluxos. I quan em refereixo a fluxos ens estem referint en especial als moviments migratoris, fet que sempre ha tingut una importància cabdal, però avui en dia element fonamental per conèixer quina és la realitat del nostre país. Per tant, aquests moviments migratoris no només s'analitzaran en un conjunt, sinó que també s'analitzarà en quines parts del territori s'estan produint, i això és el que té un especial interès de cara a decidir polítiques amb posterioritat.

Un segon eix fa referència a la cohesió social, medi ambient i sostenibilitat. Aquest eix ens permetrà conèixer el que podríem anomenar «les condicions de vida de la població de Catalunya». I en aquest àmbit s'han d'avaluar diferents variables: variables com educació, variables com salut, variables com qualitat dels llocs de treball, variables com la qualitat mediambiental de la qual gaudim els ciutadans del nostre país.

Tercer eix; fa referència a les macromagnituds econòmiques. I en aquest terreny s'analitza l'activitat dels diferents sectors productius, fent especial referència al que seria productivitat i competitivitat de l'economia catalana. I en aquest aspecte connecta, des del nostre punt de vista, directament amb el que va ser l'Acord estratègic per la internacionalització, qualitat de l'ocupació i competitivitat de l'economia catalana, que va ser signat a principis de l'any 2005. De fet, va ser un acord on Govern, agents econòmics i agents socials es van posar d'acord en quines havien de ser aquelles vuitanta-sis mesures que es tiraven endavant, precisament, per incidir en la internacionalització, la competitivitat i la qualitat de l'ocupació, en uns moments –recordem-ho, a principis de l'any 2004, pràcticament a principis d'aquesta legislatura– que es produïen fenòmens de deslocalització i que això va crear una alarma i que directament el Govern, els agents socials i els agents econòmics es van posar a treballar en aquesta línia.

Per tant, aquestes dades estadístiques enfocades en aquest eix que va dirigit a competitivitat i a productivitat van directament dirigides i ajudaran a veure el grau d'execució i com s'estan executant i com estan funcionant aquestes mesures que preveu el mateix Acord estratègic. Però, dins d'aquest tercer eix de macromag-

nituds econòmiques, també cal destacar determinats expectes; em referiré en concret a tres.

El primer, el turisme. No ens n'oblidem: el turisme constitueix pràcticament entre el 12, el 13, el 14 per cent del producte interior brut del nostre país, i s'han d'analitzar els fluxos receptors de turisme, és a dir, d'allà on ve el turisme que ve al nostre país, i veure quines són aquestes tendències per poder actuar abans que es produeixin determinats fenòmens que no anessin en la línia que volem quant a aquesta important activitat econòmica per al nostre país.

En segon lloc, la recerca al desenvolupament i innovació. De fet, va ser una esmena que ja està incorporada en el text del Dictamen, una esmena que vam presentar conjuntament des del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa - Esquerra Alternativa, i que des del Grup d'Esquerra Republicana vam impulsar decididament, i era veure quins recursos es destinen precisament a recerca, a desenvolupament i a innovació per part d'empreses, per part d'administracions públiques i per part d'universitats. És a dir, això ens permetrà no només veure quin nivell global quant a recerca s'està tenint, és a dir, si arribem a aquest 2 per cent del producte interior brut que sempre ens fixem com a objectiu, com a aquesta mitjana europea a la qual hem d'arribar, sinó també veure com es distribueix, quina part ve de l'esforç públic, quina part ve de l'esforç privat.

Finalment, en aquest també tercer eix, ens agradaria destacar el punt referent a les administracions públiques i, en concret, el compromís d'obtenir informació estadística quant a les activitats inversores de les administracions públiques a Catalunya, bàsicament en matèria de salut, en matèria d'educació, en matèria mediambiental.

Per acabar amb els eixos, hi ha un quart i un cinquè eix, i aquests fan referència a quines activitats estadístiques..., quant als instruments d'aquestes activitats estadístiques, per tant, aquells instruments que s'utilitzen per realitzar aquesta tasca, i també aquelles innovacions metodològiques que s'aplicaran durant aquest període de quatre anys, i finalment a la difusió, és a dir, un cop ja s'ha tret la informació estadística, de quina manera la fem arribar tant a la població com a aquells organismes o entitats que en puguin fer un ús correcte, d'aquesta informació.

Quant a les esmenes, m'agradaria referir-me bàsicament a l'esmena, que no deixa..., són unes esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular, però en definitiva el que engloben és una idea, és una proposta: aquesta proposta que el Pla estadístic no sigui regulat per llei, sinó que directament el Govern, a través de decret, apliqui el Pla estadístic, el decideixi, aquest Pla estadístic.

Bé, doncs, des del Grup d'Esquerra Republicana no hi estem d'acord –ja ho vam estar debatent en la Ponència d'aquesta Llei–, i no hi estem d'acord perquè aquesta proposta del Partit Popular, de fet, el que faria és diluir, al nostre entendre, el rol del Parlament en el Pla estadístic a favor del Govern. És a dir, deixaríem de legislar i, per tant, aquest Parlament no podria dir la seva quan s'estigui decidint el Pla estadístic per a quatre

anys, no podríem dir la nostra. Trenca, per tant, una tradició estadística oficial catalana que s'havia produït des del primer moment; fins i tot plantejaria dificultats de decretar obligacions a càrrec d'altres administracions públiques diferents de la Generalitat, el fet que no tingués el rang de llei, i en definitiva es perd un actiu de l'estadística catalana, és a dir, el mateix paper determinant del Parlament en el control democràtic de l'estadística oficial. En definitiva, poques competències que pot legislar aquest que és el nostre Parlament nacional..., com a mínim no ens automutilem. Ja hi ha que ens mutila, i aquests dies ho estem veient.

Vaig acabant. Llei històricament consensuada, una seixantena d'esmenes en total, n'han quedat quinze de vives, s'ha fet un esforç de transacció. Aquest esforç ha estat fruit no només de l'actitud del diputat Joan Boada, de la diputada Belén Pajares, del diputat Jordi Turull, de la diputada Flora Vilalta, sinó també..., i aquí agraïm la feina feta pel lletrat Pere Sol, que precisament, amb la seva col·laboració i amb el seu ajut, doncs, ajuda que una vegada més –una vegada més– aquesta Llei sigui consensuada.

Per tant, des del Grup Parlamentari d'Esquerra anunciem el nostre vot favorable a aquesta Llei, com ja ho havíem fet en anteriors legislatures quan el nostre Grup estava a l'oposició.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor de los Ríos. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller i membres també de l'Idescat, jo crec que amb aquesta Llei hem fet una bona feina –ja ho deia el senyor Sergi de los Ríos–, jo crec que hem fet una bona feina perquè hem arribat a un consens; evidentment, totes les forces polítiques hi donarem suport, i aquest jo crec que és un element molt important a tenir en compte.

Perquè, és clar, algú podria tenir la temptació de dir que aquesta és una llei tècnica. Sí, però no. Sí, però un altre «sí»: que també és molt política. Parlar de l'estadística, que és una ciència viva, dinàmica i que a més a més té per objecte analitzar la realitat mitjançant la classificació i comptabilització dels fets..., l'anàlisi de la realitat té una càrrega política important, que llavors hi podem donar una interpretació o una altra interpretació. O, si no, que ens expliquin què és el que va passar a Grècia amb relació al compliment dels requisits per a l'entrada de l'euro, no?, que van haver-hi tot un seguit de manipulacions estadístiques importantíssimes, que fins i tot es pot arribar a aquesta situació.

Vol dir que l'especial èmfasi que ha posat el nostre Grup Parlamentari en tota aquesta qüestió és la transparència. Aquest seria l'element, jo crec, clau: la transparència i la màxima informació al servei de tots els

ciutadans i al servei del mateix Govern de la Generalitat i dels seus ens. Jo crec que aquest és l'element importantíssim i que no hem d'oblidar, no?, perquè l'objectiu d'aquesta Llei és ampliar, consolidar i enfortir el nostre sistema estadístic i dotar-lo d'una filosofia que faciliti reeixir en els seus objectius; o sigui, que tinguin uns objectius clars i que evidentment tinguem les eines suficients per arribar a aquests objectius, basats en la transparència, i un dels objectius principals, evidentment, és la informació.

Ho dic perquè la informació, jo crec que significa més poder als ciutadans, més poder als agents econòmics i socials respecte a la seva Administració, perquè posa dades, posa informació al seu abast que pot ser utilitzada per a aquesta anàlisi de la realitat. Però, hi insisteixo, no només als agents econòmics, no només a la resta de ciutadans, sinó al mateix Govern, per tal, doncs, si cal, tenir en compte la seva organització interna, refer algunes de les seves polítiques, ampliar-les o fer-hi els canvis necessaris a partir d'aquesta informació, que ha de ser importantíssima.

Major eficàcia, major transparència i, si cal, pot provocar, modificar actuacions d'alguns organismes d'ens o dependències del mateix Govern, de la mateixa Generalitat. Cosa que no s'ha fet, almenys en les èpoques anteriors aquesta no és la idea; a la pràctica, l'Idescat, fins aquest moment, i amb canvis importants, no es va proposar coordinar d'una manera real i efectiva el conjunt d'institucions, ens i òrgans d'aquest sistema que operaven en els diferents departaments del Govern, no? Cada u treballava a la seva manera, cada u significava un compartiment estanc, sense traspasar-se aquesta informació, sense creuar-se aquesta informació, que podrien ser, doncs, elements importantíssims. Evidentment, no és perquè no hi haguessin bons professionals a l'Idescat, sinó perquè hi havia, en tot cas, unes direccions polítiques que marcaven, evidentment, què s'utilitzava d'aquelles dades.

Nosaltres creiem que amb aquesta Llei i amb el treball que hi ha ara en aquests moments en els òrgans directius de l'Idescat això ha canviat. Es tracta, doncs, amb aquest nou Pla, de tenir més dades disponibles i, a la vegada, tenir més dades fiables. I això es fa a través de l'existència d'aquest sistema estadístic amb noves eines, noves eines que s'utilitzen, moltes d'elles relacionades també amb les noves tecnologies, que provocaran, doncs, una major coordinació en les pràctiques professionals.

A més a més, ens permetrà disposar d'informació de base, que és molt important, de les bases de dades i de registres per a l'elaboració de les nostres estadístiques, no?, que aquests són els elements que llavors es poden utilitzar, creuar i tenir en compte d'una manera molt més transparent. I fins i tot es fixa també la constitució d'un inventari de fitxers, amb finalitats exclusivament estadístiques per al mateix sistema. Que jo crec que també és un element, crear aquest sistema estadístic, que està al servei de tots. Com? Doncs, potenciant les accions de coordinació dels responsables d'estadístiques de totes les entitats afectades pel Pla, per tal d'homogeneïtzar totes les pràctiques i els criteris de control de qualitat a aplicar, per evitar allò que explicava abans

dels compartiments estancs, dels regnes de taifes, de no creuar informació, ni, evidentment, totes aquestes dades.

Per això pensem que és molt important aquesta actitud, i sobretot també és important la fixació d'un calendari indicatiu. Per què? Per a la producció estadística, no?, en els programes anuals i sobretot en la definició de quins seran; quins seran importants, els resultats estadístics, en el projecte tècnic que tota activitat ha de tenir. I aquest també és un element per veure fins on podem arribar i, evidentment, quin és el final d'aquest estudi, i no que, evidentment, sigui un estudi obert constantment, sinó que, evidentment, tingui un final i que hagi de donar uns resultats.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Jo crec que amb aquesta Llei es comença a posar les bases per a la independència professional, també, en el treball estadístic, atès que la desviació de les dades previstes implicaria un incompliment. I, per primera vegada, es definirà quins són els resultats que s'esperen, evitant possibles canvis en funció dels resultats obtinguts, tant en els terminis com en les dades generades, cosa que en algun moment podia haver succeït.

La publicitat i l'aplicació de les noves tecnologies vénen recollides a la Llei: informació, més transparència, ja que garanteix la publicació dels resultats bàsics i sintètics a internet –element important d'accés per a tot hom–, així com la seva disposició, també, a la biblioteca de l'Idescat, cosa que, fins aquest moment, tampoc era possible i que jo crec que també és un element important.

També, amb aquesta Llei es té en compte, o s'intensifica o s'intensificarà, n'estic convençut –ja existia, però jo crec que ara ja és una normativa–, el fet de –és una indicació clara– tenir relacions, de col·laborar també amb l'Institut Nacional de Estadística, en l'àmbit més proper, que és l'àmbit de l'Estat espanyol, però també amb l'Eurostat, on evidentment puguin haver-hi convenis de col·laboració entre tots aquests organismes, que això també abundarà amb molta més informació, molta més transparència, com també elements a tenir en compte.

En definitiva, jo crec que tenim una llei, la Llei del Pla estadístic, amb la clara idea per obtenir uns resultats més transparents, més útils, més fiables, que evidentment aquest és l'objectiu que tenia i que ha de tenir fins i tot el Govern de la Generalitat, per tal, doncs, de posar totes aquestes dades al servei de tots els ciutadans i dels agents econòmics i socials.

Acabo, doncs, dient que nosaltres votarem favorablement les esmenes de Convergència i Unió i del Partit Popular –ja s'ha argumentat. El senyor Sergi de los Ríos ha argumentat el que feia referència al Partit Popular; la senyora Vilalta, també, concretament les de Convergència i Unió, i, sobretot, l'enquesta aquesta de mobilitat, on comparteixo, evidentment, la seva defensa en contra d'aquesta esmena.

I acabo també agraint a totes les persones que han intervingut en l'elaboració d'aquesta Llei, i molt particularment també als professionals de l'estadística que han assessorat el nostre Grup Parlamentari, i que ens han permès, també, presentar moltes esmenes, que s'hi han in-

corporat, que han estat esmenes conjuntes amb les tres forces que donen suport al Govern, i sobretot la disponibilitat de la direcció de l'Idescat, doncs, que ha permès, jo ho crec, fer una bona llei, amb una bona base tècnica, però també basada –i aquest és l'element important– en la transparència, que aquest és l'element, per a nosaltres, bàsic.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Doncs, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posarem, en primer lloc, a votació les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 42 vots a favor i 83 vots en contra.

Seguidament, votarem les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 14 vots a favor i 110 vots en contra.

Passarem, seguidament, a la votació del text del Dictamen del Projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei del Pla estadístic de Catalunya 2005-2008 ha estat aprovat per 125 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Alteració de l'ordre del dia

Aquesta presidència, d'acord amb l'article 72.3 del Reglament, proposa l'assentiment de la cambra a una sol·licitud de modificació de l'ordre del dia, que ha estat presentada pel conseller de Relacions Institucionals i Participació, en el sentit que el debat del punt número 4 de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la situació econòmica i industrial de Catalunya, es faci a continuació del punt cinquè de l'ordre del dia. Podem fer aquesta modificació per assentiment? *(Pausa.)* Doncs, queda modificat, en aquest sentit, l'ordre del dia.

Interpellació al Consell Executiu sobre els efectes que poden tenir les noves perspectives financeres europees en l'economia catalana (tram. 300-01012/07)

El tercer punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre els efectes que poden tenir les noves perspectives financeres europees en l'economia catalana, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula, per a la seva exposició, l'illustre senyor Manel Ibarz.

(Pausa.)

Senyor diputat, quan vostè vulgui.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorable conseller, fa uns mesos, des d'aquesta mateixa tribuna, el vaig interpel·lar sobre els efectes que havien tingut sobre l'economia catalana els Fons europeus que havíem percebut.

En aquell moment, a nivell de la Unió Europea, es produïa el debat sobre les perspectives financeres, sobre l'aprovació eventual de les perspectives financeres i, al nostre Grup, li interessava molt tenir una idea cabdal d'aquest efecte que havien tingut els Fons europeus rebuts per Catalunya, malgrat que nosaltres no hem sigut mai una regió, en la nomenclatura europea, elegible, dintre dels capítols on hi havia els fons més quantiosos.

Malgrat això, vam poder constatar algunes dades prou rellevants, com, per exemple, que, d'acord amb les estimacions del Govern de què vostè forma part, es creia que en el període pressupostari d'aquests últims sis anys, que s'acaba el desembre d'enguany, Catalunya hauria percebut una quantitat aproximada d'uns quatre mil quatre-cents quaranta milions d'euros.

També en aquell mateix debat vam constatar que, si teníem en compte que, per exemple, el dèficit de la sanitat catalana en els últims vint-i-cinc anys era de tres mil cinc-cents milions d'euros aproximadament, doncs, bé, això posava en relleu que la quantitat percebuda, o la que comptàvem percebre al llarg d'aquest període, era prou important.

En aquella mateixa sessió vam constatar també que la major part d'aquests recursos havien anat destinats a les administracions locals, bàsicament ajuntaments i consells comarcals, per al finançament d'infraestructures i equipaments especialment volguts, desitjats per aquestes entitats i que havien suposat per a ells una mena de manà, no?, perquè d'altra manera segurament haurien tingut greus dificultats per poder fer front a les inversions que es proposaven.

Al final d'aquell debat jo li vaig proposar, honorable conseller, que el Govern de la Generalitat de Catalunya fos amatent a la qüestió i en aquell trànsit, doncs, fes davant del Govern de l'Estat totes aquelles accions que cregués oportunes per veure que en la negociació que estava en curs no hi perdéssim tots els llençols, malgrat que alguns ja sabíem que els perdríem. És a dir, en aquest període dels últims anys, d'una banda, perquè s'han incorporat a la Unió Europea deu països que estaven en una situació econòmica molt diferent a la nostra, i, d'altra banda, també pel creixement de l'economia del conjunt de l'Estat, doncs, ens posava que en el nou escenari financer de la Unió ens trobaríem dintre dels rics.

En aquell moment també es va produir el debat, el gran debat a nivell continental, sobre l'aprovació de la Constitució europea. Per cert, el passat dia 8 d'aquest mateix mes Bèlgica s'ha incorporat al grup de països que l'ha ratificat. Ja som uns quants.

En aquell clima, en què els països estaven confrontats, no era previsible que les coses ens anessin massa bé. És a dir, ja els del grup dels sis, el dels països contribuents

nets amb més pes dintre de la Unió, havien manifestat la seva intenció de forçar una rebaixa del percentatge de contribució en el pressupost de la Unió. És a dir, concretament Alemanya havia apostat per reduir-lo a l'1 per cent de la renda nacional bruta, i poc temps després altres països es varen adherir a aquesta petició, la qual cosa ens posava l'escenari realment difícil tenint en compte que veníem d'una situació en què la participació dels països contribuents nets estava de l'ordre de l'1,24 per cent, i reduir un 0,24 per cent, és a dir, una quinta part del pes relatiu de les seves contribucions en el pressupost, amenaçava quelcom molt important, sobretot perquè el nombre de països candidats a percebre recursos havia crescut d'una manera notable.

El final de tot aquell debat va anar a coincidir amb la presidència britànica i no cal dir que, en fi, segurament les perspectives més negatives no es van acabar de complir, però el resultat no ha sigut gaire brillant, atès que ens hem quedat amb un criteri general, perquè al final veurem com s'acaba escrivint negre sobre blanc, amb una contribució del conjunt dels països de la Unió de l'1,045; no estem a l'1, però a l'1,045. Això ha suposat una davallada, global, almenys en termes percentuals, del pressupost brutal.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Ara, amb presidència austríaca, es tracta de començar a treballar a traduir aquell escenari teòric en propostes concretes, en programes, en pressupostos. I li confesso que, al meu Grup, això ens preocupa. Ens preocupa per diverses raons. Una, per la manca d'informació general que hi ha sobre la matèria. I ens preocupa molt especialment els efectes que el nou escenari ens pugui suposar a nivell de la nostra economia, a l'espanyola en general i a la catalana en particular. I ens preocupa, per exemple, que immediatament després de l'acord el primer ministre britànic comparegués davant dels mitjans de comunicació –que ja entenem que també llançava un missatge per a la seva clientela, no?– per reconèixer que, en fi, després de molts esforços, etcètera, però que el principal perjudicat de tot plegat havia sigut l'Estat espanyol.

D'altra banda, com a resposta a aquell plantejament britànic, el nostre Govern va sortir amb unes xifres..., en fi, que em penso que ningú va acabar d'entendre. Jo, almenys, no les vaig entendre. Sóc de lletres, també, però fins a sumar ja hi arribo. Em vaig quedar una mica perplex, la veritat. No, no ho vaig entendre. I penso que, de la mateixa manera que em va passar a mi, ens va passar a la majoria de la gent que re, que sabem les quatre regles aritmètiques i no gaire res més. Van passant els dies, van passant les setmanes, i dona la sensació que aquest tema no preocupa ningú.

I en l'àmbit nostre, en l'estrictament català, jo crec que encara ens preocupa menys, perquè nosaltres estem immersos en un debat en què parlem de finançament, parlem d'altres coses, però com si no hagués passat res en el nostre entorn i com si en els propers anys haguéssim de lligar els gossos amb llonganisses. I la veritat és que en l'escenari previsible no hi ha res que ens permeti sustentar tantes expectatives o tantes esperances.

I és per això que a mi personalment, ja li ho confesso, però al Grup que represento també, ens agradaria saber quin és el capteniment del Govern sobre aquest tema. És important, ens afecta a tots. Com pensa el Govern de la Generalitat que afectarà –la nova situació, el nou escenari– el nostre finançament, conjuntament? Com compensaran els municipis i els consells comarcals la davallada de recursos si no poden obtenir recursos europeus? D'on sortiran? D'on sortiran els recursos que el conseller Milà –per cert, no hi és avui; em sap greu– fa a la Unió Europea per finançar aquests grans projectes compensatoris de la pèrdua de les inversions del Pla hidrològic nacional? D'on sortirà o d'on traurà l'Estat el finançament de les obres d'infraestructures que Catalunya necessita i que el conseller Nadal diu que reclama del Govern central, pel que sembla sense massa èxit, sigui dit de passada?

Conseller, sense fons europeus, d'on sortiran les miseres? Li prego que faci ús de la seva bola de vidre, que en altres ocasions crec que ha sigut bastant eficient, i que amb la seva habitual habilitat ens desvetlli el misteri i ens tregui del dubte.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ibarz. L'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Castells, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Ibarz, és un honor poder atendre la seva interpellació en relació amb un tema realment tan sensible com el que vostè ha evocat. Pot estar tranquil, el Govern se n'ocupa, d'aquesta qüestió. No sé si està molt present o poc en el nostre entorn, no?, en les nostres preocupacions com a col·lectiu, com a país. És possible –vostè té raó– que de vegades no visquem Europa amb prou intensitat, però des de dintre li asseguro que el Govern se n'ocupa. Li asseguro que no fem previsions sobre cap dels aspectes que vostè ha esmentat que no puguem fonamentar bé, de manera que quan el Govern fa el seu pressupost o fa les seves previsions assumeix els seus compromisos per als propers anys sempre sobre la base d'ingressos que sap que ha quadrat, que rebrà.

I deixi'm que li digui, en part desgraciadament, perquè vol dir que fins ara no n'hem rebut massa, de fons comunitaris, el problema del nostre futur com a país, com a economia, no serà la retallada dels fons comunitaris, tot i que evidentment li haig de dir que aquest és un tema que ens ocupa i pel qual estem treballant i fent-ho molt a fons.

Vostè ho ha dit molt bé, tenim ja unes noves perspectives financeres. Vaig tenir l'oportunitat de parlar-ne amb vostè fa uns mesos. Vaig tenir l'oportunitat també de comparèixer a la Comissió d'Economia d'aquesta cambra per fer-ho, em sembla que va ser al mes d'abril. En aquell moment estàvem discutint-les; ara ja les tenim, estan aprovades. Són perspectives financeres que venien en un context complicat; complicat per la coincidència de tres fets.

Primer fet, hi havia una posició dels països que contribueixen més, dels països rics, dels sis que ha dit vostè, que volien reduir la seva contribució neta al pressupost comunitari, clarament. Països que deien: «Escollim, nosaltres hem estat contribuint molt, molt i molt al creixement d'altres, altres que han crescut molt, ara fins i tot ens passen: no podem seguir aportant tants recursos en el pressupost comunitari.»

En segon lloc, l'ampliació. L'ampliació que modificava la posició relativa de tothom. I per tant feia que en aquesta comunitat que és la Unió Europea hi haguessin ara països clarament per sota d'Espanya, i ja no diguem per sota de Catalunya.

Hi havia un tercer factor, que no hem d'oblidar, que és que, a part de l'efecte estadístic, que se li diu, que provoca l'ampliació, que és un efecte real –un passa a ser relativament més ric si n'hi entren altres que són més pobres, i això és una realitat, no és només un efecte estadístic–, a part d'això, encara que no hi hagués hagut ampliació, Espanya i Catalunya havien crescut més que la mitjana comunitària, de manera que la situació no era ben bé la mateixa, escolti'm. Espanya ha passat de tenir una situació relativa, doncs, que estava a l'ordre del 60 i pocs per cent de la mitjana a una situació molt, molt més bona, no?, al 80 i escaig per cent. I Catalunya, del 84 per cent l'any 86 al 102, 103 per cent, 104 per cent ja, de l'Europa dels quinze. De manera que sense l'ampliació també s'hauria produït una modificació de la posició relativa i, per tant, hauríem hagut de veure com quedaven les coses.

Al final, vostè ho sap, s'han negociat les perspectives financeres, s'han acordat. Hi ha un increment del 25,4 per cent dels recursos en termes nominals, que és del 13 per cent en termes reals, i finalment el percentatge que representen els recursos sobre el PIB és inferior a l'1,11 per cent que es proposava, que proposava la Comissió, però superior a l'1 per cent que proposaven els països més rics. I ha quedat en aquest 1,045 per cent, que és una xifra intermèdia; com en tantes coses, quan hi ha una negociació s'acaba trobant un punt intermedi.

Hi ha també una reestructuració molt important del pressupost comunitari. Molt important. Augmentant el pes de l'apartat competitivitat directa, plans de recerca i d'innovació, que passa del 6,6 a pràcticament el 10 per cent del pressupost; augmentant el pes dels recursos destinats a cohesió, que vol dir convergència i també competitivitat per la via de fons estructurals, que passa del 32,1 al 35,7 per cent, i una disminució de la quantitat destinada a recursos naturals, sobretot agricultura, que passa del 47,4 al 40,4 per cent. De manera que hi ha un tomb en el pressupost comunitari; la suma de competitivitat i cohesió supera per primera vegada recursos naturals. I si vostè suma el que representa competitivitat directa –aquest 10 per cent– més el que està dins dels fons estructurals, que és el 16 per cent, tenim un 26 per cent del pressupost comunitari destinat a finalitats que tenen a veure amb la competitivitat de l'economia.

Miri, quan va haver-hi aquesta negociació, nosaltres corríem un gran risc, i per això quan en vam parlar fa uns mesos va veure que era un tema que ens ocupava molt seriosament. Per què el corríem? En primer lloc,

perquè corriem el risc que hi hagués una reducció dràstica dels recursos destinats a l'objectiu 2 dels fons estructurals, que vol dir els destinats a la competitivitat i l'ocupació, aquells dels quals ens en beneficiem; a l'objectiu 1 no hi som. Corriem el risc que Espanya desaparegués definitivament dels fons de cohesió, que no tinguéssim res d'un fons de cohesió. I corriem el risc que la pressió de les regions *phasing-in*, o sigui, aquelles que entren ara a l'objectiu 2, s'emportés tal quantitat de l'objectiu 2 que pràcticament per a nosaltres en quedés molt poc. Aquests riscos hi eren, i eren molt seriosos.

Miri, jo li puc dir que en aquests tres punts la negociació ha anat francament bé. Escolti, hauria pogut anar millor, per descomptat!, però ha anat francament bé pel que podia haver passat i pels temors que teníem en aquell moment, pels temors que alimentàvem. Per què? Perquè al final Espanya segueix gaudint del fons de cohesió per un període transitori, per una quantitat no menyspreable de 3.250 milions d'euros. Perquè la reducció de l'objectiu 2 és moderada –és moderada–; al final l'objectiu 2 a Espanya es reduirà un 20 per cent quan el total de fons estructurals i de cohesió experimentarà una reducció del 56,4 per cent, de manera que l'objectiu 2, que és aquell que a nosaltres ens convé més, baixa menys. I en tercer lloc, perquè s'ha creat aquest fons tecnològic, que és una cosa important, de 2.000 milions d'euros, que ara hem de veure de quina manera aconseguim participar-hi activament, tenint en compte les finalitats a les quals està destinat.

De manera que jo li puc dir: el balanç de la negociació és satisfactori. Tenint en compte, escolti'm, que a Espanya els recursos que vindran de fons estructurals i de cohesió baixen un 56,4 per cent, que és una quantitat molt elevada. Espanya passarà de rebre 60.104 milions d'euros de les perspectives financeres del període 2000-2006 a 28.229 del període 2007-2013, de manera que és una baixada molt important. Doncs bé, tenint en compte aquest context, jo li puc dir que el resultat és molt raonable, per nosaltres.

Escolti, context del qual tampoc no ens hem d'alarmar. Vol dir que Espanya també és relativament més rica dins de la Unió Europea; i ho és perquè n'hi ha altres que són més pobres, però també perquè ha crescut més que la mitjana. De manera que també és aquesta la realitat en què ens trobem. De forma que la mala notícia que suposa tenir menys recursos, en part és a causa d'una bona notícia que és que som més rics i estem en millors condicions per afrontar per nosaltres sols també el nostre futur.

Aquesta és la situació en què ens trobem. Miri, Catalunya rebia, vostè ho ha assenyalat, li puc, fins i tot, augmentar una mica, perquè ja tenim el balanç de com acabaran les coses el 2006, Catalunya haurà rebut a les perspectives financeres 2000-2006 un total de 4.900 milions d'euros, aproximadament. Vol dir 700 milions per any. Concretament, 4.897 milions d'euros, dels quals 2.026 vénen de l'objectiu 2, fons estructurals, Feder –Feder i fons socials, altres–, i 2.870 de fons de cohesió. Nosaltres a l'objectiu 2 hi participem d'una forma molt important, ens correspon el 37,5 per cent del total que li toca a Espanya, de l'objectiu 2. I en els

fons de cohesió, també. Estem entorn del 25 per cent del total que rep Espanya. De manera que d'aquestes dues partides rebem una part important.

Aquesta era la situació en què estàvem. I vostè ja ha vist quin és, en aquests moments, el context en què se situen les perspectives financeres per al conjunt d'Espanya, aquesta reducció del 56,4 per cent. Quins són els objectius que ara ens plantejem? Doncs, miri, primer objectiu, mantenir una posició al més avantatjosa possible dins de l'objectiu 2, competitivitat, dins dels fons estructurals, i ocupació, competitivitat i ocupació. Aquí, com li dic, nosaltres hi participàvem fins ara amb una quantitat important, és una partida que ha experimentat una reducció del 20 per cent, però hi ha un problema, que ara hi entren les regions anomenades de *phasing-in*, les que abans estaven a objectiu 1 i que ara entren pel seu propi creixement, no per l'efecte estadístic, a l'objectiu 2. I a aquestes regions se'ls destina una part important. De manera que nosaltres li asseguro que negociarem a fons, treballarem a fons per mantenir una participació al més elevada possible per a Catalunya dins d'aquest bloc, sabent que ens costarà perquè hi ha una reducció important i perquè entren noves regions.

Dos, fer el mateix amb el fons de cohesió, queda per 3.250 milions. Com li he comentat, Catalunya hi participava amb una quantitat important. Nosaltres volem mantenir, com a mínim, aquest percentatge. El nostre objectiu serà mantenir aquests percentatges, sabent que és complicat, perquè aquesta entrada de regions de *phasing-in*, i com a mínim evitar que la disminució de recursos que rebem nosaltres sigui més alta que la rep el conjunt d'Espanya. Ens bellugarem en aquesta perspectiva. Això vol dir, de totes maneres, que passarem de rebre 4.900 milions, aproximadament el que rebíem fins ara, a rebre, naturalment, una quantitat molt inferior, que es pot situar entre 2.200, 2.400 milions d'euros.

El vicepresident primer

Senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, si em deixa un minut només per acabar, senyor president. Vol dir que hi haurà una reducció de l'ordre del 50, 55 per cent.

Tercer objectiu, participar de la manera més avantatjosa possible en aquest fons tecnològic. Hi ha unes instruccions del Consell que diuen 75 per cent per a les regions objectiu 1, 25 per a les altres, dels quals 15 per a les *phasing-in*, només ens quedaria un 10. Nosaltres no ho veiem clar això. L'objectiu del fons tecnològic és acomplir les finalitats per a les quals ha estat creat: ajudar a millorar la innovació tecnològica i la recerca i la formació. I aquí Catalunya té molt a dir-hi. De manera que li puc assegurar que nosaltres negociarem a fons per tenir una participació important.

Quart, volem pesar en la restitució dels fons estructurals; és a dir, que d'aquells que vénen a Catalunya, que ja hi vénen, una part més important la gestionem nosaltres directament, com a Generalitat, i li asseguro que aquí també tenim un cert camí a recórrer. I, finalment,

en cinquè lloc, estem disposats a jugar molt seriosament a coordinar les diferents iniciatives que des de Catalunya hagin de presentar-se per tal d'obtenir recursos d'aquell objectiu 1a, que és competitivitat, que ha crescut molt. Seran projectes individuals, això no són recursos que rebin directament les administracions, però des de Catalunya podem fer moltes coses i el Govern té l'obligació d'ajudar que es facin bé.

És aquest el capteniment del Govern. Estigui segur que el Govern té aquest tema permanentment sobre la taula i que ho ha demostrat fins ara. Vostè sap les nombroses iniciatives que hem dut a terme, actuant prop del Govern de l'Estat, actuant a prop de Brusselles, actuant conjuntament amb altres regions europees amb problemàtiques similars a les nostres, i en té constància directa, per les interpellacions que vostè m'ha fet i per les meves compareixences a la meua cambra a la disposició de la qual estic, senyor president, sempre que ho cregui convenient.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Il·lustre diputat, senyor Ibarz, té la paraula, per al seu torn de rèplica.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Gràcies, president. Honorable conseller, ja veu que quan tractem d'aquests temes almenys no ens agrada fer catastrofisme ni..., no? i, és més, jo crec que el tema és prou important com perquè tots plegats hi posem serenitat i puguem entrar al fons de les qüestions.

(El president es reincorpora al se lloc.)

Acabem d'escollar la seva exposició i que jo, francament, també li he de dir, jo no tinc cap dubte respecte de la bona voluntat i de l'interès en què..., a veure, ens hi van moltes coses en aquí. Desenganyem-nos, és a dir, a Espanya no estaríem en la situació econòmica en què estem si tots aquests anys que portem d'integració a la Unió no haguéssim rebut els recursos que hem rebut. Per tant, és important. Tenen un pes important sobre la nostra economia. Ara, a veure, més enllà de la teoria, nosaltres també som conscients que som el que som, no? És a dir, nosaltres formem part d'un Estat, les nostres aspiracions s'han de vertebrar i vehicular a través dels mecanismes que estan previstos. Evidentment, nosaltres hem de competir amb les altres comunitats autònomes, que també tenen aspiracions i voluntat d'existir i de rebre el tracte al qual aspiren –jo crec que ben legítimament–, però bé nosaltres, i a mi personalment hi ha una qüestió que em preocupa que no hem tractat, i que segurament el temps no ens donarà per aprofundir, però jo li apunto ara, perquè com que en el futur suposo que tindrem ocasió de tractar el tema de forma recurrent, hi puguem anar aprofundint i puguem anar veient també de quina manera la lleial oposició pot ser útil en la defensa dels interessos que compartim, no? I és que aquestes perspectives financeres que han estat aprovades, vostè sap que contenen un acord explícit que siguin revisades entre el 2008-2009 per introduir-hi aquelles correccions que els estats membres estimin necessàries.

I tot això ve derivat de dues qüestions fonamentals. Una, el xec britànic, al qual el nostre Estat contribueix no sé si és en un 14 o un 17 per cent. I l'altra qüestió, la política agrària comuna. És a dir, els canvis que es puguin produir en la política agrària comuna poden tenir efectes addicionals als de la pèrdua dels fons de cohesió, de competitivitat, etcètera, que ja compto que hi seran, però són unes quantitats... són les que són, vaja, no les qualifico, no? Però, és clar, si a sobre d'aquesta davallada es produïssin correccions en el futur en algunes partides fonamentals de la política agrària comuna, els efectes podrien ser demolidors.

Per tant, com que el temps corre, jo no voldria entrar més a fons en el tema, simplement deixar apuntada aquesta qüestió. Recordar-li, honorable conseller, que aquests reptes, malgrat els resultats que vostè estima positius i que jo no puc pas dir que siguin negatius, però diria justets, no?, no són el final de la història; són un petit pas que sabem que a data fixa –a data fixa– haurem d'entrar en revisió i que ens poden afectar algunes partides que ara donem per fixades i per bones, que amplis sectors socials del nostre país hi compten a l'hora de pensar en els seus pressupostos familiars i l'equilibri de les seves economies, i que potser a la volta de dos, tres o quatre anys poden patir alguna correcció que ens obligui a tots a replantejar-nos moltes coses.

I, sense més, moltes gràcies, honorable conseller, per la seva resposta.

El president

Conseller, senyor Castells té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Bé, moltes gràcies, senyor Ibarz. Li agraeixo, efectivament, el to de la seva interpellació. Jo crec que és el to que ens agradaria trobar sempre en el Partit Popular, no? un to, efectivament, dialogant, constructiu, posant per davant els interessos comuns que les actituds estrictament partidistes, fins i tot quan són contraproduents per a aquests interessos generals. Li agraeixo i m'agradaria que estengués l'exemple, que aquest fos el to del Partit Popular, a Catalunya i al conjunt d'Espanya.

És veritat, no s'ha de fer catastrofisme en aquests temes. Imagini's si no se n'ha de fer en aquests, encara menys se n'ha de fer en alguns altres, de temes, de catastrofisme. Mai és bo fer catastrofisme i és veritat que en aquest tema tampoc no és bo.

Jo li he assenyalat, jo crec que efectivament estem en una negociació complexa, en la qual hi ha uns factors que són factors que són restriccions de la situació, en què ens hem trobat, ens agradin o no. Després hi faré una referència. I dins d'aquestes restriccions, hi haurien riscos evidents, riscos evidents per a Catalunya, no?, per als recursos que podem rebre a Catalunya en les perspectives financeres de l'any 2007 a l'any 2013, reducció del fons de cohesió –hauríem pogut quedar fora des del primer dia–, aquest era el plantejament inicial, de fet: reducció dràstica de l'objectiu 2, o sigui les regions objectiu 2, no *phasing-in* hauríem pogut veure com els recursos que ens tocaven desapareixien

pràcticament del tot. Això s'ha evitat i ens en podem felicitar. Ara anem a una segona fase, queden temes per acabar d'aclarir. Com es distribuirà aquest fons de cohesió? Li puc assegurar que, li he dit quins eren els paràmetres en què ens bellugàvem. Com aconseguirem mantenir una presència encara molt destacada en l'objectiu 2, sabent que aquí tenen un paper les regions *phasing-in*, a les quals es reserva una quantitat de diners importants? Com podem mantenir, com podem mantenir, no, com podem aconseguir que el fons tecnològic ens beneficiï. I, després, ja el que ja pertoca més a l'acció del Govern que és estar en condicions des d'aquest país de presentar projectes de primer ordre de cara al que són els recursos destinats directament a objectiu de competitivitat, epígraf 1a.

Aquests són els grans objectius que perseguim i l'acció se centrarà, com ja li he comentat abans, com hem fet fins ara, en una acció adreçada al Govern de l'Estat, que és, en definitiva, qui negocia a la taula de la Unió Europea directíssimament, a Brusselles, perquè el nostre pes no és menyspreable i l'hem de fer servir, i en les altres regions que tenen una problemàtica similar a la nostra, perquè quan anem junts tenim una certa força.

En aquestes iniciatives jo estic convençut que comptarem amb el suport i amb la unitat d'acció de les diferents forces polítiques catalanes, no?, perquè em sembla que tots ho compartim.

Miri, és veritat que aquí hi ha un efecte doble, hi ha una doble causalitat d'efectes. Quan es reben més recursos de la Unió Europea, això ens ajuda a créixer més, però quan creixem més, això ens porta a rebre menys recursos de la Unió Europea, m'entén? I, en part, és veritat; està clar que és veritat, com no ho hauria de ser, que Espanya sobretot ha crescut més que la mitjana gràcies, en part, no només, als recursos que ha rebut de la Unió Europea, sens dubte, però el fet és que, gràcies a això, Espanya s'ha situat ja en una posició relativa que està molt per sobre de la que estava fa uns anys. I, per tant, és lògic que ara en rebin menys, no? Al marge, ja dic, de l'efecte estadístic, encara que no haguessin entrat països nous a la Unió Europea, tots ells per sota de la mitjana. De manera que aquest doble efecte és veritat.

I finalment jo li volia fer una consideració final. Miri, ja li he dit, estem en el marc de restriccions que estem, no?, i nosaltres només podem fer política basant-nos en la realitat, no en els nostres desitjos només; els desitjos ens serveixen per dir cap a on hem d'anar i per mirar d'avançar-hi. La realitat és la que és. Voldríem que no fos ben bé aquesta i la volem transformar, per suposat que sí. I entre aquesta realitat, jo li puc dir que hi figura l'objectiu, al qual no hem de renunciar, que hi hagi una major integració política a nivell comunitari. A Catalunya el catalanisme polític sempre ha sigut partidari d'una major integració política a nivell europeu. I així ha de ser. Nosaltres necessitem una Europa més unida políticament. I, a la vegada, un requisit i una conseqüència d'aquesta Europa més unida políticament ha de ser un pressupost més important. Un pressupost en què des d'Europa siguem capaços de plantejar allò que fa falta a Europa en termes europeus, no només allò que aporta o rep cada un dels territoris d'Europa, no només a partir del regateig del saldo fis-

cal que obté en el pressupost comunitari, perquè aquesta no és una bona manera de construir Europa. I si això es fa, jo espero que aquest pressupost comunitari, naturalment, estigui per sobre de l'1,045 per cent, perquè fa falta a Europa, fa falta a les polítiques que avui s'han de fer a Europa. Home, escolti, si això es fa pensant en Europa, jo penso que, aleshores, tots els països europeus també plantejaran la seva presència en aquest pressupost d'una altra manera. És aquesta, l'Europa a la qual hem d'aspirar. I en aquesta Europa, naturalment, també, part d'aquestes qüestions que ara estem plantejant s'hauran d'enfocar d'una manera una mica diferent.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política en matèria de publicitat institucional (tram. 300-01014/07)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política en matèria de publicitat institucional. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'honorable senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller primer, des de fa encara no un mes els ciutadans de Catalunya es veuen bombardejats publicitàriament per una campanya institucional que ha desplegat el Govern del país. Els motius van ser obvis des del primer moment, i és probable que qualsevol govern que analitzés l'evolució de la valoració de la seva gestió —que aquest Govern ha tingut ocasió d'anar analitzant—, és possible que també hagués fet un cert gabinet de crisi per intentar prendre alguna determinació, però vostès van utilitzar, creiem i n'estem convençuts, una estratègia no només equivocada, sinó, ho demostrarem, impròpia i il·legal.

La veritat és que analitzant els baròmetres es veu que en els darrers mesos, des de mitjans del 2004, doncs, els ciutadans que creien que la situació política millorava han passat del 32 al 18 per cent, mentre que els que valoraven que la situació política empitjorava han passat d'un 18 a un 34 per cent, i que la valoració de la situació política per part dels ciutadans, valorada molt dolent o dolenta per un 9 per cent de ciutadans l'octubre del 2004, ara ja a finals del 2005 més d'una tercera part del país creu que la situació està francament malament.

Vostès encarreguen, doncs, una campanya institucional de publicitat per intentar fer front a aquesta caiguda de la valoració de la seva cotització. Amb quins objectius? Doncs, bé, en el seu document intern ja ho diuen i ho reconeixen: «No hem d'informar de l'acció del Govern per contrarestar el soroll mediàtic provocat per situacions de divergència. Hem d'intentar aconseguir canviar

la imatge i un estil de comunicació diferent a l'utilitzat en l'anterior etapa. Hem de tenir una línia de comunicació que identifiqui clarament el Govern. Hem de recuperar...» –cosa que ja s'assumia que s'havia perdut– «...la il·lusió generada en un principi amb el canvi de Govern. Hem de buscar la complicitat i recuperar la confiança...» –que constataven que es perdia a marxes forçades. Però el més significatiu, i en la línia del refrany de *dime de qué presumes y te diré de lo que careces* –si em permet, conseller–, és que el document, l'eix neuràlgic d'aquesta campanya, és aconseguir comunicar un bon govern: «L'ètica, la transparència, la qualitat, la bona gestió, la informació als ciutadans són aquells valors que han de marcar la campanya del Govern.» Tot allò que no fem ho hem de vendre.

Bé, la veritat és que analitzant aquesta campanya un s'adona també que fins i tot en els missatges, doncs, falten a la veritat. Missatges que no s'adiuen amb el que fan: «Ampliaré i milloraré la xarxa de metro i de ferrocarril.» La veritat és que només veiem que totes les actuacions de metro i de ferrocarril estan no només endarrerides, sinó algunes congelades, que la línia 12 no es farà o que el projecte estrella del Govern abans de vint anys, i potser ni tant sols podrà veure's realitzat.

«Invertirem més en recerca.» I la veritat és que no s'assoleixen ni tan sols els tants per cent promesos per part del president de la Generalitat, o que en els pressupostos de l'any 2006 hi ha menys inversió. No més, menys inversió per recerca de la que hi havia l'any passat.

«Hem construït cent vint escoles i instituts nous.» Hi ha més barracons que mai, més mòduls prefabricats en els nostres centres educatius.

«Crearem trenta mil places noves, places públiques de llars d'infants.» I la veritat és que amb els pressupostos destinats no se'n crearan més de quinze mil, i, a més, ja hi compten les que s'havien creat per part dels governs anteriors i, per tant, no noves places.

«Estem construint 27.000 pisos protegits.» I segons resposta del Govern ni tan sols 6.200 estan en aquests moments en marxa.

«Invertim 600 milions d'euros en la rehabilitació de barris degradats.» I la planificació nova del Govern és de 200 milions d'euros i ja veurem si en vuit anys.

Bé, en definitiva, per no parlar de les reduccions de les llistes d'espera o del temps d'espera que, segons informació del Govern, no només no s'ha incrementat. «Més temps de visita», diu l'anunci, i hem passat de 9,3 minuts de mitjana a 9,1 minuts de mitjana. Els continguts també són falsos.

Però la veritat és que, més enllà, doncs, d'aquest autobombo i d'aquesta lloanxa, també tenim altres elements referents a aquesta campanya: el lema «Com tu». No s'hi val, senyors del Govern, apellen a la bona fe dels ciutadans de Catalunya perquè subtilment –subtilment– identifiquin al Govern el nivell de bondat, de compromís, de sinceritat, d'eficàcia que tothom s'autoatribueix. Conscients que la seva acció no està ben valorada, intenten equiparar-se al que els ciutadans de Catalunya d'una manera normal, doncs, intenten atribuir-se, a la pròpia societat i a ells mateixos. Però no, no els repassaré aquí

el reguitzell de situacions, d'iniciatives, d'actituds en què el Govern de Catalunya no actua com els ciutadans de Catalunya. En podríem repassar, i molts, però des d'un punt de vista de l'eficàcia, de la feina ben feta, del compromís, de l'autoestima, del prestigi institucional, de tot allò que hauria de marcar la primera institució del país està molt lluny del que, no la majoria, sinó pràcticament la totalitat de la gent d'aquest país no només espera, sinó que practica diàriament i quotidianament. «Com tu» és un lema, repetim, que fins i tot ratlla la immoralitat des d'aquesta perspectiva d'intentar d'alguna manera aixecar el nivell, el baix nivell del Govern al nivell dels ciutadans.

I el «logo»? Un nou símbol del Govern? Segueixen obsessionats en el passat, tant, que fins i tot volen deslluir, amagar els símbols de la Generalitat. No és nova aquesta obsessió malaltissa, ja van encarregar estudis d'opinió sobre els símbols de la Generalitat. Només els preocupava i els segueix preocupant que s'identifica, segons vostès i els estudis que tenen, que la imatge de la Generalitat es pugui assimilar massa, doncs, a un govern sòlid, fort, Convergència i Unió, Jordi Pujol. Si ho diuen els seus estudis, sí, senyora diputada, demani'ls, perquè ho veuran. Ho diuen els estudis que vostès mateixos encarreguen i que ja anuncien la intenció de trobar una nova referència perquè s'adonen que mai podran arribar a aquest nivell d'assimilació.

Bé, però, des d'un punt de vista de continguts, des d'un punt de vista del lema, i el «logo»? El «logo» també és subtil, no? Canvien la imatge de la Generalitat i intenten ara un nou dibuix –que, per cert, curiosament només de color vermell, allò que vostès obsessionats, evidentment, amb la seva visió sectària i partidista atribueixen a això «del d'esquerres», perquè és la manera d'intentar identificar clarament que l'acció del Govern és «d'esquerres», i aleshores el color vermell, per cert, suposo que el deuen compartir tots, doncs: «És el nou logo del Govern, només vermell, només d'esquerres, només nostre.» Escolti, aquest intent de patrimonialització amb el «logo» també creiem que forma part d'una campanya subtil, però..., és que s'acaba posant tot en evidència.

Però, bé, després d'aquestes reflexions –continguts falsos, «logo» pervers, lema que no hi arriben–, home, ens trobem amb una cosa més greu, senyor conseller, i és que aquesta campanya és il·legal. I quan el Govern és qui més està obligat a complir la legislació que dota aquest país, aquest Parlament, que ha de donar exemple de rigor, resulta que, fins i tot, i disculpin la coincidència, però en ple debat sobre la utilització impròpia i improcedent de la publicitat, precisament en contra de Catalunya, d'altres forces polítiques, resulta que el Govern impulsa una campanya flagrantment il·legal. Quina autoritat tindrà aquest Govern per intentar fer complir la resta de legislació que anem impulsant o que avui es vigent?

Llei de l'Estat, prohibició expressa, a l'article 4: «Que no es podran promoure campanyes institucionals de publicitat i de comunicació que tinguin com a finalitat destacar els guanys, els objectius dels governs.» Per cert, disposició addicional segona, article 4, l'únic article de la Llei, caràcter bàsic d'aplicació a la Genera-

litat. Però és que la nostra Llei aprovada al mes de desembre, la Llei de l'audiovisual, article 109, publicitat institucional: «La publicitat institucional ha de complir els requisits següents: Només pot tenir com a objecte la informació sobre els serveis públics. No pot promoure ni desenvolupar campanyes que tinguin com a finalitat destacar la gestió o els objectius assolits pels poders públics.» I és més: «La publicitat institucional en els mitjans de comunicació audiovisuals resta subjecta a l'autorització prèvia del Consell de l'Audiovisual de Catalunya a l'efecte de verificar...» això que els acabo de llegir de l'apartat 2, de l'article 109. On és l'informe previ del Consell de l'Audiovisual?

Bé, tenim coneixement que el Consell de l'Audiovisual, el CAC, s'hi posa, constata que estem en aquests moments fora de la llei, i els diu, al Govern –diu al Govern– que «sembla clar que la campanya de referència no encaixa dins dels límits que preveu l'article 109, concretament pel que fa a la necessitat que les campanyes tinguin només com a objecte la informació sobre els serveis públics, i la prohibició que no tinguin com a finalitat destacar la gestió o els objectius assolits per part dels poders públics». I, evidentment, desmunta també l'intent de defensa que aquest Govern va intentar quan vam anunciar aquesta il·legalitat.

Senyor conseller, no ens doni excuses d'extemporalitat, no ens doni iniciatives o arguments per contraatacar, com ha intentat fer, algun altre company del seu Govern o dels partits que li donen suport. No ens parli de les campanyes del passat, no ens contestin amb foc de distracció. Parlin del que estan fent vostès i del futur. I si vol parlar de xifres de publicitat, fixi's, no hem parlat de costos d'aquesta campanya. No és el debat, el debat és el contingut –el debat és el contingut.

És per tot això que els demanem –ja acabo, senyor president...

El president

Gràcies, senyor diputat.

El Sr. Puig i Godes

...en primer lloc, que mantinguin el símbol de la Generalitat com a referència del Govern; que abandonin el «logo» amb aquest esbiaix sectari i tripartidista; que deixin de perdre el temps a intentar comunicar un bon govern i comencin, si els queda temps i forces, a treballar per intentar ser un bon govern; que deslliurin els ciutadans d'aquesta càrrega de consciència que els estan traslladant, el «Com tu»; que congelin i retirin immediatament aquesta campanya de publicitat que és il·legal, i els demanem també el cessament fulminant del senyor Enric Marín, secretari de Comunicació, i del senyor Jordi Menéndez, director general de Difusió Corporativa per la seva responsabilitat a haver autoritzat, el dia 12 de gener quan la llei ja era d'aplicació –el dia 12 de gener quan la llei ja era d'aplicació– un informe de la Comissió Assessora de Publicitat Institucional. Per què ens ha de servir a aquesta Comissió...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Puig i Godes

...d'una campanya que està incomplint la llei.

Moltes gràcies, senyor president, moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable conseller primer, senyor Josep Bargalló.

El conseller primer (Sr. Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, començo pel final. No cessaré el senyor Enric Marín i el senyor Jordi Menéndez, en tot cas, diguem-ne, aprofito l'avinentsa per felicitar al senyor Jordi Menéndez, que encara no li havien demanat mai la dimissió vostès –al senyor Enric Marín ja li han demanat diverses vegades. No els cessaré. No els cessaré perquè no han fet res que estigui fora de la llei, res. I no els cessaré perquè tampoc no han fet res que no sigui dintre la correcció política.

A vostè no li agraden els continguts de la campanya, ho celebro. Ho celebro, per què? Perquè la campanya explica que els serveis públics que actualment té la ciutadania de Catalunya al seu abast són millors que els serveis públics que tenia uns anys enrere. I a vostè no li agrada que això ho sàpiga la ciutadania. Mala sort!, però la campanya explica això.

Jo ara no entraré en la trampa dels exemples que ha posat, perquè vostè sap que en R+D a Catalunya ara des del sector públic s'inverteix més que fa dos anys, perquè vostè sap que el nostre Govern ha invertit en construccions escolars més en dos anys que el seu darrer en quatre; perquè vostè sap que els convenis que hem signat amb els ajuntaments de tots els colors polítics permeten acabar la legislatura amb trenta mil places escolars de llars d'infants, i perquè vostè sap que la Llei de barris és una bona llei, vostè ho sap. Li sap greu que ho sàpiga la ciutadania de Catalunya? Miri, ho entenc.

No li agrada l'eslògan. Escolti, això, com pot comprendre, també ho entenc.

No li agrada la simbologia. Aquí sí que vull deixar clara una cosa: aquest és el Govern de Catalunya perquè és el Govern de la Generalitat de Catalunya, i la Generalitat de Catalunya és més que el Govern. La Generalitat de Catalunya és més que el Govern, perquè també és el Parlament, perquè són una sèrie d'organismes, com les sindicatures, i nosaltres que tenim clar que el partit no és el Govern i que el Govern no és el país, i que en conseqüència cap partit és el país, també tenim clar que un orgull nacional i un sentit d'estat fa que quedi molt clar a Catalunya i fora de Catalunya que hi ha un Parlament i que hi ha un Govern –que hi ha un parlament i que hi ha un govern–, i que la Generalitat –que és tot, perquè és la institució nacional de Catalunya i la institució d'autogovern– té un parlament i té un govern. Si vostès no utilitzaven la terminologia «govern», nosaltres la utilitzarem, perquè estem orgullosos de ser un govern, i som un govern.

Diferència de criteri en els continguts? Lògic. Diferència de criteri en l'eslògan? Lògic. Diferència de criteri

en la simbologia? Lògic. Nosaltres no amaguem la simbologia de la Generalitat, que hi és, perquè nosaltres també com a govern som Generalitat. Ja està. I a partir d'aquí el debat entre Govern i oposició, un debat lògic, i ja està.

Aquí l'únic que jo no li puc permetre són dues coses –dues coses–: una, que és que vostè digui que això és il·legal, perquè sap que no ho és; perquè vostè, que ha tingut accés, perquè suposo que deu haver tingut accés, ja que un membre del seu partit n'ha repartit a alguns mitjans, i n'ha comentat en d'altres, a les cartes que sobre el tema ens hem tramès, el president del CAC i jo mateix, i si un membre del seu partit n'ha tingut accés, i l'ha comentat amb la premsa, li deu haver comentat a vostè mateix. Una altra cosa és que ja esbrinarem com és que hi han tingut accés, però, vostès..., que ho deu haver llegit, sap perfectament –clar, que em sembla que no han tingut accés a totes les cartes, pel que sé, almenys no les han explicat totes– que les cartes que ens hem tramès el president del CAC i jo mateix, des del 23 de gener, de molt abans que vostè anunciés en roda de premsa aquesta interpellació, fins al dia 14, totes elles tendeixen que el Govern pregunta al CAC: això és il·legal?, perquè el Govern sabia que no ho era, però li pregunta, i el CAC acaba responnent, acaba responnent que no, amb una frase que diu: «El Consell ha decidit no dur a terme cap altra actuació que l'anàlisi en relació amb aquesta matèria.» (*Remor de veus.*) Perquè diu que la campanya fou concebuda i encarregada en un moment clarament anterior a l'entrada en vigor de la Llei 22/2005... (*Remor de veus.*) És el que diu el CAC (*Veus de «No, no!»*), perquè vostè sap que nosaltres, a diferència d'un govern anterior, a diferència d'un govern anterior, no només tenim molta menys despesa en publicitat institucional, sinó –sinó, i la despesa és un criteri polític– però sinó, i això ja no és criteri polític, sinó que nosaltres, tota la publicitat institucional que hem fet, l'hem feta a través d'un concurs públic de contractació, que vostès no feien. I això no és un criteri polític, és un criteri de transparència, que va molt més enllà del criteri polític. Aquesta campanya..., aquesta campanya, i vostè ho sap, surt al *Diari Oficial de la Generalitat*, 4433, del 25 de juliol de 2005, del 25 de juliol de 2005, mesos abans que aquest Parlament aprovés la Llei de l'audiovisual –mesos abans que l'aprovés–, i, en conseqüència, es genera, a partir de la publicació en el DOGC, de la contractació de la campanya, i remarco: em sento absolutament orgullós i felicito el senyor Enric Marín i el senyor Jordi Menéndez, que ara les campanyes es facin a través de contractació pública i no com abans, que no es feien. I aquesta campanya costa només la meitat –només la meitat– d'unes..., d'una que vostès van encarregar, i van fer, evidentment sense contractació pública, fins dos mesos abans de les darreres eleccions, que deien «El futur creix a Catalunya». I tant si va créixer el futur a Catalunya! I ara estem parlant precisament d'això: el futur no va créixer en el camí que vostès volien. I aleshores, com que el futur no va créixer en el camí que vostès volien, malgrat els més de 4 milions que es van gastar en aquella campanya, i que van fer fins a dos mesos abans de les eleccions, ara no els agraden els continguts –ho entenc–, no li agrada l'eslògan –ho accepto–, no els agrada la simbologia i ens volen fer veure que amaguem la de la

Generalitat, que no fem; però no ens diguin que és il·legal perquè hem seguit escrupolosament la legalitat. I si fóssim il·legals, quan nosaltres, en el mes de gener, comentem amb el CAC que analitzin si és il·legal o no el que estem fent, nosaltres l'hauríem retirat en el mateix moment en què el CAC ens hagués dit que era il·legal, que no ens ho ha dit, que no ens ho ha dit. I no es va fer abans perquè el 24 de juliol no hi havia la Llei de l'audiovisual aprovada –no hi havia la Llei de l'audiovisual aprovada.

I, si em permet un comentari, senyor Puig: aquí hi ha una cosa, la meua última comunicació... Nosaltres tenim en el Govern, en aquests moments, els serveis jurídics treballant per analitzar com s'ha de fer el desenvolupament reglamentari de la Llei, però la meua última comunicació al president del CAC ha estat en el sentit de dir: vistos els problemes que generarà l'aplicació de la Llei en aquest camp, perquè vostè sap que l'article 109, que és el que estem discutint, afecta també els ajuntaments. Per tant, l'article 109 afecta que qualsevol ajuntament de Catalunya, en qualsevol televisió local, no pot fer sense passar pel CAC res que algú del ple de l'ajuntament sospiti que és publicitat institucional. I això pot generar... –això és el que diu l'article 109, també, eh?, no afecta la Generalitat, afecta totes les institucions públiques de Catalunya–, com que això pot generar unes lluites partidistes, que aquí en el Parlament, doncs, poden semblar més habituals, però que jo en el món local no voldria –que jo, en el món local, no voldria–, li he enviat una carta al president del CAC demanant-li que faci una nota informativa dirigida a totes les institucions públiques de Catalunya, en què expliqui, prèviament al desenvolupament...

El president

Honorable conseller...

El conseller primer

Gràcies, senyor president, un moment. Prèviament al desenvolupament reglamentari, que expliqui què diu la Llei, quina actuació es pensa fer al CAC i quins són els límits, perquè jo no voldria... És a dir, jo puc acceptar això que estem fent ara aquí, però no voldria que això es reproduís ajuntament per ajuntament. No voldria, perquè seria molt dolent. I l'article 109, sense aplicació reglamentària, ho pot permetre, i per això he demanat, de manera urgent, que el president del CAC efectui una nota informativa prèvia sobre això, i fins i tot li demano una cosa, senyor Felip Puig, més enllà del que vostè em digui ara i el que jo li respongui, crec que tots els grups parlamentaris que van aprovar la Llei i l'article 109 haurien de posar-se d'acord i ajudar-nos, al Govern i al CAC, a l'aplicació més correcta d'aquest article, perquè l'aplicació incorrecta de l'article o l'intent d'utilització partidista...

El president

Honorable conseller...

El conseller primer

...de l'instrument que dona el CAC, jo crec que és dolent per a les institucions i per a la ciutadania.

El president

Senyor Puig, pot fer la rèplica.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, la veritat és que el país està ja quasi quasi curat a prova d'espants. Ens tenen acostumats a passar de tot, a passar de tot, però és que ara ja passen de les lleis que aprova aquest Parlament d'una manera flagrant. Ens està dient que, perquè van fer un concurs al mes de juliol, vostès estan exempts que la Llei els sigui d'aplicació? Ens està parlant de situacions retroactives procedimentals que han de tenir efectes al fet que vostès, com que van pensar-hi, van fer un procés, van tenir un concurs, a partir del 3 de gener no han de complir la Llei perquè ja hi havien pensat abans. No senyors, vostès tenen la primera obligació, el Govern de Catalunya té la primera obligació de complir la Llei.

No entraré a valorar tots els arguments que vostè m'ha fet servir. No és que a nosaltres no ens agradi el que vostès fan, no, és que a tot el país no els agrada com fan les coses vostès i el que deixen de fer, és que ho diuen els seus estudis, és que la valoració que vostès treuen com a Govern és la pitjor dels governs de tots els darrers vint-i-cinc anys. Estan a punt de suspendre, ja. Van començar amb una nota superior a un 6, al 6, al 5 i escaig, ara ja estem, abans de desembre, al 5,53, i ja van directe al suspens. (*Rialles.*) Ja van..., la caiguda és lliure, no ho evitaran ni amb una campanya d'autobombo i de lloanxa i de consum intern, que el que intenten, suposo és intentar mantenir la moral interna perquè és que la gent sap que no estan construint 20.000 habitatges, la gent sap que allò que diuen que el temps d'espera..., que el temps de consulta amb els metges, va a més..., si hi va, resulta a menys. Però, en definitiva, la Llei.

És il·legal. La carta que vostès han estat ocultant durant una setmana suposo que no amenaçava ningú, oi, senyor conseller?..., que *esbrinaren* com l'han coneguda, no amenaçava ningú, oi?, no ho hem volgut entendre així, és impropï d'un govern transparent, allò..., catalanista i d'esquerres, amenaçar i coaccionar; segur que no era aquesta la seva intenció. La carta que vostès han estat ocultant durant més d'una setmana diu que: «Segons el parer d'aquest Consell, sembla clar que la campanya de referència no encaixa dins dels límits que preveu l'article 109.» Però, a part d'incomplir una llei del Parlament, incompleix una llei de l'Estat, incompleix tot allò que les institucions, ara, ja, ens hem anat dotant, i que és vigent aquí el 3 de gener. Però és que, a més, diu: «El Consell...», però és que, a més, diu: «El Consell» –s'ha estat dos minuts parlant-nos del desplegament reglamentari–, «el Consell, així mateix, considera que la vigència i l'aplicabilitat del citat article 109 de la Llei no es troba condicionada pel seu futur desenvolupament, sinó que es va incorporar al nostre ordenament jurídic amb la pròpia entrada de la Llei.»

Senyor conseller, jo ja entenc que intentin, a més a més, d'una manera jo diria que irresponsable –irresponsable–, encara felicitar els protagonistes, el president i el vicepresident de la Comissió Assessoria, que haurien de

conèixer la Llei el dia 12 que es reuneixen, que és de vigor ja des de fa nou dies, i que donen el vist-i-plau a tota una sèrie d'alts càrrecs i de funcionaris, a una campanya que incompleix la Llei. És per això que demanem la dimissió. És per això que demanem, si és que hi ha algú responsable en aquest Govern, que faci..., que es doni mostra que quan les coses no es fan bé, es corregeixen. Però és que a més em cita: «No, el 28 de juliol vam començar amb un concurs...» Home, jo..., ja ens n'hem adonat, la gent ja s'adona que entre vostès es parlen poc, i que entre el Grup Parlamentari i el Govern no van a una. Vaja, hem vist aquí com s'impedia el president de la Generalitat canviar el seu Govern, des dels grups parlamentaris; per tant, ja devem ser conscients que des dels grups parlamentaris, el senyor Ferran, que ja sap la cuina com es fa, des del mes..., des de l'any 2004 que estaven amb proposicions de llei sobre l'audiovisual, amb aquest article, que ja venien obsessionats pel passat i els volien posar... Ara els han posat, ara ens és d'aplicació, no des del 28 de juliol del 2005, sinó que des del novembre del 2004 aquest Parlament està parlant d'això! I la ponència conjunta, i les proposicions de llei que presenten vostès, que ho diuen vostès... No es deuen parlar amb el Govern, perquè el senyor Marín i el senyor Menéndez, pobres!, no sabien que el 12 de gener aquest Parlament havia aprovat una llei que deia que allò que estaven autoritzant era il·legal. Flagrantment il·legal. I vostè ens diu que no, que els felicita.

Doncs, senyor conseller, li hem de dir, l'irresponsable també és vostè, que encara felicita dues persones de responsabilitat política, que fan que el país avui estigui sotmès a una campanya *il·legal*. Ho diu el Consell de l'Audiovisual, que, òbviament, tenint present, doncs, moltes coses que no esmentaré, doncs, el que diu és: miri, no els diu que la retiri, però els diu, escolti, acabin de pressa el 28 de febrer i no continuïn ni un dia més, –no continuïn ni un dia més–, perquè diu: «Tenim present que conclourà dins d'un termini molt breu, com a màxim el 28 de febrer, ha decidit no dur a terme cap altra actuació en relació amb aquesta matèria.» Però els diu per escrit que és il·legal, que no és d'aplicació el Reglament necessàriament, que no..., quan van reunir la Comissió Assessoria ja era d'aplicació la Llei...

Escolti'm, això és el que se'n diu un *rapapolvo*, una estirada d'orelles. Amb una llei, no amb una actuació administrativa, amb una llei que aquest Parlament aprova i de la qual, disculpin, senyors del tripartit, senyors del Govern...

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Nosaltres... –ja acabo, senyor president–, sí que ens en sentim responsables, i nosaltres decidim que compleixen la Llei, que retirin la campanya, que cessin els responsables, i que no continuïn donant aquests missatges a la ciutadania.

(*Remor de veus i alguns aplaudiments.*)

El president

El conseller primer té la paraula.

El conseller primer

Senyor Puig, vostè cessarà alguna vegada algú si torna a governar; de moment no cessa ningú perquè vostè, ja sé que li sap greu, no governa. I, perdonin, sap quan suspèn la ciutadania un govern? En unes eleccions, que seran d'aquí a dos anys. Vostès tenen por que la ciutadania no només no ens suspenguí sinó que ens posi nota alta, i per això es passen el dia, el minut i el segon parlant d'eleccions anticipades, de ruptura de govern... No, no, escolti, d'aquí a dos anys, quan la ciutadania voti, la ciutadania posarà nota, i ja està... I si aquest... Llavors, hi insisteixo, ja sé que vostè difícilment entendrà el que no vol entendre: si hagués està illegal, el CAC ens ho hauria dit, i, si ens ho hagués dit, l'hauríem parat en aquell mateix moment.

I la data del 28 de febrer..., vostès només tenen una part de la correspondència, perquè només la deuen haver obtingut a través d'una part, i no és cap amenaça la constatació d'una correspondència que no hauria d'estar en poder de qui està. És només una constatació —és només una constatació. La data del 28 de febrer, la posa el Govern quan comunica el 23 de gener i diu: «Aquesta campanya estava prevista que acabés el 28 de febrer i el 28 de febrer acabarà.»

Nosaltres continuem pensant que una campanya que comença en una publicació al DOGC el 25 de juliol, quan no se sabia quan s'aprovaria la Llei ni amb quin contingut s'aprovaria, és una campanya prèvia a la Llei, i, en conseqüència, no és una campanya legal. (*Remor de veus.*)

Escolti..., miri, els serveis jurídics de la Generalitat diuen el mateix, i ja està. I ho torno a dir: nosaltres, que tenim un respecte al CAC —i no m'han agradat els comentaris que ha fet al final que deia: «Ja sabem el no-sé-què...» No, no..., el CAC és una institució absolutament responsable, una institució dependent d'aquest Parlament i a la qual hem de donar absolut compliment. Si el CAC ens ho hagués dit, ho hauríem fet, i el CAC no ens ho diu. El CAC ens diu que no fa cap més actuació, perquè no considera que és illegal i que, si hem comunicat que el 28 de febrer l'acabem, que, a partir del 28 de febrer, qualsevol altra campanya sí que ja l'hem de passar —com ho farem i com ho faran totes les institucions de Catalunya aplicades per la Llei— al designi del CAC.

Però jo li torno a dir, més enllà dels seus discursos i de barrejar una cosa amb l'altra i d'aprofitar..., més enllà de la seva posició normal, jo li he dit una cosa seriosament i li he dit una cosa en positiu. Ja sé que en el discurs que vostè fa que algú li parli en positiu no li entra, a vostè, perquè no forma part del seu tipus de discurs; però jo li parlo en positiu. Ens aniria molt bé a tots que els grups parlamentaris es posessin d'acord en l'aplicació de l'article, ens aniria molt bé a tots —molt bé a tots.

I una cosa..., escolti, jo felicito el senyor Enric Marín i el senyor Menéndez un altre cop, perquè on vostès en dos anys, 2002-2003, es van gastar 70 milions d'euros

—en dos anys, 2002-2003, 70 milions d'euros—, nosaltres en dos, 2004-2005, ens n'hem gastat 15. (*Remor de veus.*) I els felicito.

I els felicito... —i els felicito (*remor de veus*), i, si vol, pel conducte li ho lliuraré, que totes les campanyes que hem fet per primera vegada s'hagin fet a través de licitació pública, concurrència pública i publicació en el DOGC. Transparència i estalvi són dues coses per les quals s'ha de felicitar un càrrec públic, i els felicito.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Bé.

Interpellació al Consell Executiu sobre la situació econòmica i industrial de Catalunya (tram. 300-01013/07)

El quart punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la situació econòmica i industrial de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula, per a la seva exposició, l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, l'interpellem avui un cop més sobre la situació econòmica i industrial de Catalunya.

De fet, la preocupació es va materialitzar molt particularment d'acord amb una intervenció del diputat que ara mateix abandona la sala, el diputat Lluís Miquel Pérez, en la darrera sessió d'economia. Ja em sap greu que això hagi estat així, senyor diputat.

En la darrera Comissió d'Economia, senyor conseller, vàrem presentar, nosaltres, una proposta per tal de demanar al Govern un nou estudi sobre les causes de la inflació; proposta que, no cal dir-ho, no va prosperar perquè així ho va decidir el partit o els partits que donen suport al Govern en aquest sentit.

Per què el senyor Lluís Miquel Pérez és inspirador indirecte d'aquesta interpellació? Perquè ens van dir, en aquell moment, «li ho acceptem, l'única variable de l'economia catalana que no va bé és la inflació»? Fins aquí la intervenció del senyor Lluís Miquel Pérez. Pot abandonar vostè l'hemicicle si ho creu oportú, senyor diputat. (*Veus de fons.*)

Deia el senyor Lluís Miquel Pérez: «L'única cosa que no ens va bé aquí és la inflació, la resta de variables funcionen molt adequadament.»

Jo esperava un cop més que aquesta fos una interpellació més adreçada al conseller d'Economia. Estic encantat de tenir-la amb vostè. Parlarem d'economia i parlarem d'indústria, però, li vull remarcar, senyor conseller, que accentuem en aquesta interpellació molt la qüestió amb les mancances que té plantejades, a hores d'ara, l'economia catalana. No és veritat que aquesta, malgrat ser molt important, sigui l'única mancança que té aques-

ta economia. No és veritat. I tampoc és veritat, i no ho compartim, senyor conseller, un cert cofoisme respecte que l'economia va bé, que la indústria funciona bé i que les coses estan raonablement bé.

Nosaltres no introduïrem en aquest debat –tractem de no fer-ho en cap debat, si més no, ho intento molt personalment– cap mena de catastrofisme ni cap mena d'alarmisme, que ho sàpigui; però sí que li volem dir que hi ha un conjunt de problemes que té plantejats l'economia en el nostre país.

Avui tenim unes dades, que vostè podrà explicar-nos, que són dades positives amb relació a la inflació quant al diferencial. Acabem de conèixer avui les dades. Passem a tenir un 4,3 per cent d'inflació amb relació al 3,7 de l'economia espanyola, i, per tant, hi ha un petit salt endavant quant al diferencial.

Però, senyor conseller, quan parlem del 4,6 d'inflació –del 4,3 al 4,6– el que ens ha de preocupar no només és el diferencial, que ara és de 0,4 punts –a Espanya, 4,2–, sinó el marge, el conjunt i com influeix aquesta dada en la competitivitat de les nostres empreses. Més preocupant encara quan la inflació és un fenomen molt persistent en el temps i que es converteix en un estilè justament al clatell de les empreses i, molt particularment, en la competitivitat de les nostres empreses.

Jo vaig tenir a bé analitzar, acuradament, per si vostè té a bé contestar respecte a això, les vint-i-quatre mesures que el grup d'experts recomanen al Govern respecte al tema d'inflació. Són vint-i-quatre mesures.

El que li demano, senyor conseller, és que vostè hi doni una ullada, i comprovarà que formalment són correctes, però que estem encara en l'espera d'un paquet de mesures justament entorn a aquestes recomanacions per combatre la inflació. I això, senyor conseller, que no és responsabilitat seva, que és responsabilitat del conseller d'Economia i del Govern, és una cosa que vostè, com a membre d'aquest Govern, hauria de recomanar, intensificar simplement l'aplicació d'aquestes recomanacions.

Ens passa quelcom semblant a Espanya: interpellat pel nostre Grup Parlamentari a Madrid, el president Zapatero deia, l'altre dia, que hi ha un paquet de mesures contra la inflació a punt de sortir. No podem aturar aquest paquet si volem que la nostra economia pugui recuperar, en part, la competitivitat.

Li deia que hi han elements més enllà de la inflació que haurien de preocupar-nos. Només un breu llistat, perquè vostè hi pugui fer referència i tranquil·litzar aquest diputat que ara pren la paraula: u, no només el fenomen de la inflació, dèficit comercial. Senyor conseller, que a Catalunya és extraordinari, però que forma part d'una tendència de dèficit comercial a tot l'Estat. Avui hem conegut una dada que jo crec que és una dada molt preocupant, parlem del rècord històric de dèficit comercial de la democràcia espanyola: 60.000 milions d'euros.

Conseller, és una dada per retenir i tenir-la present a l'hora de la nostra anàlisi; gravíssima en la situació de l'economia catalana. I, sobretot, perquè no respon a cap element de model de productivitat o model industrial, respon senzillament que la demanda pressiona de ma-

nera que les exportacions creixen en mesura inferior a les importacions en el nostre país, perquè la demanda és molt gran, tant la del sector públic com la del sector privat.

Tercera qüestió: inversió estrangera. Tenim dades, vostè també les coneix. Només li'n faig un esment: la inversió estrangera representava a Catalunya el 2002 el 18,09 de la inversió estrangera en el conjunt de l'Estat; avui, el 2004, representa només el 13,96 –una altra dada.

Tres: pèrdua de productivitat i de competitivitat. Li demano, li remeto sense més, que vostè pugui analitzar en detall l'informe de competitivitat de la Pimec, que està molt centrat en l'àmbit de les petites i mitjanes empreses de Catalunya, però que és, senyor conseller, demolidor, cregui'm. No només des de la perspectiva general, només avui coneixem: «Espanya sufre la mayor pérdida de competitividad de su historia», amb dades absolutament eloqüents, de l'Estat. A Catalunya, si vostè analitza l'informe de la Pimec, veurà que segueix fil per randa la mateixa pèrdua de competitivitat.

De fet –de fet, de fet, de fet–, si vostè mira l'informe que presenta la Cambra de Comerç podrà comprovar com no hi ha possibilitat de refer en l'àmbit immediat aquest conjunt de mesures per poder accentuar la nostra lluita contra la manca de productivitat. Encara més, semblaria que avui el conjunt de notícies es posen en línia de donar sentit a aquesta interpellació. Si vostè té a bé llegir el recent publicat informe de la Cambra de Comerç de Barcelona, descobrirà que la inversió en I+D cau durant tres anys a Catalunya i impedeix la millora de la productivitat. (*Veus de fons.*) El té..., perfecte, senyor conseller.

Són dades que haurien de moure'ns, si més no, a la reflexió: inflació, dèficit comercial, competitivitat i productivitat, estancament de les inversions estrangeres a la baixa, i dos elements més gravíssims: estancament de l'estalvi i endeutament familiar. Tot aquest conjunt de coses, si vostè a més té en compte un altre element fonamental, a saber, que creix la demanda, que creix la despesa pública, però creix perquè la despesa pública creix més que la despesa privada en termes objectius, fan que la situació, si més no, conseller, no la puguem despatxar frívolament, no puguem dir que l'única variable preocupant en el nostre àmbit és la inflació, i hauré de veure detalladament el conjunt de mesures amb què hem de fer front a aquesta situació.

Vostè em referirà..., i com que no ens donarà temps en aquesta primera part de la intervenció, ja li ho avanço, em referirà: «Escolti'm, estem estructurant l'Acord estratègic per la competitivitat, perquè vol exactament accentuar la resposta del Govern en aquests àmbits.» Doncs, si aquest és el balanç, ja tindrem temps de parlar-ne, i, a més, hi ha una compareixença del conseller d'Economia, a la Comissió d'Economia, per parlar-ne; però..., si aquest és el balanç i les dades que recollim són aquestes, conseller, prendrem mal.

I aquest és l'ànim que li vull traslladar, a vostè, al Govern. No és una voluntat de posar-li més enllà del necessari el dit a l'ull; és la voluntat de dir: tenim variables que es comporten de manera molt preocupant.

Avui no ens dóna temps a entrar en un àmbit fonamental: les incerteses. Deixi'm donar-li una dada que coneixia jo, ahir, parlant amb tot un expert d'economia internacional. Aquest home em deia que, ara com ara, l'estalvi mitjà –l'estalvi mitjà– d'un treballador mitjà a Xina és del 50 per cent del seu sou, tan petit... És a dir, un treballador xinès estalvia el 50 per cent del seu sou. I ho fa, des de quin punt de vista? De contracció de la demanda. Que afecta què? Aquest potencial tan extraordinari. Nosaltres no tenim cap d'aquests elements configurats per poder fer front en aquesta línia.

Penúltim punt: indústria catalana. La indústria catalana, senyor conseller –i en això sí que hi té alguna cosa a veure vostè indiscutiblement–, perd pes específicament a Catalunya, perd pes amb relació a Espanya i perd pes amb relació a Europa.

Si vostè analitza aquest informe que em diu que té també de la Pimec, s'adonarà concretament que la indústria catalana, amb relació... –compte, eh? –, amb relació a la Pimec, el balanç que presenta és extraordinàriament preocupant. Catalunya perd 3 empreses al dia –parlo de pimes en l'àmbit industrial, 3 empreses al dia. Els tancaments i deslocalitzacions han provocat, en quatre anys, la pèrdua de 20.000 llocs de treball i 4.000 empreses industrials.

Vostè em dirà: «Tranquil, Teixidó, perquè en el conjunt de la població laboral, doncs, creix, en part, aquesta població laboral.»

Però ara parlem, conseller, des del paper de la indústria, i, per tant, de la seva competència, i, per tant, hem d'estar molt amatents a què és el que passa des d'aquest punt de vista. No ho diem sols nosaltres, conseller, agents socials, tan poc sospitosos de simpatitzar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

Acabo, senyor president, seguirem després en l'intercanvi d'impressions... Acabo només amb aquesta afirmació: agents socials tan poc sospitosos de simpatitzar amb el que ha estat el Govern de Convergència i Unió, des del punt de vista si més no formal, han reconegut que això no funciona. I li han dit, a vostè, textualment: «Ara com ara, la conselleria d'Indústria i la política industrial d'aquest Govern és una política de gestos per contraposició a una política de gestió.» No vull treure punta al llapis; només li ho vull explicar com un element més, conseller. No vull refregar aquestes declaracions de Comissions Obreres per davant de la cara d'un conseller que ha estat sindicalista. No, per Déu! Això seria la darrera cosa que jo gosaria fer. Només li ho vull dir com un element més de preocupació perquè puguem entomar aquest debat, home!, amb seriositat i amb rigor per tal de solucionar els problemes que la petita i mitjana empresa, en particular, i l'empresa catalana, en general, tenen. Després podrem fer una referència a la metodologia que cal emprar per aquest debat i al paper de l'acord estratègic per la competitivitat.

Gràcies, senyor president. Molt amable.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Treball i Indústria, senyor Josep Maria Rañé.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Josep M. Rañé i Blasco)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores, senyors diputats..., sempre que fem una interpellació..., hi han vegades que vostè acaba anunciant-me que no ha acabat tota l'exposició i que es reserva per a després alguns altres arguments. Sempre tinc aquesta temptació: si ser una mica mal educat i començar a contestar-li o ser ben educat i esperar que acabi la intervenció, que és el que em van ensenyar de jove, que era a ser ben educat i esperar al final.

Intentaré ser ben educat i no li contestaré, fins després..., perquè com que no ha acabat tota l'exposició no li contestaré fins després. En tot cas, li explicaré part de les qüestions que tenim plantejades i que permeten fer una primera afirmació, que jo voldria deixar clara. I és que la situació de l'economia i de la indústria a Catalunya és bona. I aquesta és la primera, la primera i la més important. Perquè si coincidim en aquest tema, aleshores els altres assoleixen un nivell de discussió positiu. Si neguem la realitat i mirem parts, elements, qüestions que estan plantejades, doncs, aleshores ja es veu que no estem en un debat en positiu: estem, diguem-ne, senzillament utilitzant algun dels arguments a fi i a efecte que, com aquests em van bé, doncs, els faig servir. És legítim, però en tot cas veiem quin és el tema.

L'economia a Catalunya i la indústria van bé. La qual cosa no ens deslliura, ni molt menys, que en aquest procés de regeneració, de canvi, de transformació que s'està produint no puguem veure que, com sempre succeeix, hi han elements nous que apareixen i elements que es modifiquen i desapareixen. Que els creixements d'un 3 i escaig per cent, el més alt dels últims cinc anys de l'economia catalana, i creixent, és una demostració de vitalitat d'aquesta economia, i, per tant, que aquest és un factor altament positiu. La creació d'ocupació, de 200.000 i escaig persones en els últims dos anys, és un element positiu i és bo.

Creació d'ocupació, val la pena dir, que es produeix a tots els sectors industrials, tots. Millor dit: sectors econòmics, inclòs el sector industrial. El saldo que s'ha produït en els últims dos anys és que a Catalunya treballen a la indústria 26.000 persones més que fa dos anys –26.000 persones més–, malgrat la reconversió. Hi han 26.000 persones més treballant al final de l'any que al principi.

És a dir, tenim 791.000 persones ocupades a la indústria. És veritat, li haig de reconèixer que la tendència de caiguda que teníem des de l'any 2002 fins ara, fins al 2004, s'ha compensat i estem pujant. I si mirem aquest tram, el 2004 i el 2005, hi han 26.000 persones més treballant que quan vam entrar, en la indústria, i més de 200.000 en els diferents sectors econòmics. Per tant, l'economia va bé, la qual cosa... I, a més a més, la producció industrial el 2004 va créixer un 1 per cent, després de dos anys de davallades, 2003 i 2002.

El creixement de la producció industrial va créixer el 2004 un 1 per cent. És veritat que el 2005 ha tingut un creixement molt feble, el 0,1, però veníem de pèrdues anteriors, i és superior al d'altres economies europees. La indústria a Catalunya suposa el 22,7 per cent del PIB industrial. I si establíssim un càlcul de les Taules Input-Output, d'entrades i sortides, relacionades amb la indústria això permetria mantenir-nos a nivells del 30 per cent del PIB. Però, en tot cas, és el 22 per cent. Molt per sobre de la de França, molt per sobre de la del Regne Unit i una mica més baixa que Alemanya.

És veritat que a Europa hi han països que s'estan industrialitzant molt, és veritat. Els nous països que han entrat a la Unió Europea, amb un nivell de renda, amb un nivell d'activitat molt inferior. Si mirem quins són els països que tenen un percentatge industrial més alt de la seva economia sortiran Estònia, Lituània, Polònia, Txèquia, etcètera. Aquest és el model de països que estan repetint el mateix que Catalunya va fer els anys vuitanta: aprofitar la seva entrada a la Unió Europea per créixer a partir de la indústria.

Nosaltres estem seguint el camí de creixement econòmic dels països desenvolupats i de les regions desenvolupades. Li deia que a Catalunya treballen 26.000 persones més a la indústria, de 791.000, mentre en aquest mateix període Suècia, Finlàndia, França, Llombardia, el Vèneto, Escòcia perdien ocupació industrial. Són petits diferencials en un entorn que és comú per a tots, que és l'entorn europeu. I la inversió industrial a Catalunya va créixer un 3,5 per cent el 2004, un 5,7 el 2005 i es preveu un 4,4 el 2006. És veritat que veníem d'una època, el 2001 i el 2002 –2001 i 2002–, que reflectia comportaments negatius de menys 1 per cent i menys 2 per cent.

I la productivitat industrial creix d'una manera molt tímida, no més del 0,6 per cent en els dos anys. És una productivitat que nosaltres creiem que s'ha de millorar, però creix. La productivitat industrial.

Vostè ha fet referència a alguns elements. La inflació. Vostè sap perfectament que el nostre diferencial s'ha reduït amb Espanya, com deia perfectament, però que tenim una inflació, en termes espanyols, alta, i que som conscients d'un element, en el qual estem treballant: la inflació subjacent és del 2,9; és a dir, si descomptem l'impacte dels productes energètics, que és el que produeix l'acceleració d'aquesta inflació, si descomptem això, estem per sota del 3 per cent. És una xifra, ja, per anar treballant d'una manera important.

I sap vostè que la dependència que té Catalunya de fonts energètiques de combustibles fòssils són elements difícils de modificar, més quan tens una economia que està tirant, que està produint, que té un grau d'intensitat amb el consum energètic molt alt que convé plantejar.

Per això quan hem plantejat un pla d'acció que es desenvolupa, el Pla de l'energia, amb el qual invertirem..., passarem d'invertir 1 milió d'euros, que gastava la Generalitat, en estalvi i eficiència, a 47 milions d'euros per afavorir l'estalvi i eficiència, estem treballant de manera efectiva per reduir la inflació a Catalunya, per-

què aquest és un factor molt important en la nostra inflació acumulada.

Hi han altres factors, evidentment, com el cost de l'habitatge o el del transport, o el dels serveis privats. I en aquest sentit, sap que les polítiques d'actuació en generació d'habitatge, malgrat que vostès he sentit que la negaven, d'habitatge de protecció oficial, que poden ser un element que ajudi, que no resolgui però que ajudi, a reduir aquests preus són actuacions que s'estan preveient. Potser no hem fet propaganda ficant-les totes en un paquetet, però treballem de manera efectiva en aquest tema.

La inversió estrangera –no tinc les dades desagregades de Catalunya, però crec que no deuen ser massa diferents– ha crescut l'últim any el 71 per cent. Ha crescut el 71 per cent. Ha sortit publicat avui mateix. Potser aquesta dada no la tenia. El 71 per cent d'inversió estrangera. Escolti, estem parlant de les dades que tenim ara. I podem millorar!

I és veritat que tenim un dèficit comercial. És veritat que la potència de la nostra economia fa que comprem béns de consum d'una manera important fora de Catalunya, béns de consum en les dues franges –en la de molt valor afegit i en la de poc valor afegit–, mentre la nostra indústria produeix productes d'un valor intermedi. Aquesta és una de les línies d'actuació que hem de poder plantejar. Treballar sobre aquest factor, millorant la competitivitat, la qualitat i el valor dels productes de les indústries catalanes, perquè siguin les que els ciutadans de Catalunya i d'Espanya, que milloren el seu nivell de renda i la seva capacitat de compra..., que tendeixin també a no buscar productes que necessàriament hem de buscar fora, sinó que els els puguem oferir. En aquesta millora de la competitivitat i dels productes estem treballant.

Vostè ha parlat de dos informes: el de la Pimec i el de la Cambra de Comerç. Són dos informes que estan datats i que analitzen el que passava del 2000 al 2003 –2000-2003–, els dos. El de la Cambra entra fins al 2004. La pèrdua de tres empreses industrials cada dia és de l'any 2000 al 2003. Ara, en aquests moments, se n'estan creant; l'any passat es van crear a Catalunya 26.000 empreses –26.000 empreses. La comunitat que més empreses va crear!

El president

Honorable conseller...

El conseller de Treball i Indústria

Que més empreses va crear! La comunitat que més exporta continua sent, de bon tros, i incrementant, amb 25.000 empreses, Catalunya, i creixen les seves exportacions.

Quan llegeixi titulars llegeixi també l'informe i veurà que allò que alguns titulars han situat com si estigués passant ara és la imatge del que passava entre el 2000 i el 2003.

El president

Honorable conseller...

El conseller de Treball i Indústria

Aquesta situació està canviant, i està canviant en positiu.

El president

Pot fer la rèplica l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor conseller, a veure si podem, conseller, escatir el significat d'aquest debat. No té cap necessitat, senyor conseller, de fer un tipus d'intervenció a la defensiva respecte a la situació actual. Cap –cap. A la defensiva, cap. Perquè ningú li està plantejant ara, conseller, si creixem mig punt o un punt més en relació amb un aspecte determinat de la productivitat. (*Veus de fons.*) Li dèiem... No, no, conseller, escolti! Fem el possible per escoltar-nos, que jo l'he escoltat atentament.

Li dèiem el següent. Del conjunt de variables de què jo li he fet esment, i que vostè no pot negar, siguin inflació –per les raons que vostè ha adduït–, siguin dèficit comercial –que vostè no n'ha parlat–, sigui per endeutament familiar, sigui per estancament de l'estalvi, sigui per pèrdua de competitivitat..., de tot això, senyor conseller, del que pressiona cara el futur de les nostres empreses és del que li demanem una reflexió conjunta i actuar per justament prevenir què és el que pot passar. Aquest és el debat.

Vostè, no sé si coneix una vella faula d'un autor que segurament li resulta familiar. És en Roszak, parlant de contracultura. I explica aquella vella faula d'aquella vella gavina que surt d'un pou, fa una ullada, mira el que pot passar en el futur, torna al pou i la pelen, perquè ha estat plantejant qüestions que no estaven succeint en relació amb el moment que aquella gent vivia, sinó coses que podien passar i que no era del grat de les persones que seguien situades en el seu tema. Aquest és el to constructiu d'aquesta interpellació, conseller, de veritat. O sigui, no s'entesti en una història de: «Anem molt bé, les coses funcionen bé, creixem mig punt...»

Jo li he dit elements que ens permeten tenir quasi la seguretat que podem prendre mal des del punt de vista de l'economia del nostre país. I tampoc li he imputat a vostè directament res. Perquè sóc conscient que alguns dels problemes que té l'economia catalana, des de la competitivitat i la productivitat fins a l'àmbit de la deslocalització, no són responsabilitat del seu Govern, conseller. És responsabilitat del seu Govern, del que jo vaig formar part, dels anteriors, de la situació internacional, etcètera.

I aquest és el debat. Aquesta és l'actualitat del debat. No és un joc de xifres. O sigui, vostè diu: «Escolti'm, és que la inversió estrangera creix el 75 per cent.» No hi ha informe... –a Catalunya, eh?–, no hi ha informe que ho garanteixi. De totes maneres, ens és igual: no és aquest el debat. (*Pausa.*) Què li volem dir? No és aquest el debat! Escolti quin és el debat.

El debat que jo li vull fer és el següent. Faci'ns, si us plau, en concret, una referència..., li dono quatre noms, només quatre: Ono-Auna, France Télécom, Sanyo i Hewlett-Packard. Només aquestes quatre empreses. Si vol, afegeixi-hi Altadis. I miri el tipus de problemes que aquestes empreses en particular tenen Parlem d'Ono-Auna presentat un ERE per a 987 treballadors, que afectaran a Catalunya 750 treballadors. Estic parlant d'Ono-Auna. Vol que parlem de France Télécom? Alpi està sentenciada de mort amb la reducció de personal que farà France Télécom a Catalunya. Vol que parlem de Sanyo? Fi de l'àrea de recerca i desenvolupament i de compres de Barberà del Vallès. Vol que parlem de Hewlett-Packard? Reducció de la plantilla del centre d'I+D i serveis a Sant Cugat del Vallès. Vol que parlem d'Altadis? Vol que parlem d'empreses potents amb centres que havíem cregut que servirien de base per impulsar l'economia catalana mentre progressivament anaven fent la deslocalització? Aquests són els problemes, conseller.

El faig responsable a vostè d'això? Per Déu! Cap govern pot ser responsable directe d'aquests problemes que tenim plantejats. Seria una mostra per part meua, si l'en fes, d'absoluta ignorància, i si ho cregués vostè, d'absoluta supèrbia. Per tant, no li faig aquesta imputació; li dic: «Compte, conseller, perquè en l'àmbit d'aquestes empreses, en l'àmbit de com s'han estructurat aquests problemes, aquella fórmula que compartim de la recerca, de la formació, de la inversió, del canvi tecnològic, d'aquesta aposta, compte, que estem començant a flaquejar en aquest àmbit.» Diu «Perquè la Generalitat de Catalunya se'n desocupa?» No. Perquè les empreses tenen una tendència diferent, que estem començant a percebre en aquest país d'una manera diferent de com ho feien tres, quatre o cinc anys. Això és el que li tracto de dir.

I li ho dic moderadament, sense cap mena d'alarmisme i sense cap mena de voluntat de posar-lo a vostè entre l'espasa i la paret. Però li dic: «Compte!, no em surti aquí a dir-me “no, escolti, les coses van bé; potser sí que la inflació té algun tipus de problema i alguna cosa que haurem de corregir, perquè ens creix un punt...”» No, no, no. Aquest no és el debat.

Jo espero un debat, que el tindrem amb el conseller, perquè per educació..., vostè no n'ha parlat, jo l'hi agreeixo, i com que vostè no n'ha fet esment, per educació tampoc li'n faré jo esment, que és l'Acord de competitivitat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

Acabo, senyor president. Potser sí que aquí tenim un marc per veure mesures concretes, insuficiències, mancances, manca d'execució i treballar. Però que sàpiga conseller, que sàpiga el seu Govern que l'esperit d'aquest Grup Parlamentari –i acabo definitivament, president– és tenir aquest debat sobre els continguts. (*Veus de fons.*) No podria jo, de cap manera, excitar ni per un segon més l'atenció del diputat Ferran, i acabaré, senyor president.

Moltes i moltes gràcies. Gràcies, senyor conseller, molt amable.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Treball i Indústria

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo li haig de reconèixer, com sempre, la seva capacitat de construir arguments dialèctics on fa el contrari del que anuncia: «Jo no utilitzaré els temes d'aquestes situacions individuals», i fa un reguitzell de coses que tretes de context poden desvirtuar completament el que estem dient.

Li ho he dit per activa i per passiva: junt amb aquests processos de reorganització del teixit industrial, ha crescut l'ocupació a Catalunya, tenim empreses més competitives, les empreses estrangeres a Catalunya estan invertint als centres que tenen a Catalunya, seguint el mateix que estan fent els empresaris.

Vostè m'ha dit algunes coses, i li ho torno a repetir: tant en l'informe de Pimec com al de «la Caixa», ja vam constatar al principi que s'estaven produint aquests dos fets. Per què es pensa que vam fer l'Acord estratègic? Perquè sabíem que la inversió en innovació baixava a les empreses catalanes. Per això hem passat de destinar l'any 2003, la Generalitat, 2 milions d'euros a recerca, desenvolupament i innovació en el sector industrial a destinar-ne 30, quinze vegades més –quinze vegades més. Dels 2 milions que gestionava vostè en recerca i desenvolupament, hem passat a 30, per afavorir sectors que estan sotmesos a la competència i sectors nous que volem potenciar, per potenciar centres tecnològics i també ajudar els clústers a desenvolupar-se. L'anàlisi està feta i s'estan posant en marxa les mesures, amb recursos, i això forma part de l'Acord estratègic.

Per això, ja li ho dic: amb aquests elements estem treballant, i el que crec és que hem de posar les dades del que està avançant-se ara. Si utilitzem aquests informes, ens pot passar una mica com això. Jo tinc el balanç que va presentar Comissions Obreres. En aquest balanç de Comissions Obreres no apareix cap nostàlgia per la política anterior; en un titular d'un diari sí, però en el balanç de Comissions Obreres no, no apareix cap nostàlgia per cap política industrial anterior. Llegim els informes, i si llegim els informes veurà que no hi ha cap nostàlgia per aquest tema. Per tant, és evident que no m'haig de barallar amb algú per un titular que no reflecteix el que diu una organització en els seus informes i el que explica després en les reunions on les ha d'explicar.

Crec, i li ho dic amb tota sinceritat..., el 71 per cent –ha aparegut avui– de la inversió estrangera fins a novembre; o l'informe de la Cambra on explica aquests problemes que li explicava anteriorment, de la necessitat que les empreses ho facin i, el Govern, que acompanyem. I és el que estem fent, acompanyar les empreses.

I ajudar també a un altre factor: som conscients que els processos de transformació que estan donant un saldo positiu, globalment positiu, molt positiu per a l'economia, per a l'ocupació, deixen en el camí situacions que

s'han d'atendre. Estem incrementant els serveis d'atenció a les persones que surten acomiadades de sectors industrials que van en retrocés. Perquè si algú ens escolta i és del sector tèxtil dirà: «Escolti, però aquest no és el meu!» És veritat. Però, per sort o per dissort –jo crec que en aquests moments per sort–, el tèxtil no és tot el teixit industrial de Catalunya, ni aquestes empreses que vostè m'ha mencionat, que tenen dos mil i escaig treballadors i investigadors, i decideixen –vostè no ho ha dit–, com Hewlett-Packard, reduir en quaranta el nombre de persones... Sí, sí, però, és clar, de dues mil persones, quaranta, per un ajust que planteja perquè no s'han posat d'acord..., convindrà que l'activitat industrial que hi ha a Catalunya...

I aquí tenim una situació que possiblement dintre d'un temps canviï; canviï en el sentit que continuarem avançant de manera positiva, la qual cosa no voldrà dir que puguem mantenir tota l'activitat industrial, tota l'ocupació industrial. És molt probable que un increment de la productivitat del sector industrial produeixi la paradoxa que coneixem sempre: més activitat, més competitivitat, més capacitat d'exportar, però també, al mateix temps, menys ocupació industrial, perquè no sigui possible créixer en la producció amb la mateixa dinàmica que en la competitivitat. Si l'economia no és capaç d'oferir alternatives a aquestes persones, tindrem un problema; si l'economia funciona com ara i hi han activitats alternatives, no tan sols no tindrem un problema, sinó que estarem avançant en la direcció que estan avançant...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Treball i Indústria

...les economies desenvolupades.

Jo crec que és per aquí per on anem, i l'instrument de l'Acord estratègic és el que ens ajuda a tirar endavant en aquesta línia.

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a dos quarts de set del vespre i catorze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller primer, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres de Cultura i de Salut, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Ho fem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les repercussions a Catalunya de les reaccions suscitées per la publicació de les caricatures de Mahoma (tram. 317-00203/07)

I, per formular la primera pregunta, té la paraula l'illustre senyor Joan Boada, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor president Maragall, les repercussions que ha tingut la publicació de les caricatures de Mahoma ens porten a reflexionar sobre els motius que provoquen una confrontació que s'expressa en un llenguatge religiós. Pensem que no és un conflicte sobre la llibertat d'expressió ni tampoc sobre els tabús religiosos, sinó que és un problema de cohesió social a escala mundial; és una qüestió de poder que té a veure amb la història recent, amb qui domina els recursos, amb les noves formes d'imperialisme i amb actituds fonamentalistes que no propicien el diàleg. Insisteixo, senyor president, que parlem de cohesió social, no de diferència cultural, no pas de xoc de civilitzacions.

Però a Catalunya cada vegada tenim una societat més diversa i plural on la població musulmana va en augment. I no passa res, i no passarà res, si som capaços de mantenir la cohesió social, que vol dir combatre les desigualtats socials i, també, molt important, fomentar la laïcitat com a valor i garant de la convivència religiosa. Aquests criteris són els que han de guiar la política d'immigració. En això consisteix la veritable integració i és el que evita que es puguin produir fractures de caràcter ètnic o religiós, que divideixen la societat i la fan més vulnerable als conflictes.

Des del nostre punt de vista és un bon símptoma que tota aquella polèmica que he explicat i que ha succeït no s'hagi expressat de forma conflictiva a Catalunya. La reacció de la comunitat musulmana del nostre país ha estat exemplar i demostra que no hi ha una fractura al nostre país per motius ètnics o religiosos.

En canvi, sí que ens preocupen aquells, com el Partit Popular, que volen introduir la fractura lingüística a Catalunya. L'afirmació del senyor Rajoy que el castellà és perseguit a Catalunya com ho va ser el català en l'època franquista no sols és un insult i una falsedat, sinó que dóna la sensació que al senyor Rajoy li agradaria que això passés i mostrar que al nostre país no han funcionat els mecanismes de cohesió lingüística i social. Realment, aquesta actitud de basar-se en la mentida

i, a vegades, en la calúnnia és reprovable, i això segur que se'ls tornarà en contra, n'estem convençuts.

Però el que veritablement ens interessa, senyor Maragall, és quina valoració fa vostè, com a president del Govern, de les repercussions a Catalunya de la polèmica a què abans m'he referit, i quines són les actuacions del Govern per garantir la cohesió social al nostre país davant una major presència de diversitat cultural i religiosa a la nostra societat.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Estic d'acord amb vostè, senyor Boada, que, tal com ha dit al principi de la seva intervenció, aquí hi ha un problema de cohesió social a escala mundial i hi ha una qüestió de dignitat, derivada d'un problema de desigualtats, que jo crec que no són suportables a la llarga.

I, entrant en la qüestió de les caricatures sobre Mahoma, aquest afer jo crec que ha generat una polèmica, que celebro que a Catalunya s'hagi seguit amb atenció, però des de la serenitat i des de la reflexió. Els líders religiosos musulmans de Catalunya han procedit, penso, de manera absolutament prudent per no amplificar innecessàriament el conflicte.

Com vostè sap, senyor Boada, aquesta mateixa setmana el Consell Islàmic de Catalunya ha demanat a tots els musulmans saber superar i passar pàgina –aquesta ha sigut la seva expressió en aquest conflicte–, i em sembla que és una mostra d'enteniment, de seny. Molt lluny de la teoria del xoc de les civilitzacions, aquests líders islàmics de Catalunya van refermar la voluntat de diàleg entre cultures i religions, una posició que, afortunadament –lentament, és cert, massa lentament– es va afermant a nivell mundial, que s'està estenent, i que les està deixant allà on han d'estar, com a minories que volen el xoc –que en fan un diagnòstic que en si mateix jo crec que no ajuda la pau, sinó justament el xoc–, les estan deixant, dic, en posicions cada cop més minoritàries, dic, a Occident.

Aquesta ha de ser l'actitud a mantenir i la que ha adoptat ahir mateix, també, el president Zapatero a Madrid, quan va rebre els líders islàmics, jo crec que amb un gran sentit de l'oportunitat.

En la nostra cultura democràtica, llibertat d'expressió i respecte a la diversitat –la ideològica, la religiosa i la cultural– són absolutament compatibles; no existeix, doncs, cap falsa dicotomia. Llibertat d'expressió, sí, tota, però respecte a les creences, també. El respecte és imprescindible per mantenir la convivència pacífica entre les comunitats.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els objectius del Govern per a la resta de la legislatura (tram. 317-00204/07)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, li voldria demanar, amb tot el respecte, si avui pot ratificar en seu parlamentària i com a president de la Generalitat unes declaracions que hem vist a través dels mitjans de comunicació davant dels òrgans del seu partit, segons les quals ara s'ha de fer el possible per evitar que es torni a produir una traïció entre el president del Govern espanyol i, en aquest cas concret, el principal partit de l'oposició en contra del Govern de Catalunya.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Miri, la veritat és que vostès viuen una mica de la utilització de paraules que, a més, falta que se'm demostrin que han estat pronunciades. De manera que, calma i tranquil·litat, torni a formular la pregunta amb termes que jo pugui entendre i llavors el contestaré.

El president

Té la paraula el senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Espero que el mitjà de comunicació que ho va portar a la portada pugui dir alguna cosa respecte al que acaba de dir el senyor president de la Generalitat. Però li ho diré de manera molt clara, fins i tot perquè vostè m'ho entengui. I és el següent:

Aquí hem vist –i ara parlo molt seriosament, senyor president–, en els darrers temps, una llarga història de traïcions. S'ha produït un acord, que tampoc sabem exactament en quins termes, entre el president del Govern i el principal líder del principal partit de l'oposició al Parlament de Catalunya, a esquena del Govern de la Generalitat, a esquena del seu president, a esquena del seu partit, el Partit Socialista de Catalunya, i a esquena del Parlament de Catalunya. Jo no sé quina autoritat tenen determinades persones –no sé quina autoritat tenen determinades persones– i quin mandat tenen per canviar coses que han estat aprovades molt majoritàriament pel Parlament de Catalunya. I ho dic des de l'autoritat, perdoneu-me –i no somriu, perquè això és molt seriós–, ho dic des de l'autoritat d'haver votat en contra, però des del respecte a les institucions de Catalunya; respecte que alguns semblen no tenir, malgrat que s'omplen la boca de nacionalisme, de respecte a les institucions i de respecte a Catalunya.

Aquí estan passant coses molt serioses, senyor president, i jo li demanaria un pronunciament molt clar respecte al que està succeint. I és que dues persones, sense mandat de ningú, han canviat un acord del Parlament de Catalunya, àmpliament majoritari, i ho han fet trencant compromisos previs. I parlo des de l'autoritat, com vostès saben perfectament, d'haver estat en contra de les coses que ha aprovat el Parlament de Catalunya, i haver-ho defensat de manera clara, de manera directa i amb tota la legitimitat democràtica.

Li demano una explicació, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Miri, l'únic nacionalisme extrem que hi ha en aquest moment, en aquest país, és el del seu partit... (*remor de veus*), que és el nacionalisme, dic extrem, extrem i ranci.

Miri, les declaracions del senyor Rajoy jo crec que han estat un insult a la intel·ligència, ho dic amb tota sinceritat. La campanya del seu partit a Andalusia és absolutament inacceptable; és una vergonya. Vostè sap el que estan fent? (*Veus de fons*.) Miri, no es preocupi tant dels meus problemes, ja li contestaré sempre que convingui, no?, però preocupi's dels seus problemes, dels que crea el seu partit, que aquests són els que realment estan provocant problemes que són absolutament innecessaris i van més enllà del que la bona conducta política dicta.

Els nostres problemes nosaltres ens els hem buscat; els seus, els hi busquen; més ben dit, se'ls ha buscat vostè per haver anat a parar on és. Els nostres problemes són producte de la lliure decisió del meu Govern i d'aquest Parlament; els seus són fruit d'una estratègia plagada de mentides que està fent un mal profund a Catalunya i a Espanya. Si el resultat del seu esforç per al gir catalanista és el que estem veient, francament haurem de reconèixer que el fracàs del seu gir catalanista ha estat clamorós.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les constants ingerències d'instàncies polítiques de l'Estat en la política catalana i els atacs constants a la institució que representa (tram. 317-00207/07)

...la formula, en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Cada dia que passa l'Estatut del Parlament es retalla més, a causa, sobretot, de l'acord

entre el senyor Mas i el senyor Zapatero, tot i que constatem, senyor president, que les crítiques i també la inquietud al voltant de la conducta «entreguista» d'alguns partits catalans creixen. Dissabte mateix hi ha una mobilització, una manifestació que així ho posarà de lleu, ben segur. I mentrestant, senyor president, persistint en la seva ofuscació partidista, la cúpula del primer partit de l'oposició d'aquest Parlament dedica, sovint, més energies a criticar Esquerra Republicana de Catalunya que no pas a defensar l'Estatut, i fins i tot, també, a faltar al respecte institucional a la figura del mateix president de la Generalitat, demostrant que hi ha partits que només respecten les institucions quan ells les encarnen. I fins i tot ha semblat dubtes al voltant de la política lingüística del Govern de la Generalitat, fent, sovint, el joc al Partit Popular. Tot això, senyor president, per fer més incòmode al PSOE l'existència d'aquest Govern tripartit, catalanista i d'esquerres, perquè, com és sabut, ja fa gairebé un segle així actua la dreta local hàbida de poder.

Però en paral·lel, senyor president, també continuen les ingerències del PSOE en la vida política catalana i, també, la manca de respecte institucional, també, per la seva persona. Celebrem que vostè hagi dit que no tolerarà ni més ingerències ni més deslleialtats, però també el seu partit, el PSC, en aquesta ocasió té una oportunitat històrica per actuar amb independència de criteri i, també, per defensar per damunt de tot els interessos de Catalunya i, també, els seus legítims interessos de partit.

La pinça PSOE - Convergència i Unió vol ser, senyor president, una amenaça per al Govern catalanista i d'esquerres. I nosaltres, des d'Esquerra Republicana de Catalunya, no pensem seguir aquest joc. I a més a més li reclamem humilitat, senyor president –i ho fem també extensiu a la resta de partits que formen part del Govern amb nosaltres– que no caiguin en la trampa de retallar l'Estatut acordat pel senyor Mas i el senyor Zapatero, perquè això, en definitiva, només farà dues coses: una, frustrar la legítima aspiració d'aquest país a tenir més poder polític i un millor finançament, i sobretot, també, contribuir a dividir els tres partits que formen part del Govern.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, no es preocupi tant per les pines, que no són un problema molt seriós. Estigui i actuï sobre la seguretat de saber que l'Estatut de Catalunya el va fer qui el va fer –el va fer aquesta cambra, amb una gran majoria, que és el 90 per cent–, que va tenir uns autors materials entre els quals vostè es compta, perquè va ser ponent per compte del seu partit i, juntament amb el senyor Saura, el senyor Iceta i amb la col·laboració del senyor Homs, van acabar fent un estatut magnífic. I si mirem els fets, hem de reconèixer que –contestant ja la seva pregunta respecte de quina és la posició del Govern espanyol en aquesta matèria– aquest Govern espanyol ha fet, no solament en el tema de l'Estatut, sinó en

general, en els darrers temps, no només gestos, sinó realitats a Catalunya, moltes més de les que s'havien fet en anys –els «papers de la dignitat», la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions, el mateix reconeixement del català, la disposició a emprendre les reformes estatutàries...

Miri, hi ha un partit que vol salvar l'Estatut i carregar-se el Govern, en aquesta cambra. Hi ha una força, que és la seva, que vol salvar el Govern, però no sembla estar per l'Estatut. Doncs miri, hi ha forces que estem per l'Estatut i pel Govern; aquest és el meu objectiu, és el nostre objectiu. Perquè l'Estatut no hauria estat una realitat si no hi hagués hagut aquest Govern en el qual vostès estan. I la majoria parlamentària que li dona suport, és la majoria que va impulsar la reforma. L'Estatut –ho torno a repetir– que tenim a l'abast és magnífic. L'Estatut és un pacte entre Catalunya i Espanya –no ho oblidéssim, això–, vostè sap que fixa el reconeixement, les competències i el finançament més grans que Catalunya ha tingut en segles, i és de tots, ha de ser de tots, de tots els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. I aquest Estatut ha nascut d'una convicció, no pas d'una conveniència. Ha nascut d'una creença, d'una ferma convicció. Ja he dit altres cops que no fóra ni just ni comprensible que, al final, no hi fos una força política com la seva, que tant hi ha fet i que amb tanta convicció ha lluitat per aconseguir el que efectivament aconseguirem.

Acabo. Aquest Estatut obrirà una segona etapa de l'Estat de les autonomies, i a vostè això no se li amaga. Trenta anys després del final de la dictadura, Catalunya va al davant; els altres ens seguiran. I n'hauríem d'estar orgullosos. Vostès també. Hi han estat al davant des del primer moment i ara també hi han de ser.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el primer any de l'euroregió Pirineus - Mediterrània (tram. 317-00206/07)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Lúcia Santos.

La Sra. Santos i Arnau

Molt honorable president, l'octubre del 2004 vostè impulsava la creació de l'euroregió Pirineus - Mediterrània, amb el propòsit de constituir entre les cinc regions de moment aplegades: Aragó, Balears, Catalunya, Languadoc - Rosselló i Migdia - Pirineus, un pol de desenvolupament sostenible basat en la innovació i la inclusió social i territorial, en una regió de grans potencialitats, de més de 13 milions d'habitants i que representa un 13 per cent del PIB dels estats espanyol i francès.

L'euroregió es planteja l'actuació sobre sectors estratègics relacionats amb la innovació tecnològica i la biotecnologia, la investigació, les infraestructures, la co-

municació, la cultura, l'educació, el medi ambient, i es planteja la potenciació i coordinació de les iniciatives dels actors públics i privats, el que tindrà efectes beneficiosos sobre la integració i l'equilibri territorial i sobre la cohesió social.

Aquests eixos d'actuació inicials comencen a concretar-se ja en la creació de xarxes, com ara les de les cambres de comerç, o en projectes com ara la cooperació educativa i científica entre les universitats de l'euroregió, o la creació d'un centre intermodal, a Tolosa, vinculat al port de Barcelona.

És així com alguns, com vostè mateix, senyor president, de manera molt significativa, entenem el servei als ciutadans i al país, confiant en ambdós, en una Catalunya segura de si mateixa, implicada, decidint les polítiques que li interessin al benestar dels seus ciutadans; sabent el paper que vol jugar en un món globalitzat i en xarxa, i que sobretot estima i confia en els seus ciutadans i ciutadanes, en les seves potencialitats, que els vol pròspers i segurs, i treballa per posar les condicions que ho facin possible, sabent prescindir, per prescindibles del tot, de totes les escòries que posen entrebancs a un futur millor i en convivència.

Per tant, senyor president, quina és la valoració que fa del primer any de l'euroregió Pirineus - Mediterrània i sobre les seves perspectives de futur?

Gràcies.

El president

El molt honorable president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat

Senyora diputada, la valoració del primer any, llarga ja, de l'euroregió és altament positiva. Una cosa que era un misteri per a molta gent, una paraula complicada, comença a ser una realitat que tothom entén. La reunió a Tolosa amb els presidents Malvy, Frêche, Iglesias i Matas va ser un èxit absolut. Hem impulsat estratègies compartides, com vostè ha assenyalat, en àmbits com l'aeronàutic, que és fonamental, l'agroalimentari o el turístic. I ho hem acompanyat, a més, amb iniciatives concretes com l'hospital transfronterer de Puigcerdà o la terminal a Tolosa del port de Barcelona –hi ha una terminal del port de Barcelona a Tolosa, amb tretze hectàrees, més set que ara s'hi ajuntaran, vint hectàrees de terreny i d'exposició del port de Barcelona.

I hem desplegat, des de fa un any, una important agenda de contactes institucionals defensant tots plegats interessos compartits, com mostra l'entrevista amb el president de la Comissió Europea, el senyor Durao Barroso o la cimera transfronterera entre Espanya i França.

Miri, l'euroregió va fent camí perquè és una aposta guanyadora, és l'espai que necessitem per ser algú a Europa. Si algú es pensava que podien anar sols pel món, o per Europa, s'equivoca. Hem de ser més grans –tretze, catorze milions d'habitants, efectivament–, i una potència industrial i tecnològica molt important. Proves que això va endavant, vostè n'ha donat algunes.

N'hi afegiré alguna altra. L'impuls de l'euroregió universitària i científica, així com la bio-regió, la constitució de la Xarxa Euroregional de Cambres de Comerç, que es va reunir justament a Tolosa amb motiu de la nostra visita, l'Observatori Econòmic i el Portal Cultural. I encara tenim reptes de futur importants. Desenvolupar posicions comunes en l'àmbit del transport i la recerca, que ja vam signar a la reunió de presidents de Tolosa, i augmentar la coordinació de les representacions de les cinc regions davant les institucions de la Unió Europea.

El nostre espai natural, el nostre espai econòmic natural –i jo diria que també polític– és Europa. I si no tenim la talla adequada a Europa, no serem ningú. Ara la tenim; fins ara no.

El president

Pot formular la següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre la coherència i la cohesió del Govern (tram. 317-00205/07)

...en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas i Gavarró.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, com vostè sap, en aquests darrers dies, concretament en el Congrés dels Diputats i en el marc de la Ponència de l'Estatut, s'estan produint els primers acords parlamentaris i les primeres votacions per anar refermant allò que va sortir en bona part del Parlament de Catalunya el 30 de setembre. Per cert, és a la Ponència, senyor Piqué, on els acords polítics es transformen en acords parlamentaris, i allà hi és tothom. El que passa és que n'hi ha uns que tenen més força i uns altres que en tenen menys.

Doncs bé, en el marc d'aquesta Ponència de l'Estatut, la setmana passada es va fer una votació, que jo crec que és molt significativa, entorn de la protecció legal del català; la inclusió del català en el marc del nou Estatut. M'agradaria saber com pot ser que essent aquest un tema essencial vostè no hagi pogut garantir, com a cap de la coalició del tripartit, la unitat de criteri del tripartit en aquesta matèria.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, no acabo d'entendre la intenció, si no és que és una intenció malèvola, com ha dit vostè, a la seva pregunta. (*Rialles.*) A veure si es pot explicar una mica millor què vol dir. (*Remor de veus.*)

El president

Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Sí. No, home, jo suposo que vostè, com a president de la Generalitat, deu seguir puntualment i atentament el que passa a les votacions a Madrid. M'ho imagino, vaja, perquè sinó encara em desconcerta més del que ens desconcerta habitualment. Si hagués seguit això, atentament, sabria que dels tres partits que conformen la coalició del tripartit n'hi va haver un que no va votar a favor del tema del català en l'Estatut. I aleshores jo em pregunto com pot ser que en un tema tan cabdal com aquest no hi hagi hagut unitat de criteri. Això estava en el pacte del Tinell, el tema del català.

Per tant, escolti'm, senyor president, no fugi d'estudi. Vostè ha estat incapaç de garantir aquesta unitat d'acció en un moment cabdal i en un tema fonamental. I estic d'acord amb vostè, quan vostè mateix apreciava que aquest és l'avenç més important que s'ha fet de protecció legal del català en els últims tres segles. Com pot ser que en un moment en què hi ha d'haver un capteniment, una voluntat, una convicció en la defensa de tot això, resulti que el tripartit, allà mateix, no mateix la seva cohesió i la seva unitat? I a més a més en un moment en què el català està sotmès als atacs..., a uns atacs brutals, segurament, doncs, molt insensats, molt imprudents, però finalment molt intencionats. I just en aquest moment en què donem un pas de gegant en la protecció legal del català a través del nou Estatut, i que estem sotmesos a aquests atacs, resulta que aleshores vostè és incapaç de garantir aquesta unitat d'acció del tripartit.

Però, és més, senyor Maragall, si m'escolta un moment, ha passat una altra cosa que també és molt greu, i en aquest cas ha passat com a conseqüència d'una posició del Partit Socialista, també dels diputats socialistes catalans, que és que en la votació de l'Estatut de València...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor diputat...

El Sr. Mas i Gavarró

Vostès han votat amb el Partit Popular i han obert una porta important a la segregació lingüística del català. Un cop més vostès han...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...trencat la unitat d'acció i s'han passat l'Acord del Tinell pel clatell. *(Remor de veus.)*

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Escolti, la veritat és que la seva pregunta és una mica desconcertant, en efecte, perquè algunes de les coses

que he sentit dir al seu company de coalició i representant a Madrid, senyor Duran Lleida, respecte del català són efectivament desconcertants per a nosaltres, no? Vostè parla de contradiccions dintre del Govern respecte de l'Estatut. Vostè sap perfectament que el que és més desconcertant de tot ha estat per a alguns –i li haig de dir que per a mi no tant– ha sigut l'acord que es va produir aparentment entre el president Zapatero i vostè mateix. Això sí que va desconcertar moltíssima gent. Acord que jo celebri, acord que jo penso que el que ha servit és... Acord que jo celebri perquè ha servit per blindar la part més difícil, en definitiva, d'aquesta conjunció de forces que ha de dur endavant el nou Estatut de Catalunya.

Jo crec que el que es va aconseguir aquí, amb dificultats i a última hora del dia 30 de setembre, s'aconseguirà també a Madrid. i, per tant, haig de dir que estic, com a president de la Generalitat, satisfet i reconegut de l'esforç que vostès han fet en aquest sentit.

Ara, faci el favor de no posar el dit allà on no toca. *(Rialles.)* Si nosaltres tenim diferències de criteri, jo defensaré que se'n puguin tenir. Igual que li dic que aquest Estatut és un Estatut magnífic, i que els ho he dit als companys d'Esquerra Republicana ara mateix, li dic que la seva aportació a la millora d'aquest Estatut ha sigut minsa. *(Remor de veus.)*

El president

La següent pregunta al Consell Executiu...

— Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures preses per a agilitar el trànsit de cap de setmana entre les zones de muntanya i l'àrea metropolitana de Barcelona (tram. 310-00532/07)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'illustre senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Sí, senyora consellera, la gran afluència d'esquiadors i altres turistes els darrers caps de setmana als Pirineus...

El president

Senyor diputat, sí, un segon... *(Pausa.)* Els pregaria que si algú s'ha d'absentar de la sala ho fes amb el mínim soroll possible perquè la sessió pugui continuar amb normalitat. I m'adreçaria especialment als bancs del públic. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Amorós i March

Gràcies, senyor president. Dèiem que la gran afluència d'esquiadors i altres turistes en zones de muntanya els darrers caps de setmana als Pirineus han motivat trajectes de retorn entre la Cerdanya i l'àrea de Barcelona, per exemple, de quatre, cinc, sis hores, trajectes que en condicions normals es poden realitzar en un terç o la meitat d'aquest temps. Parlem de les fortes retencions de trànsit, en especial, i tal com ve essent habitual, a l'Eix del Llobregat, amb molts punts conflictius: a Ba-

gà, Cercs, Berga, Puig-reig, o entre Ripoll i Ribes, o a les Masies de Voltregà. En fi, tots aquests exemples que ens sonen a tots dels butlletins radiofònics del cap de setmana.

Sabem, i ho publica la web del seu Departament, que el temps perdut en embussos de trànsit representa una pèrdua d'entre mig i un punt del producte interior brut de mitjana als països de la Unió Europea. Conseqüències econòmiques que, en el cas de la mobilitat per lleure, serien menors, però que, en canvi, serien majors les conseqüències que afecten el benestar i el descans dels ciutadans. Els embussos, doncs, ens porten pèrdua d'hores productives –menor en el cas de mobilitat de lleure, certament, però també hi ha gent que treballa el cap de setmana–, es penalitza l'activitat comercial i turística de les zones de muntanya perquè els seus consumidors han d'avançar els seus desplaçaments, es perjudica altres formes de transport col·lectiu, públic o privat, perquè són més lents i menys regulars, els cotxes circulen lentament i quan estan aturats, a més a més, augmenten emissions i despesa energètica i emissions de gasos contaminants, i sobretot es perd en qualitat de vida per part d'aquells que viuen als pobles que travessen les carreteres saturades.

Sabem que aquests embussos... Sabem també que molts d'aquests embussos tenen causes en obres i en aspectes de l'eix viari que seran millorats, però també sabem que molts d'ells es poden preveure amb antelació. Per tant, ens preguntem, consellera, si en alguns punts crítics d'aquests recorreguts –la rotonda de Ripoll, el pas de Ribes– alguns trams de tres carrils tant a la C-14 coma la C-16 i la C-17 permetrien que un operatiu de trànsit de cap de setmana agilités aquesta circulació, permetés reduir aquests embussos tan costosos en termes de qualitat de vida i en termes econòmics.

Per tot això demanem quines mesures ha emprès la seva conselleria al respecte aquests darrers caps de setmana.

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Interior, senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, és cert que el tema dels embussos en els eixos que comuniquen l'àmbit més poblat de Catalunya, l'àrea metropolitana, amb la muntanya per excel·lència de Catalunya, que és el Pirineu, doncs aquest darrer cap de setmana han estat molt importants, perquè tots recordem que l'anterior a aquest darrer va nevar molt i, per tant, la intenció de gaudi de la neu era raonable i s'esperava.

Què és el que s'ha fet? Doncs, l'operatiu, quant a Mossos d'Esquadra, ha estat un operatiu especial. Tots els sistemes d'orientació per tal de fer fluid el trànsit s'han col·locat. A vegades fer fluid el trànsit no significa crear més carrils, sinó evitar encreuaments, i amb un únic carril les coses circulen bé. Al túnel del Cadí s'ha posat el carril addicional, evidentment. Però perquè es faci una idea, doncs, molts d'aquests eixos suporten molt bé

1.000 cotxes per hora; amb 1.500 tenen trànsit lent; amb 1.700 vehicles l'hora estan ja en una situació de col·lapse, i en moltes hores d'aquest cap de setmana n'han suportat 2.300 i 2.400 vehicles/hora. Això vol dir que hi havia moltes persones que volien visitar el Pirineu.

Ara, què és el que crec que és important, que s'ha fet, es fa i es continuarà fent? Doncs, en tots els eixos que comuniquen l'àrea metropolitana amb el Pirineu, i, en aquest cas, C-12, C-13, obres des de Tremp fins a la Pobla de Segur; C-14, Oliana - Coll de Nargó - La Seu; C-16, desdoblament en els llocs on hi ha calçada única, i C-17, desdoblament des de Vic - Manlleu fins a Ripoll, és una gran inversió que fa l'actual Govern perquè creu clarament, no només per als caps de setmana, sinó perquè, en general, l'àrea metropolitana i l'àmbit de muntanya i d'alta muntanya d'aquest país han d'estar ben comunicats.

Per tant, hi ha una gestió de trànsit que es fa, que en obres..., algú deia ara fa un moment, doncs, que «no es poden fer truites si no es trenquen ous», vol dir, quan hi han obres en les carreteres fer gestió de trànsit es fa molt difícil, però les obres han de portar a major capacitat de vehicles, no només per als caps de setmana i per als caps de setmana següents a les grans nevades i a l'interès per gaudir de la neu, sinó al dia a dia, al cada dia, per entendre que... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), el Pirineu és una regió important de Catalunya.

El president

Honorable consellera... Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el projecte de regulació de la prostitució que elabora el Departament d'Interior (tram. 310-00527/07)

Pot formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable diputada senyora Núria de Gispert.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorable consellera, estem davant un tema i una problemàtica, la prostitució, de gran sensibilitat i que té un important impacte social. A més, la prostitució a les carreteres i en alguns barris ha proliferat escandalosament des de fa dos anys. És un tema en què, per damunt de tot, hem de defensar la dignitat de les persones que l'exerceixen. Requereix polítiques socials, d'inserció, laborals, sanitàries i penals.

Des de fa unes poques setmanes aquest tema ha saltat als mitjans de comunicació a l'entorn d'un hipotètic projecte de llei del Govern tripartit per regular-lo. El que no sabem és si és un projecte o són dos, si és de Benestar o és d'Interior, si hi participa Justícia, Salut i Treball o no, i si el projecte existeix, ja que, malgrat que es digui que s'ha tramès als partits, Convergència i Unió no l'ha rebut. Des de Convergència i Unió només

tenim coneixement d'aquest projecte per les notícies publicades.

Ens pot dir, honorable consellera, quin projecte ha preparat el Govern i especialment Interior sobre aquest tema? És realment un projecte del Govern o tornem a estar en una discrepància en el si del tripartit i també amb el Govern de l'Estat? O estem de nou davant d'un dels seus anuncis?

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Interior, la senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Honorable diputada, m'agradaria començar dient que no és un fenomen que preocupi des de fa dos anys, sembla que aquests darrers dos anys s'hagi produït aquest problema i no és així perquè vostè responia una interpellació, l'any 2001, i ja deia que feia tres anys que s'havia incrementat de manera molt important.

En tot cas, no s'amoïni, vostè sap que tots els projectes que d'una manera o altra hi ha intervingut Interior, abans d'entrar-los formalment en el registre ha tingut reunions amb els diferents partits, a aquest també ho farà, i ho farà no només Interior, sinó totes aquelles parts del Govern que creiem que sigui important que hi intervinguin perquè esdevingui un projecte global i no una regulació parcial com la que va fer el Govern al qual vostè va pertànyer l'any 2002.

El president

Té la paraula l'honorable diputada, la senyora Núria de Gispert.

La Sra. de Gispert i Català

De moment, consellera, vostè aquest tema l'ha portat als mitjans de comunicació. Si és un tema sensible i de tant impacte social, penso que primer hauria de parlar en el si del Govern. I hauria de parlar també amb el Govern amic perquè el Govern amic ha contestat dient que no està d'acord amb el que sembla que és el seu projecte.

Convergència i Unió va treballar en aquest tema, però aquest tema, la prostitució, ha proliferat escandalosament en aquests darrers dos anys. Ja existia, està clar que sí, però a la quantitat de carreteres on n'hi ha ara no, als barris de Barcelona, tampoc. Convergència i Unió tenia un projecte, un projecte que va portar en aquest Parlament i que amb els vots en contra del seu Partit i d'Esquerra Republicana no va arribar al Congrés dels Diputats.

Ara vostè diu, a través dels mitjans, que s'ha d'endurir el Codi Penal; hi estem d'acord, nosaltres ja ho vam proposar, però va quedar aturat aquí pels vots de vostès i del tripartit.

Miri, senyora consellera, en vostè tot són anuncis, són operacions mediàtiques. Eficàcia? Zero. Vostè el que vol és sortir com a protagonista en els mitjans de comu-

nicació (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), i això...

El president

Senyora diputada...

La Sra. de Gispert i Català

...és l'únic que vostè sap fer: anuncis, operacions mediàtiques i discrepàncies en el si del Govern.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Honorable diputada, suposo que és inútil que jo confii que algun dia ens parli i em parli amb un altre to. Les lleis que fins ara s'han entrat a registre, a vostè i a altres membres del seu Grup, se'ls han explicat i hem fet un debat previ.

I li dic això perquè no només es parla en aquests moments amb determinats col·lectius, sinó que es fa de manera molt diferent. Perquè jo li llegiré com va fer la regulació de la prostitució el Govern al qual vostè pertany. Diu: «S'està estudiant formes de regulació de la prostitució i dels locals. En aquest sentit, hem rebut l'Associació d'empresaris de locals, on s'exerceix la prostitució, i, escoltant-los i estudiant algunes de les seves propostes i mesures, hem treballat la possibilitat de modificar el catàleg d'establiments.» Cosa que van fer. Em sembla que és amb els únics que van parlar, perquè no van parlar ni amb els altres grups polítics, ni amb sectors afectats, ni amb el món municipal, tot i que van fer una ordenança en què repercutien totes les responsabilitats d'aquest àmbit en el món municipal.

Tercera qüestió, que vostè deu conèixer pel fet d'haver estat en un govern. A vegades hi ha coses que, certament, traspuen a la premsa -a vegades hi ha coses que traspuen a la premsa. Es pot fer dues coses: negar-se a parlar-ne o dir que, d'aquest tema, que és un tema delicat i que no es pot ventilar amb un decret, que jo els el voldria llegir però que vostè coneix molt bé, que regula, per exemple, que les habitacions han de tenir 6 metres quadrats, que el bany n'ha de tenir 3, que l'alçada ha de ser de 2 metres i mig, i que ha de tenir enrajolades fins al sostre...

El president

Senyora consellera...

La consellera d'Interior

...però no parla ni una sola paraula de problemes socials, de problemes laborals de les persones que exerceixen, als quals vostè acaba de dir que això té molt d'interès.

(*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyora consellera...

La consellera d'Interior

Per tant, qui ha legislat...

El president

Senyora consellera..., ha acabat el temps.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre la possible reobertura de l'oficina de representació institucional de la Generalitat a Roma (tram. 310-00528/07)

Té la paraula, per formular la següent pregunta, l'honorable senyor Felip Puig, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president. Senyor conseller primer, quines són les intencions del Govern pel que fa a la possible reobertura o nou impuls de l'oficina de la Generalitat a la ciutat de Roma?

El president

Té la paraula l'honorable conseller primer, senyor Josep Bargalló.

El conseller primer

Diputat, com vostè sap, l'oficina a Roma va ser tancada pel Govern pel seu excessiu cost, la seva manca d'objectius i la seva nul·la activitat. I, en conseqüència, continuarà tancada perquè rejustifica que l'oficina a Roma canviï i se'n trobi uns objectius que justifiquin el cost que tenia o un cost diferent.

El president

Senyor Puig..., per repreguntar.

El Sr. Puig i Godes

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyors i senyores del Govern, la política de relacions exteriors del Govern tripartit ha estat des dels seus inicis, certament, erràtica, per ser educats.

Les desavinences, avui encara existents en el si de l'Institut Ramon Llull, i, per tant, de relacions, en aquest cas, amb el País Valencià i les Illes. El compromís de crear el Departament de Relacions Exteriors, que, evidentment, fins a la data d'avui no s'ha materialitzat, els episodis de la francofonia, de Jerusalem, del viatge a Turquia, però..., o també, per què no dir-ho?, els resultats que no coneixem de la presidència de Catalunya en l'euroregió, que s'ha culminat en aquests darrers dies.

El que sí que hem pogut veure és que en els darrers dies, en la darrera setmana, com a conseqüència, en tot cas, del nomenament del nou ambaixador a la ciutat de Roma, el senyor Vázquez, Francisco Vázquez, alcalde de la Corunya, doncs, ha estat davant del Vaticà, ha estat el motiu que ha fet reaccionar a un dels partits que formen i conformen el tripartit en la línia de suggerir, de proposar, de reflexionar sobre la reobertura de l'oficina de la Generalitat a Roma. Evidentment, davant d'aquesta reacció veiem del Govern espanyol i de la presència d'un socialista, doncs, de pes com el senyor Vázquez, no?

La veritat és que ens agradaria que ens digués com s'entenen aquestes declaracions de la portaveu del Grup d'Esquerra Republicana..., si són una proposta que el Govern estudia i es planteja, perquè la veritat és que... Algú deia: «No atribueixis a la mala fe allò que és imputable a la incompetència.» I la veritat és que, observant la descoordinació, les contradiccions, la paràlisi, el menyspreu, el bloqueig de les relacions exteriors, sincerament, els alliberem d'aquesta presumpció de mala fe.

Però, finalment, també els hem de dir que, si tot acaba bé, doncs, la veritat és que, malgrat els dos anys perduts, doncs, el Grup de Convergència i Unió donarà suport a aquesta iniciativa. És des d'aquest punt de vista que hi insistim.

Té intenció, el Govern, de reobrir aquesta delegació a la ciutat de Roma i a prop, en aquest cas, de l'Estat del Vaticà? Creu, el Govern tripartit, que aquesta és una iniciativa que ens permetria reincorporar una bona política de relacions exteriors?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable conseller primer.

El conseller primer

Gràcies, senyor president. Vostè, que és la segona vegada que tenim un debat avui, continua en aquesta política «d'embollica-que-fa-fort i barrejo a veure si cola», no? No sé què m'ha explicat de coses que no tenen res a veure amb la pregunta.

Del Departament d'Exteriors, recordi que hi ha un únic compromís, que és que quan tinguem un nou Estatut que ens doni competències reals en Exteriors, farem el Departament. Jo no sé a quin acord han arribat vostès, però, si és el que m'expliquen, llamentablement no el podrem fer. Però, més enllà d'això, el nostre Govern no tornarà a obrir una oficina a Roma que sigui cara, inútil i que no faci res! No tornarà a obrir una oficina a Roma que sigui molt cara, molt inútil i que no faci res de res!

Ara, si del que es tracta és de continuar les converses al Vaticà, que sí que estem fent i hem fet, i si, d'aquest resultat de les converses amb el Vaticà, se n'extreu -se n'extreu- la necessitat que hi hagi algun tipus de delegació permanent davant del Vaticà..., sí que ho farem. No una oficina a Roma, que no... (*Veus de fons.*) No, escolti, és que nosaltres no gastem diners per a no fer res... (*Remor de veus.*) No gastem diners per a no fer res... (*Remor de veus.*) Nosaltres no som el Govern de Convergència i Unió -no som el Govern de Convergència i Unió- (*persisteix la remor de veus*), no gastem diners per no fer res...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El conseller primer

Nosaltres no paguem vacances a persones que intel·lectualment s'ho mereixen, però que políticament no són justificades.

Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

El president

Bé.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les infraestructures necessàries a les terres de Lleida (tram. 310-00529/07)

La següent pregunta, la formula la il·lustre senyora Teresa Josa de Riu, del Grup Parlamentari Socialistes Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Josa de Riu

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, som coneixedors que l'actual Govern, catalanista i d'esqueres, aposta per la transformació de Catalunya en un veritable estat del benestar, econòmicament pròsper i socialment cohesionat.

En base a aquestes premisses, els ciutadans i ciutadanes de les terres de Lleida tenim l'expectativa d'un millor futur que conjugui, per una part, l'equilibri territorial, i, per una altra, la modernitat i unes efectives possibilitats de desenvolupament. Aquest nou futur només es pot construir si el Govern de la Generalitat hi aposta d'una forma decidida. Un territori sense persones només ens serveix per gaudir els sentits. El realment important és que les persones que poblen un territori puguin viure en harmonia i que, a la vegada, puguin realitzar-se i progressar en un medi sostenible.

I tots sabem que perquè les persones s'assentien en el territori han de tenir unes condicions on les infraestructures tenen un paper primordial per millorar la competitivitat i la productivitat de la nostra economia.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Les terres de Lleida necessiten superar el dèficit d'infraestructures després de vint-i-tres anys d'unes inversions minses. Estem situats estratègicament, som la porta d'entrada de Catalunya, fronterers amb França i Andorra, la ruta natural Tolosa - Llevant, pas obligat de l'eix Mediterrani - Cantàbric, i en l'eix Barcelona - Saragossa - Madrid. També en l'àmbit interior, tant en l'eix occidental de Catalunya com l'Eix Transversal passen per les nostres terres.

El nostre repte i la nostra responsabilitat és treballar amb polítiques vertebradores del territori, i la conselleria que vostè gestiona és bàsica per aconseguir aquest objectiu.

Senyor conseller, ens agradaria saber quines són les actuacions de la conselleria de Política Territorial i Obres Públiques amb relació a les infraestructures necessàries per al desenvolupament de les terres de Lleida.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Josa. Per a la resposta té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques
(Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, és molt difícil en dos minuts i mig sintetitzar quin és el conjunt d'infraestructures que el Govern de la Generalitat impulsa, però deixi'm dir-li que hem de comptar amb les que impulsa el Govern de la Generalitat i les que té l'obligació, el compromís, d'impulsar el Govern de l'Estat, que són infraestructures molt significatives però que ara no esmentaré.

Sí que esmentaré que, en el marc de la tramitació dels dos plans territorials que afecten les terres de Lleida, Pirineu i terres de Lleida, el Govern de la Generalitat impulsa en aquests moments les infraestructures següents.

Pel que fa a l'aeroport d'Alguair, la setmana que ve comença el tràmit d'informació pública de tota la relació de béns i drets afectats que s'han d'ocupar amb urgència i que significaran la disposició dels terrenys per començar la construcció de l'aeroport. Simultàniament, el Govern redacta un pla especial que permeti tenir un instrument expropiatori pel que fa a l'aeroport de la Seu d'Urgell.

En matèria ferroviària, el Govern de la Generalitat de Catalunya el que fa és, com sap vostè, renovar del tot la línia ferroviària de Lleida a la Pobla de Segur, i en aquests moments s'hi fa una inversió de 65 milions d'euros, que conclourà el mes que ve i que permetrà de posar en funcionament altre cop la línia ferroviària, que, per altra banda, si fóssim titulars de les rodalies, voldríem estendre a Cervera, Lleida i Balaguer per crear un sistema de rodalies que lligués dues línies diferents, la que ara és titularitat de la Generalitat i la línia convencional fins a Barcelona, que segueix gestionant l'administració ferroviària dependent de l'Estat.

Per la resta, puc informar-la que en aquests moments estan a punt de començar i adjudicats o per adjudicar la setmana que ve, segons els trams, tots els trams de la C-28, que és la carretera que dona accés al port de la Bonai-gua per la banda del Pallars Sobirà; que en l'àmbit de la carretera C-14 estan a punt de començar, perquè ja fa uns mesos que estan adjudicades, les obres de Tàrraga a Ciutadilla; que en l'àmbit de la C-12 s'adjudiquen la setmana que ve les obres d'Àger fins a la Passarella; que és a punt de començar la variant de les Borges Blanques; que han començat les obres, per compte de l'Administració de l'Estat però per transferir al Departament de Política Territorial, de la carretera de la Llosa del Cavall; que estan adjudicades les obres de la carretera de la Granja d'Escarp a Alcarràs i que està en tràmit...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...l'estudi informatiu que ha de permetre la construcció d'un pont en aquesta carretera. I acabo: el desdoblament de l'Eix Transversal, millora de l'accés a Comiols i variant sud de Lleida en fase d'estudi informatiu.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nadal.

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'evolució de la despesa farmacèutica durant el 2005 (tram. 310-00530/07)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Mohammed Chaib, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

El Sr. Chaib Akhdim

Gràcies, president. Honorable consellera, tradicionalment un dels factors importants que han contribuït a l'increment considerable del dèficit sanitari a Catalunya ha estat la despesa farmacèutica, una despesa que no va parar de créixer fins arribar al 2003, amb un increment del 12,27 per cent.

A partir d'aleshores, el seu objectiu com a consellera va ser reduir aquesta important despesa farmacèutica i garantir l'ús racional dels medicaments, però mantenint a la vegada l'eficiència i la qualitat del sistema. Per contenir aquesta despesa farmacèutica ens va avançar tota una sèrie d'importants mesures que avui dia han sigut àmpliament desenvolupades conjuntament amb les mesures que ha portat a terme el Ministerio de Sanidad y Consumo, com ha sigut l'entrada en vigor del Decret de rebaixa dels preus dels medicaments. Podem estar, doncs, satisfets dels resultats en el control de la despesa farmacèutica.

És per tot això, honorable consellera, que li volem preguntar: quina ha estat l'evolució de la despesa farmacèutica el 2005?

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Chaib. Té la paraula l'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor diputat. L'any 2003 la despesa farmacèutica representava en el conjunt del pressupost un 25 per cent, que, atesa la magnitud pressupostària, parlem sempre en aquell moment de més de 1.500 milions d'euros. El comportament de la despesa farmacèutica el 2004 i 2005 ha tingut un decreixement, o, com li diria, un menor creixement, i ha passat del 12,24 per cent, que va ser el creixement de la despesa farmacèutica el 2003, a un 4,6 el 2004, i el 2005, un 4,29. Per tant, en aquest moment espero que quan acabem l'any 2006, aquest en curs, la despesa farmacèutica representi entorn del 21 per cent del pressupost, per anar-nos acostant, tal com ens hi vàrem

comprometre, entorn del 18 per cent, que és la mitjana dels països de la Unió Europea.

La nostra política respon a dos objectius fonamentals. Respon clarament a la qualitat de la prescripció, atès que el medicament és una prestació sanitària de primer ordre, i, segon, per descomptat, a criteris de seguretat, però també d'eficiència.

Han estat múltiples les mesures per part del Departament de Salut que han permès aquesta reducció. Si em permet donar-li una darrera dada, evidentment hem de tenir en compte que ha crescut molt la població aquests últims dos anys, més de 200.000 targetes sanitàries, i li puc dir que l'any 2005 el creixement de despesa per persona ha estat negatiu. És a dir que, malgrat el creixement poblacional, aquesta reducció..., que, per tant, per descomptat, a nosaltres, ens ha permès invertir-ho en una altra part del sistema sanitari, capítol 1, capítol de personal, o, per descomptat, tecnologia, perquè aquest és un volum pressupostari tan important... Nosaltres havíem fet l'any 2005 una previsió de tancament d'un creixement del 7 per cent, atès el creixement poblacional, i vàrem tancar un 4,26 per cent. Això ha volgut dir, per tant, un estalvi, des del punt de vista pressupostari, per descomptat, d'uns 21 milions d'euros, que ens ha permès, per tant, solucionar altres dels dèficits que tenim.

De totes maneres, tenim molta més ambició. L'ambició és continuar, per descomptat, fent un ús racional de la medicació amb múltiples mesures. Vam començar el 2005 i continuarem, conjuntament amb les residències geriàtriques, una protocolització de la medicació, la recepta electrònica com a gran projecte del 2006, i, per descomptat, amb el Govern de l'Estat en el tràmit parlamentari de la Llei del medicament, l'augment de percentatge de prescripció de genèrics i també l'entrada en vigor d'altres criteris dels preus de referència.

Per tant, nosaltres ens sentim satisfets, mai suficientment, però, per descomptat, hem complert allò que era el nostre objectiu, i insisteixo en les tres idees fonamentals, això sempre sota criteris de qualitat de prescripció, seguretat i eficiència.

El president

Gràcies, senyora consellera. Senyor Chaib... *(Pausa.)* Molt bé.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les llistes d'espera sanitàries a Tarragona (tram. 310-00526/07)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, ens consta l'esforç que es realitza per reduir les llistes d'espera, tant pel que fa referència a les quirúrgiques com

a les proves diagnòstiques, per part del seu Departament.

De fet, l'any 2000 es va fer un pla de xoc com a resultat d'un acord d'aquest Parlament, i a partir d'aquell any s'ha mantingut i s'ha incrementat significativament després l'activitat. Quan va arribar el nou Govern, a més a més, cal dir que els temps d'espera eren més realistes, perquè es va treure allò que se'n deia l'«espera tècnica», que era una manera d'ocultar un temps d'espera que existia realment però no apareixia en les xifres. També ha fet vostè l'abordatge de les proves diagnòstiques, que ens sembla molt i molt important.

Per tant, valorem l'esforç que es fa, i la pregunta va adreçada a la preocupació que tenim pel fet que en el Camp de Tarragona es presentin les mitjanes més elevades quant a temps d'espera, tant pel que fa referència a les operacions quirúrgiques com a les proves diagnòstiques. Ja sé que em deurà dir que aquesta mitjana ha baixat respecte a l'any 74. L'any 74 era de 5,72 mesos, per tant quasi sis mesos, i s'ha passat a un 5,15, però a aquesta diputada no la fa feliç que al Camp de Tarragona tinguem els temps d'espera de mitjana més elevats de Catalunya i que calgui esperar, doncs, més de quinze mesos per fer una operació de pròtesi de genoll, més de deu mesos per uns galindons o quasi sis mesos per una operació de cataractes, o que en el cas de les proves diagnòstiques, doncs, calgui esperar 313 dies per una mamografia, 259 per una ecografia urològica o 242 per una ecografia abdominal.

Ja sé que les que són d'urgència van per un altre camí, eh?, i, per tant, en aquest sentit, està resolt, però sí que voldria saber quines són les intencions per part del Departament per fer front a aquestes situacions que es donen, com en el Camp de Tarragona o també en algun altre indret de Catalunya, que són temps d'espera que superen, d'alguna manera, la mitjana que existeix a Catalunya. I, per tant, més enllà de les actuacions generals, quines actuacions pot haver-hi amb relació al Camp de Tarragona.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Comas. La consellera de Salut, la senyora Geli, té la paraula.

La consellera de Salut

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, per descomptat, el debat de l'accessibilitat a les intervencions quirúrgiques i al diagnòstic és el gran debat i la gran dificultat dels sistemes nacionals de salut. Existiran sempre, per descomptat, les llistes d'espera.

Nosaltres, en aquests dos anys de Govern, al Camp de Tarragona, també, hem fet una reducció de les llistes d'espera. Hem abaixat, per descomptat, no només el nombre de persones que estan en temps d'espera dels catorze procediments que tenim en temps de garantia, sinó també el temps mitjà. Això no és un consol, eh?, de cap manera, i sabem perfectament que especialment en galindons..., encara que ara li matisaré sobre les pròtesis de genoll, perquè, de fet, aquesta consellera va ser

molt franca: va canviar el temps de garantia, perquè no podem, de cap manera, no podíem el 2004, complir sis mesos i el temps de garantia el 2004 era de 24 mesos; el 2005, 18 mesos, i el 2006, 12 mesos. Intentaré, per descomptat, anar-ho complint, com hem fet durant aquests dos últims anys.

Què pensem fer per reduir les llistes d'espera quirúrgiques al Camp de Tarragona? No hi ha cap altra solució que augmentar l'activitat. És que no n'hi ha més. I, per tant, estem amb recursos suficients al nou hospital del Vendrell, també, per augmentar l'activitat quirúrgica als hospitals, fonamentalment l'hospital de Reus, l'hospital de Tarragona, l'hospital de Valls, l'hospital de la Tecla i ara l'hospital del Vendrell per augmentar l'activitat, per descomptat, per anar disminuint les llistes d'espera, per arribar al fet que cap pacient s'espera més de sis mesos, o dotze mesos en el cas de les pròtesis de genoll. I, per descomptat, també a tot Catalunya, aquesta és una novetat, i clarament al Camp de Tarragona, també intentarem que abans que s'acabi el 2006 cap persona s'espera amb uns quants procediments diagnòstics més de sis mesos.

Aquest, hi insisteixo, és un element de més productivitat del sistema, que passa per més inversió, per descomptat, tecnològica, però també, doncs, per més personal, que és el que fem.

I també hi ha un altre bloc que en parlem menys. Són les intervencions que no tenim en temps de garantia i en què aquest any per primera vegada també intentarem, com a mínim, intentar fer una activitat extraordinària, sobretot en patologia d'esquena, on tenim un nombre de persones important.

Per tant, des del realisme —des del realisme—, però també des de saber que en pocs anys anirem disminuint no solament el nombre de persones, sinó també el temps que esperen..., i també, per descomptat, senyora diputada, en el Camp de Tarragona.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Geli.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la gratuïtat del peatge de l'autopista C-32 per als usuaris del Maresme (tram. 310-00525/07)

La següent pregunta, la darrera, la formula l'il·lustre diputat senyor Joan López, en nom del Grup Parlamentari Popular. Té la paraula.

El Sr. López Alegre

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, l'any 2002 la majoria d'ajuntaments de la comarca del Maresme van sol·licitar per unanimitat la gratuïtat en dies feiners de l'autopista C-32 en el seu tram entre Montgat i Mataró, davant de la constatació que l'antiga nacional II s'havia convertit majoritàriament en un tram urbà.

Enguany, durant el mes de gener i febrer, amb motiu de la presentació del Pla d'infraestructures de transport de Catalunya i de la presentació per part del Ministe-

ri de Foment d'una via paral·lela a la C-32 en el Maresme, el Consell Comarcal del Maresme, per unanimitat –també amb el vot, per tant, del Partit Socialista, d'Esquerra Republicana, d'Iniciativa, de Convergència i Unió i el PP–, i l'Ajuntament de Mataró han tornat a reclamar per unanimitat la gratuïtat de l'autopista del Maresme per als ciutadans empadronats a la comarca del Maresme en el tram entre Montgat i Mataró.

Jo estic convençut, honorable conseller, que aquest, com molt bé ens ha explicat el president de la Generalitat, és un govern coordinat que treballa en pinya en favor del país i en xarxa. Per tant, estic a l'espera que m'expliqui, a continuació, quan aquesta petició dels ajuntaments es posarà en marxa.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. L'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Nadal, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

La resposta és molt senzilla, i no veig que té a veure la pinya amb la coherència absoluta del Govern amb relació a aquesta matèria.

Miri, la gratuïtat de determinats trams d'autopistes de Catalunya, no només aquest, trams de mobilitat obligada sense alternatives gratuïtes d'eficiència semblant, es produirà sens dubte quan s'hagi constituït una racionalització del sistema de peatges a tot l'Estat espanyol i s'hagi constituït el fons de rescat de peatges.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor López, té la paraula per replicar.

El Sr. López Alegre

Gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, li donaré algunes dades. Jo no hi entenc, de dèficit fiscal, però li diré que entenc de dèficit tarifari. L'autopista C-32, concessionària de la Generalitat, ha pujat un 4,91 per cent aquest any, un 1,6 per cent més que les autopistes de concessió de l'Estat.

Segona qüestió. Comparem el que diuen vostès amb la realitat –la realitat. Les autopistes concessió de la Generalitat..., aquesta, aquest tram ha pujat des que vostè governa un 13 per cent.

Què és el que vostè deia quan va entrar a governar? Pacte del Tinell, punt b, amb relació a autopistes: «Eliminar l'increment des peatges que es va produir arran de l'aplicació del nou IVA del 16 al 7 per cent, en compliment de la normativa comunitària. En aquest sentit l'Estat es farà càrrec de l'increment mitjançant una subvenció a les concessionàries per tal d'evitar que el recàrrec vagi a compte dels usuaris.» Contra això, un 13 per cent. Em voldrà explicar alguna cosa sobre aquest particular?

I segon punt: «Suprimir gradualment els peatges que afecten la mobilitat quotidiana dels ciutadans i ciutada-

nes situats a trenta quilòmetres dels entorns metropolitans.» O sigui, la C-32 entre Montgat i Mataró.

Senyor conseller, quina és la resposta que dona vostè al Ple del Consell Comarcal, als seus alcaldes, al Ple de l'Ajuntament de Mataró i a tots els habitants del Maresme?

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. Senyor Nadal, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

La resposta al Consell Comarcal i als ajuntaments, els la donaré a ells; la resposta a vostè, la hi donaré a vostè aquí. I la veritat és que vostè deu saber comptar molt bé dèficit fiscal, però té poca memòria. I com que té poca memòria no sap que aquest diferencial d'un 1,5 és un arrossegament d'increments que en les autopistes de l'Estat ja s'han produït amb anterioritat i que en les autopistes de la Generalitat i de Catalunya no s'han produït com a conseqüència d'unes moratòries que signifiquen que el Govern de la Generalitat estigui gastant avui 40 milions d'euros anuals per pagar bonificacions i endarreriments, i que la transformació en gratuïta de l'autopista que vostè planteja significaria 30 milions d'euros més l'any i 928 milions d'euros pel que fa a la totalitat del període concessional fins a l'any 2021, en un allargament que es va produir en el seu moment.

I, en conseqüència, que quedi clar, la coherència del pacte del Tinell es mantindrà fins a l'última lletra i el rescat dels peatges fruit de la mobilitat obligada es produirà quan l'Estat, com diu la literalitat del pacte, assumeixi la responsabilitat d'un fons de rescat de peatges o, fruit del nou Estatut, transfereixi al Govern de la Generalitat de Catalunya els recursos per poder fer front a aquestes despeses econòmiques que això comporta, i, si no, les autopistes de Catalunya seguiran gaudint dels peatges que es van establir i instituir en transferències en què van participar vostès com a govern a Espanya i Convergència i Unió com a govern a Catalunya.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nadal.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística (tram. 302-00157/07)

El sisè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política lingüística, que, en nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael López per formular.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en els darrers mesos hem vist notícies molt preocupants a la premsa. Notícies tan preocupants per a la societat catalana com que entre el 20 per cent i el 30 per cent dels professors feien les seves classes en

castellà, notícies tan preocupants com que molts metges d'aquest país parlaven i escrivia els historials clínics en castellà, o notícies com que molts botiguers d'aquest país parlen amb els seus clients en castellà.

I com que això és tan preocupant, doncs, el Govern de la Generalitat, en comptes de fer en l'àmbit de l'educació un pla de xoc contra el fracàs escolar, o prioritzar en l'àmbit sanitari les llistes d'espera, o fer plans per millorar el comerç urbà, es mostra molt preocupat per aquests temes.

Clar, aquest diputat es pregunta si és anormal, si podem considerar anormal que entre un 10 i un 20 per cent de les classes que es donen a les escoles de Catalunya es facin en castellà, si això és anormal; si és anormal que molts botiguers d'aquest país parlin normalment en castellà amb els seus clients, o si és anormal que moltes associacions de pares i mares d'alumnes facin activitats també, per què no?, en llengua castellana. I si és normal que haguem de posar moltes d'entre 3.000 i 600.000 euros, en el cas dels botiguers, o que haguem de posar en la convocatòria de subvencions, per exemple, per una cosa tan transcendental com l'acollida matinal que una condició *sine qua non* és que en totes les activitats la llengua d'ús només serà la llengua catalana.

Per nosaltres això no és normal. I suposo que es pot dir i es podria dir que el bilingüisme real del carrer no és una anormalitat que s'hagi de corregir. El que s'intenta amb l'actual política lingüística és produir una substitució lingüística en l'àmbit públic i un intervencionisme de l'Administració de la Generalitat en l'àmbit privat.

Nosaltres amb aquesta Moció que presentem avui presentem un altre model. Un model que creiem, que pensem que es basa, que s'ha de basar en el respecte. Un model on les administracions públiques a Catalunya, no de Catalunya, a Catalunya, totes, atenguin amb normalitat als ciutadans tant en català com en castellà, és a dir, fer del bilingüisme real del carrer un bilingüisme normal a l'àmbit també oficial. Que es canviï la política de sancions, la política lingüística de sancions, per una política de foment del català. A nosaltres ens sembla normal. Per cert, recordem que el Partit dels Socialistes de Catalunya va donar el seu «sí» a la Llei de política lingüística amb una condició: que no s'imposessin sancions.

O una cosa tan senzilla i tan lògica com que es compleixi la Llei, una llei que nosaltres no vam votar. Però l'article 21.2 de la Llei de política lingüística diu clarament, diu de forma clara, que tots els nens i nenes tindran dret a la primera escolarització en la seva llengua materna sigui aquesta el català o sigui aquesta el castellà. Quatre sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya diuen que no es compleix. (*Veus de fons.*) Quatre sentències del Tribunal Superior de Justícia diuen que no es compleix.

Però el més preocupant és que alguns –alguns– considerin que aquesta llibertat, que l'ús de les llibertats que dona la Llei de política lingüística és un ús inacceptable. Fa poc sabíem que alguns representants d'Esquerra Republicana deien que això que feien els pares dema-

nant el compliment d'aquest punt demostrava fins a quin punt certes mentalitats són recalcitrants en certs temes. I pensar que hi ha persones que puguin utilitzar els seus fills com a monedes de canvi per carregar-se una política lingüística posa els pèls de punta.

Aquesta és la realitat. Per tant, nosaltres proposem una altra política lingüística, una política lingüística basada en la llibertat, perquè estem convençuts que triar mai és trair, que la capacitat d'elecció dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya mai és segregar i que l'augment de les llibertats dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya mai anirà en contra de la cohesió social.

I, com vaig dir al senyor Bargalló en la interpellació, no tinguin por a la llibertat perquè la llibertat mai va en contra de ningú, sinó a favor de tots.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. No hi han presentades esmenes. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable diputada senyora Carme-Laura Gil.

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, des de l'escó diem no a la Moció del Partit Popular. I aquest «no» és el rebuig i denúncia de la gestió no ètica de la política, de l'ús pervers de la llengua, allò que tothom estímem, com a eina promotora de conflicte a Catalunya i arreu.

La Moció no mereix ser discutida. És només l'instrument amplificador de l'acció del Partit Popular en contra de la convivència lingüística. És l'amplificador de discursos insidiosos dels seus dirigents i de l'insult repetit a la memòria històrica.

Tot no val, tot no és lícit ni legítim. Vostès han transgredit la línia invisible entre política i ètica. I no ho han fet per ignorància, sinó per càlcul deshonest.

Amb duresa afirmem que és menyspreable el seu estèril intent de destruir el que unànimement les forces polítiques diverses que formem el 90 per cent d'aquest Parlament compartim com a bé comú, allò més preuat de la nostra acció política, el bé cobejat per tot poble, la cohesió social, la construcció col·lectiva de la qual l'escola, sens dubte, ha estat i és exemplar protagonista. I ho declarem amb orgull i agraïment.

I entenguin de les nostres paraules que vostès, diputats i diputades del Partit Popular, es troben sols jugant una mena de partit en contra de vostès mateixos.

El vicepresident primer

Gràcies. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat Francesc Xavier Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. També des de l'escó estant, per manifestar breument la nostra posició, que és de rebuig a la Moció que presenta el Partit Popular. Un

rebuig que es fonamenta fonamentalment en la forma en què s'utilitza el tema lingüístic per erosionar la convivència al nostre país.

Per aquest motiu no vull desapropiar, en nom del meu Grup, aquesta ocasió per subratllar, senyor president, la nostra profunda indignació davant la campanya iniciada pel Partit Popular contra Catalunya. Una campanya que duu a terme arreu de l'Estat, i molt especialment a Andalusia, aprofitant, com vostès ja coneixen, els mitjans de comunicació per exemplificar sense cap pudor les mentides i les falsedats del Partit Popular. Una campanya que se suma a aquest cúmul d'iniciatives institucionals per crispar la societat catalana i provocar, no només l'enfrontament dels territoris, sinó que ara també, i al si de Catalunya, l'enfrontament de comunitats lingüístiques que fins avui han conviscut en plena harmonia.

A Catalunya no hi ha discriminació lingüística, senyor López. I vostè ho sap. I ho saben també els que fins avui i des del 1993 van convenir, per motius polítics, impulsar una croada similar a la que avui vivim. I aquests mateixos han callat i han acceptat *de facto* les lleis i el marc de convivència lingüística que tots –que tots, vostès també– vam pactar amb la Llei del 83 i que, li ho recordo, vostès van votar, i que posteriorment va ser millorat amb la Llei del 98. Eren possiblement aquells mateixos que després, el 96, parlaven català en la intimitat i que ara sembla que ja ho han oblidat.

En el debat lingüístic, certament, tots hi podem portar els nostres matisos, tots els tenim, però des de fa molts anys hem prioritzat sempre l'acord i el treball compartit per garantir la pau social i la cohesió en favor d'una societat on les llengües no siguin de cap manera una barrera, i que l'instrument per aconseguir-ho sigui justament l'educació i la competència lingüística de tots els ciutadans en ambdues llengües.

Però la realitat és que ens temem que a vostès això els importa poc. Vostès demostren que l'únic interès polític del PP a Espanya i a Catalunya és crispar. I vostès són, si em permeten el to col·loquial, els qui ballen l'aigua a un senyor Rajoy que vol guanyar el poder a qualsevol preu.

Tornin al camí del sentit comú, deixin d'agafar el rave per les fulles i tornin al camí de la prudència. Ja n'hi ha prou de crispacions inútils, d'enfrontaments estèrils. I això no els ho diem nosaltres, els ho demanen els empresaris i els ho demanen fins i tot –avui n'hem tingut una mostra– els seus propis regidors.

I si realment, senyor López, el seu partit ha perdut el nord, no el segueixin, no siguin temeraris, perquè en aquesta qüestió i en les actituds del senyor Zaplana i del senyor Acebes hi ha una manca de lleialtat a Espanya, a Catalunya, que vostès, com a membres d'aquesta cambra, no haurien de tolerar.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boya. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marina Llansana.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, també, per anunciar que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana diu «no» a aquesta Moció.

La seva Moció, il·lustre diputat, denota un greu desconeixement de la política lingüística que des de fa anys es porta a terme en aquest país. Vostè hauria de saber que la Llei de política lingüística de l'any 98 no preveu sancions per l'ús d'una determinada llengua en l'àmbit privat. Hauria de saber que moltes de les mesures que vostè demana ja fa anys que s'estan implantant, com les mesures de foment del català a les empreses. Hauria de saber que les oficines de garanties lingüístiques són oficines d'atenció i d'assessorament als ciutadans; no tenen capacitat inspectora, ni sancionadora. Hauria de saber, senyor diputat, que el sistema d'immersió lingüística que s'aplica de manera exemplar a Catalunya des de l'any 83 està avalat pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i pel Tribunal Constitucional. Ho sap, vostè, i ho sap prou bé, que a l'escola catalana no hi ha problemes lingüístics, i sap prou bé que en la vida quotidiana, a Catalunya, la realitat del dia a dia desmenteix de manera clarament objectiva les seves afirmacions i les seves insinuacions.

Ja n'hi ha prou, de mentides! El seu partit pretén atacar la cohesió social i la convivència amb l'únic objectiu, ja s'ha dit, de treure'n rèdits electorals. No ho podem acceptar. Aquest Parlament no pot acceptar que des d'aquí vostès donin cobertura a aquesta actitud del Partit Popular espanyol d'atiar la catalanofòbia; n'hem tingut exemples recents aquests darrers dies: les declaracions del senyor Rajoy, que ja s'han esmentat; aquesta campanya del Partit Popular a Andalusia, mentint, distorsionant, manipulant.

La seva Moció, senyor diputat, és d'un cinisme extrem, i per això hi votarem en contra.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Llansana. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. També per anunciar el nostre vot en contra d'aquesta Moció, perquè creiem que la intenció que té, senyor diputat, és clarament de generar sensacions que no s'ajusten a la realitat. Vostès, amb aquesta Moció, volen generar la sensació que a Catalunya hi ha una persecució del castellà o dels castellanoparlants que no és real. Vostè ha provat de fer servir el català en un jutjat del nostre país? Veurà el que vol dir no poder fer servir la seva llengua.

Vostè fa una moció en què vol generar sensació de marginació i arraconament del castellà a la societat i al carrer del nostre país, que no és real. Ha provat de demanar un tallat a segons quins llocs en català en un bar del nostre país? Veurà què vol dir l'arraconament.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Ha presentat una moció, a més a més, que intenta generar discriminació, o que hi ha discriminació pel fet

d'usar la llengua castellana a Catalunya, i això no és real. Quan tantes falsedats o mitges veritats van totes juntes, això són mentides. I si és un grup parlamentari qui ho presenta, a nosaltres ens sembla del tot irresponsable, però quan a més a més això ve acompanyat de l'alternativa que vostè ens anunciava, que és el que estem veient aquests dies a Andalusia, a més a més d'irresponsable és imperdonable.

I, per tant, votarem «no» a la Moció. I els demanaríem, sincerament, que es repensin el que fan.

Gràcies.

El president

Cridem a votació. (*El Sr. López i Rueda demana per parlar.*) Senyor López...

El Sr. López i Rueda

Per contradiccions, senyor president...

El president

Té un minut.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Home, jo crec que l'exercici d'intolerància que s'ha fet des d'alguns portaveus dels grups, que ni s'han llegit –algú ho ha dit– la Moció; és a dir, una moció que diu –que diu– que en l'àmbit públic hem d'aconseguir la igualtat...

El president

Expressi la contradicció, perquè, si no, anem malament.

El Sr. López i Rueda

Senyor president, s'ha dit d'aquest diputat, certes vegades, que aquest diputat mentia, que aquest diputat en la Moció no deia la veritat. I jo crec que aquest diputat com a mínim té el dret de defensar-se davant d'això.

El president

Concreti-ho en la contradicció, la contradicció que a vostès els atribueixen; concreti-ho; endavant, endavant, parli.

El Sr. López i Rueda

D'acord. Considerem inacceptable que ni tan sols s'hagin llegit la Moció i ni tan sols hagin entrat a valorar, punt per punt, uns problemes. Escolti'm, no ho diem nosaltres, ho diu el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, suposo que alguna validesa hi deu tenir –alguna validesa hi deu tenir. I li repetim que no tinguin por de la llibertat, la capacitat d'escollir dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya; no tinguin por a la llibertat.

El president

Alguna altra contradicció? Contradicció a la contradicció, tampoc?

(*Pausa llarga.*)

Posem, doncs, a votació la Moció del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 11 vots a favor i 105 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de concerts educatius (tram. 302-00158/07)

El setè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de concerts educatius. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'honorable senyora Irene Rigau.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.*)

El vicepresident segon

Senyores i senyors diputats, anem a iniciar, per tant, aquest punt de l'ordre del dia. Honorable diputada, té la paraula.

La Sra. Rigau i Oliver

Moltes gràcies, senyor president. Presento aquí, en nom de Convergència i Unió, la Moció subsegüent a la interpellació que vam presentar al Consell Executiu sobre la política de concerts educatius. És una moció que té dos punts, els punts que ja van ser avançats el dia de la interpellació, i que des que la vam defensar aquí en el Ple fins avui hi ha hagut nous elements que encara avalen més la conveniència que es doni el suport de tots els grups a aquesta Moció.

En el debat de la LOE en el Senat s'ha vist perfectament que difícilment abans del 2 de maig serà vigent. I, per tant, el mateix Grup Socialista, així com també el Grup de Convergència i Unió, han presentat una esmena per tal que tot allò que faci referència a l'admissió d'alumnes i procés de preinscripció que determina el Projecte de llei sigui vigent l'any 2007-2008. És, vet aquí, una decisió assenyada per no confondre i no crear problemes a les famílies i a la mateixa administració, atès que aquest procés de preinscripció, que ara s'ha de portar a terme, cavalcarà entre dues lleis: la ara vigent i la que aviat es proclamarà.

Vet aquí, doncs, que mentre estem en aquesta situació ja ha arribat, també, a tots els centres –i era l'altre element que jo volia destacar– el calendari de la preinscripció. Vostès saben que és habitual que aquest calendari formi part de la resolució que determina les dates, els criteris i el procediment per distribuir les places escolars. Aquest any tenim una novetat al marge de la llei, per tant, bastant irregular, força irregular –«vaja», irregular– que comunica als centres el calendari sense resolució. Per tant, què ens trobem? Allò que ja havíem temut i que vam avisar el dia de la interpellació, i que els senyors i senyores diputats recordaran, que és que les famílies estan cridades a presentar la sol·licitud sense saber en quines condicions tenen garantida la gratu-

itat en els centres concertats, i entre altres coses, evidentment, no se sap quins criteris hi ha i perquè aquests terminis i no uns altres, perquè arriba així sense cap mena d'ofici explicatiu sense la resolució. Per això, vet aquí, doncs, perquè el procés de preinscripció es pugui fer, com jo deia l'altre dia, amb ordre i amb pau, és convenient que administrativament es prenguin les mesures adequades i pertinents.

Per això demanem en aquesta Moció que es retiri amb caràcter immediat la Resolució per la qual es prorroga per un any el període de concerts. Per què? Perquè en aquests moments que ja ha aparegut aquest calendari tenim els concerts de les escoles pendents; ni prorrogats, perquè no s'ha signat la possibilitat de pròrroga, ni s'han acceptat els papers, que s'han rebut administrativament, però no s'han resolt els de la renovació per quatre anys.

Per això els diem, conjuntament que es retiri aquesta resolució –en aquesta Moció–, que s'insti el Govern a aplicar el que diu el Decret 56/1993, del 23 de febrer, que preveu la renovació per un període de quatre anys. Mirin, aquest mateix matí hem pogut veure com el Govern interpreta les lleis segons la seva conveniència. Ho vam dir aquí el dia de la interpellació. I avui el conseller primer, amb relació a la interpellació de la campanya institucional, ens deia: «No, la campanya s'ha aplicat quan hi havia una llei que prohibia aquest tipus de campanya, però és que nosaltres la vam pensar quan encara no era vigent.» I ara ens trobem que ens diuen: «No, no..., miri, ara hauríem d'aplicar, per llei, el Decret de l'any 93, però aplicarem una disposició d'una llei que encara no ha arribat, perquè ens interessa més.» Avui, en aquest hemicle s'ha vist perfectament la manca de respecte a la norma, la indefensió dels ciutadans i de les institucions, perquè en les mateixes circumstàncies se n'han fet les lectures interessades, convenients per al tripartit. Ho vaig dir i ho repeteixo, tenim el procés de preinscripció plantejat en fals, 1.400 centres no saben quina oferta han d'oferir a les famílies, i en aquest període de preinscripció, el dia que es tanqui la recollida de sol·licituds, els pares no sabran en quines condicions s'han d'escolaritzar. Ni les escoles públiques ni les concertades podran tenir el procés ordenat.

Més enllà d'això, reiterar aquesta indefensió, aquesta lectura interessada de la norma i una interpretació del tot s'hi val, i, en aquest sentit, jo hauria preferit, sincerament, que la consellera Cid hagués pogut dir al conseller Bargalló: «Mira, jo faré com tu, aplicar la norma que ja preveia la disposició i fer-ho amb la d'abans.» No, ho farà amb la de després. Per què? Perquè cada vegada els interessos partidistes estan per sobre de la seriositat normativa i de l'obra de govern, sòlida i rigorosa que ha de tenir una administració com la de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats, per la seva atenció.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputada. Correspon a fixar posició als grups parlamentaris. En primer lloc, el Grup Parla-

mentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, jo crec que ha sigut excessivament rígida i que, per tant, potser estava fins i tot utilitzant algun subterfugi respecte a com i de quina manera ha tractat l'actual Govern, i li diré perquè: a mi em sembla que vostè no dóna un tracte equitatiu segons qui és el Govern, perquè no és pas la primera vegada que s'actua de la mateixa manera des de la Generalitat de Catalunya. Perquè és cert que estem en portes d'aprovació d'una llei i, per tant, que estem en una situació d'impàs. I, en aquesta situació d'impàs, es busca –i, a més a més, aprofitaré...– un camí que faci que ni a les escoles se'ls faci més «farragós» el tema de la demanda de concert, ni es deixi en una situació sense coneixement, perquè primer es parla amb totes les persones per prendre aquesta decisió, i, a més, no se'ls nega la possibilitat que poden demanar també una pròrroga del conveni.

I per què li dic que em sembla que vostè ens fa aquí algun subterfugi estrany? Perquè, miri, quan vostè ens parla de l'article 35 del Decret de l'any 93, del 23 de febrer, no és aquest el que ens havia de citar; ens havia de citar, per ser exactes normativament, el Reial decret 2377 de l'any 1985, que és el del Reglament de normes bàsiques del concert educatiu, que en l'article 48... (*veus de fons*) –perdoni..., perdoni!–, que en l'article 48 estableix que en el moment de l'expiració del concert s'extingirà, aquest, si no és que hi ha una renovació o una pròrroga. I vostè cita el del 93, perquè és el d'aquí, evidentment, i perquè resulta, eh?, que l'any 89, que estàvem en una situació molt semblant a la d'ara, que hi havia també a les portes l'aprovació d'una llei, hi va haver una pròrroga per a un any del règim de concerts. I, per tant, ja estava en vigor el Reglament de l'any 85.

Veu com en situacions delicades en què hi han uns moments delicats... –però que realment convé i interessa saber, eh?, que no es deixa ningú sense resposta–, es va fer aquest tema exactament igual. Per això li ho dic. I aquí és on em sembla que hi ha una gran diferència entre la posició que sempre hem defensat els socialistes de Catalunya de tractar igual l'escola pública que l'escola concertada... En canvi, hem vist més d'una ocasió com, pel Grup de Convergència i Unió, i des del Govern de la Generalitat, no hi havia aquest tracte equitatiu. I en aquests moments estem veient també que això, doncs, no és un tracte equitatiu. S'està intentant fer-ho de formes diverses per veure com i de quina manera es continua donant subterfugi a aquells que en més d'una ocasió s'ha buscat, des de la Generalitat, fórmules perquè puguin continuar, perquè puguin fer, perquè puguin tenir algun aspecte..., eh?, perquè és una escola o més d'elit o és una escola que és segregadora per sexes.

Li recordo, senyora diputada, que aquesta pròrroga no va ser unilateral, sinó que es va fer de manera parlada amb les patronals. Tots els centres poden veure..., i així nosaltres ho vetllarem, que es vegi respectada plenament la legalitat. I si malgrat això opten per demanar la

renovació per a quatre anys, també ho poden fer. I, per tant, com que també ho poden fer, també ho tindran i no quedaran en aquest marc, que sembla que tot estigui fora d'aquest tema i d'un aspecte de seguretat.

No fer ara aquesta pròrroga significava generar als centres molta més documentació que acabaria no sent necessària. Per tant, l'obligació d'aquest Departament d'Educació i del Govern de la Generalitat és preveure actuacions que garanteixin el dret a l'educació amb els mínims perjudicis possibles. I nosaltres vetllarem sempre perquè l'equitat de la defensa de l'escola pública porti a un tracte equitatiu a l'escola concertada. Per això també, des de fa anys, els socialistes catalans estem defensant la sisena hora. I ara veurem que tot això ja s'encamina que els nens i nenes, vagin a l'escola pública o a l'escola concertada, vagin tenint tots un mateix tracte i unes mateixes condicions.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Correspon ara intervenir al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Per fixar posició, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la diputada socialista que m'ha precedit ja ha fet una colla d'argumentacions. Jo només li recordaré el que li va dir la consellera l'altre dia, i que crec que està molt clar: s'ha parlat amb els centres; se'ls ha assegurat que podran fer la mateixa oferta que el curs anterior; se'ls garanteix tot això.

Aquests centres –aquests centres– accepten perfectament aquesta actitud de diàleg de la conselleria d'Educació i a més a més no tenen cap por de sotmetre's al Decret posterior a l'aprovació de la LOE.

Com que s'han dit ja tants arguments, permeti'm que només entri en dues qüestions, que penso que ha de ser la guia de l'actuació dels que ens dediquem a la política; dues qüestions: coherència i servei.

Si no ho tinc mal entès, Convergència i Unió té la intenció de votar la LOE al Congrés dels Diputats, al Senat, i, per tant, suposo que serà coresponsable també que la transitòria divuitena, la qual diu que les administracions educatives –resumint-ho– podran acordar la pròrroga de fins a dos anys del període general de concertació educativa..., eh? Vostè ho deu tenir clar, i suposo que ho votarà. Per tant, si és coherent, si és coherent amb aquesta proposta que vostès fan a Madrid, han de ser coherents aquí, perquè en tot cas, d'això, després ja se'n diu «incoherència».

Hi ha un altre element que és de servei. Jo crec..., li ho vaig dir fora de l'hemicicle o dins de l'hemicicle, li vaig dir: «Escolti, jo crec que faria un favor important retirant aquesta Moció. Vostè ja ha pogut d'alguna manera parlar en la interpellació i deixar clares les seves puntualitzacions...» Ho dic, perquè en el fons tinc la sensació que això el que ve a agreujar o al que ve a posar el dit a la nafra..., és aquest sentiment, que no

m'agradaria seguir pensant que Convergència i Unió vol mantenir, d'aquesta dualitat, no?

Jo crec que també, aplicant la coherència, la LOE parla de «servei públic d'educació», on realment aquesta suposada diferència que segurament els governs de Convergència i Unió han volgut mantenir entre l'escola concertada i l'escola pública, aquesta dualitat mal entesa, que jo crec que no ha afavorit –no ha afavorit– que hi pogués haver el millor clima, doncs, que això es pugui seguir mantenint.

I, per tant, quan li dic la idea de servei, ho dic en el sentit aquest. És a dir, en tot cas, ja ho hem dit abans, hi ha precedents. I, per tant, vostès valoren per un sedàs diferent segons qui ho aplica o segons qui no ho aplica. El Govern de la Generalitat no té cap preocupació per aquest tema, i si algú dictamina que és al contrari, doncs, evidentment, ho haurem d'atendre, no?

Però en tot cas hi ha una pregunta que a mi em ve al cap. Si el Departament d'Educació ha parlat amb tots els centres, els centres ho han vist bé, se'ls dóna la possibilitat, òbviament, doncs, de poder demanar aquesta pròrroga, com és que es vol crear aquest alarmisme? És una pregunta retòrica, eh?, no la pregunto a vostès, sinó que és una pregunta retòrica, com deïem ahir a la Comissió. És a dir, jo em pregunto: a qui està defensant? A aquests 1.400, a totes aquestes famílies, a tots aquests alumnes, o és que té potser alguna preocupació per algun col·lectiu molt específic?

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Jo crec que el més important és valorar el que realment el Departament d'Educació està fent. És a dir, en els seus governs el pressupost bàsicament anava creixent un 8 per cent de mitjana. I si vol, li puc dir quina és l'aposta del Govern per l'educació: 2004, un creixement del 12,3; 2005, del 14,5; el 2006, del 16,5. Aquest Govern té una verdadera voluntat de fer del sistema públic d'educació una garantia perquè realment els nostres joves es puguin escolaritzar amb garanties i puguin accedir a un lloc de treball amb qualitat. I aquesta ha de ser realment la nostra voluntat, i hauria de ser la voluntat, crec, de tot l'arc parlamentari d'ajudar a aquest pacte, aquesta pau social i aquest consens, que en l'educació crec que fa falta.

I, per tant, li demano... –li ho demano, sé que no ho farà–, li demano que seria adient que vostè digués: «Doncs, miri, ho retiro en bé de la pau social que mereix l'educació.»

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president; molt breument. Home, si hem de parlar de diferenciació entre l'escola pública i la concertada, jo crec que l'esquerra s'emporta la palma, perquè tota la campanya que van fer, almenys quan estaven a l'oposició, sobre l'escola concertada, i posant

en dubte..., i posant en dubte no només l'escola, sinó fins i tot a vegades a tots aquells que vam anar a una escola concertada. Això va ser l'esquerra quan estava a l'oposició. Ara, clar, ara és lògic, doncs, que vegin que tenen unes certes responsabilitats i ja no poden tenir els mateixos discursos que tenien abans.

Tres valors fonamentals pel nostre Grup polític a l'hora de defensar una escola de qualitat, i, per tant, també a l'hora de defensar l'escola concertada.

La llibertat, em sembla fonamental, la llibertat dels pares i de les mares a escollir un model educatiu. Això és fonamental, perquè qualsevol règim democràtic ha d'enfortir les llibertats i ha de ser còmplice d'aquesta llibertat de les famílies.

La sostenibilitat. Nosaltres hem dit per activa i per passiva la necessitat d'ampliar els concerts perquè les escoles concertades puguin tenir majors recursos i puguin accedir a la gratuïtat total.

I després la viabilitat, que jo crec que és on aquesta Moció intenta posar l'accent: la viabilitat dels projectes educatius, que són la viabilitat també de molts centres escolars que avui en dia veuen que no saben que passarà més enllà d'un any.

Per tant, nosaltres donarem suport a la iniciativa per convicció.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Intentant abstenir-me de les darreres paraules del Grup que m'ha precedit i enfocant-me a la Moció presentada, nosaltres anunciem el nostre vot en contra de la Moció.

Suposo que no la sorprèn. Ja no li demanarem que la retiri, perquè entenem que forma part de la seva línia d'estratègia, no sé si d'oposició o de treball. Però en tot cas el que sí que ens sembla..., i és que en un moment de debat, de construcció d'un nou marc del sistema educatiu públic en què tothom i des de totes bandes està posant grans esforços i una seriosa responsabilitat, no estaria de més demanar també al principal grup de l'oposició que també posés la seva part i la seva contribució a aquesta construcció d'un nou servei públic d'educació.

I no ens sembla que la Moció presentada vagi en aquesta direcció, sinó tot al contrari. Escolti, on veuen el problema, si hi ha un acord entre l'Administració, en aquest cas la Generalitat, i les escoles que han d'aplicar els concerts? Han arribat a un acord, se'ls ha donat la possibilitat d'acceptar-ho, se'ls ha donat la possibilitat de presentar igualment, evidentment perquè la Llei els empara, la possibilitat de renovar el concert, i tot en un moment en què, a causa del fet que pot provocar certa incertesa, i en un moment de canvis legislatius..., buscant precisament la tranquil·litat de les famílies, allò que és recurrent en el seu discurs, la tranquil·litat de les

famílies, i també la tranquil·litat dels centres a l'hora de poder donar informació.

A mi em sembla que més que el què, el que els molesta és el qui, en aquest cas.

I per tot això, nosaltres votarem que no.

El president

Doncs, cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació la Moció sobre la política de concerts educatius.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 54 vots a favor i 68 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les conseqüències de la crisi del Carmel (tram. 302-00159/07)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les conseqüències de la crisi del Carmel. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Josep Rull.

(Pausa. El president s'absenta de la sala i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident segon

Il·lustre senyor diputat, pot començar la presentació de la Moció.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta és la Moció subsegüent en relació amb la interpellació que vam substanciar a l'últim Ple del Carmel, del barri del Carmel..., de fer una anàlisi de quines havien estat les conseqüències d'aquest accident i, sobretot, com el Govern havia gestionat tota la crisi posterior. I, per tant, davant d'un cert balanç cofoista que nosaltres imputàvem al Govern i que continuem imputant al Govern, creiem, creiem, que era bo, diguem-ne, fer un contrapès, un contrapès sòlid sobre totes les qüestions que no han anat bé, les qüestions que no s'han plantejat de la manera més adequada, dels incompliments que els veïns i les veïnes del barri del Carmel continuen posant sobre la taula.

Nosaltres acabàvem aquella interpellació dient que el que sí que realment ha quedat ferit durant tot aquest procés és la confiança dels catalans i les catalanes en la qualitat de l'obra pública en aquest país. I dèiem que el Govern no havia estat prou valent d'assumir des del primer moment les responsabilitats que li tocaven, i l'estratègia que va emprar, i això és fruit d'un altre moment, va ser estendre una sospita generalitzada en tot i tothom simplement per protegir-se. I, per tant, això és el que ha ocasionat que en aquests moments hi continuï havent aquesta desconfiança en l'obra pública.

Dit això, nosaltres també avaluàvem com s'havien tramitat tots els compromisos que s'havien adoptat amb el barri del Carmel, amb els veïns i les veïnes, i dèiem que hi havia hagut diversos problemes. Un primer problema de coordinació, de coordinació dins del mateix Govern i de coordinació entre el Govern, l'Ajuntament de Barcelona i l'Administració General de l'Estat. Dèiem que si hi hagués hagut una millor coordinació, hauríem pogut garantir que els veïns i les veïnes tornessin abans a casa, que el barri es normalitzés abans i que el comerç es normalitzés abans. El fet que cadascuna de les zones en què es va dividir en funció de criteris de seguretat el barri fossin gestionades per empreses públiques diferents –a la zona groga, la més directament immediata en el forat, ho feia GISA, a la zona verda ho feia Adigsa–, amb criteris diferents, malgrat ser realitats exactament iguals, pot generar, i de fet generarà si no es corregeix, un greuge comparatiu.

I, per altra banda, per poder arribar a l'acord a què es va arribar amb els veïns en forma de conveni, la Generalitat es va comprometre a tot un seguit d'actuacions, i aquest és el primer punt de la Moció, que és garantir que tots els compromisos que la Generalitat va adquirir amb els veïns realment es compleixin, i n'hi ha un que és un incompliment molt estrepitos, que és el següent.

La Generalitat es comprometia a la renovació de les façanes de tots els edificis de la zona afectada del barri del Carmel. Els projectes de renovació esmentats havien d'estar a punt el mes de setembre del 2005 –no ho estaven ni ho estan– per tal de poder iniciar els treballs corresponents abans de finalitzar l'any 2005. Evidentment, si no hi ha projecte és impossible que es puguin iniciar els treballs. Facin-ho. Nosaltres diem al final «sense noves dilacions». Això és el que traslladarà confiança al conjunt dels veïns.

El segon paquet, el segon element, és un altre incompliment molt evident, molt clamorós. Dèiem la poca coordinació que hi havia hagut amb l'Ajuntament de Barcelona. Es va crear l'Agència de Promoció del Carmel. Té sentit que l'Ajuntament de Barcelona vagi sol en tot aquest procés? Té sentit que la Generalitat de Catalunya no actuï a través d'aquest organisme sinó separatament? Té sentit que l'Agència de Promoció del Carmel presenti un pressupost i digui què aportarà cadascuna de les administracions i que la Generalitat no aporti els recursos a què es va comprometre? Per tant, al que instem en el punt sisè és a transferir a aquesta Agència de Promoció del Carmel els recursos a què la Generalitat s'havia compromès de llei i de justícia.

El tercer element de descoordinació és amb l'Administració General de l'Estat. El senyor Zapatero va venir al barri del Carmel i va prometre moltes coses, va prometre pràcticament de tot, i, finalment, es va aprovar una moció en el Senat. Escolti'm, compleixin els compromisos d'aquesta Moció, que ja no és la paraula del senyor Zapatero, sinó que és un acord formal parlamentari.

I el darrer punt, que són els punts 2, 3, 4 i 5, fan referència al comerç. Hi havia un titular que vaig recordar l'altre dia: «Comerç tocat i enfonsat. Les botigues no

han recuperat el volum de vendes d'abans de l'esvoranc i estimen la disminució entre un 40 i un 60 per cent.» I, per tant, aquí establím tot un seguit de mecanismes per tal de dinamitzar el comerç. Vostès parlaven molt de l'estructura, però si no hi ha motor, si no hi ha comerç viu, el Carmel serà difícil que pugui tornar a recuperar el seu dinamisme, la seva empenta, la seva ambició en el futur.

Per tant, senyores i senyors diputats, els preguem que en aquests punts donin suport a la iniciativa que ha presentat el nostre Grup Parlamentari.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. En aquesta Moció ha presentat esmenes el Grup Parlamentari Partit Popular. Per presentar-la té la paraula l'il·lustre senyor diputat Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Il·lustres diputades i diputats, evidentment, fruit de la interpellació que va fer Convergència i Unió, és normal que els diferents grups polítics, sobretot els partits que donen suport al Govern i els que estem a l'oposició, fem valoracions diferents no només del present, sinó del passat i la gestió que s'ha fet amb relació al Carmel. És evident i és lògic, no? Nosaltres, ja en una pregunta oral que li vam fer, conseller, vam fer una valoració negativa de la gestió, i, evidentment, compartim bona part de les argumentacions que l'il·lustre diputat senyor Rull va fer en el seu moment en la seva exposició de la interpellació.

És evident que la interpellació i després la Moció són referides a quatre grans eixos, eixos a què nosaltres ja diem al Grup de Convergència que, independentment de l'acceptació o no de l'esmena, donem suport, perquè compartim totes les exposicions que s'han fet, totes les peticions que es fan.

Dels quatre grans eixos que trobem un és amb relació als veïns, que és el primer. Evidentment, hi ha un incompliment flagrant, com així ho va manifestar el diputat, amb relació a la renovació de les façanes..., que no es troba de moment cap projecte en marxa.

I és evident que ens trobem en la data d'avui, exactament la xifra no la sé, que encara no tots els ciutadans del Carmel han tornat a casa seva. És evident que les promeses que s'havien fet des del Govern, des dels diferents departaments, diferents partits que donen suport al Govern, no s'han produït, i allò que havien de ser dos mesos, quatre mesos, final d'any..., i ara ens hem de remuntar al mes de maig o posteriors, no?, i, per tant, tot allò que aquests ciutadans amb bona fe esperaven, i hi confiaven, de l'Administració..., es troben avui jo crec que evidentment decebuts.

Els quatre punts següents, 2, 3, 4 i 5, fan referència al comerç. Aquí ens trobem amb una novetat que no va sortir a la Comissió, que ara jo crec que es bo portar a collació i que nosaltres compartim. Avui hem fet una proposta, una PNL, respecte a una proposta que fa la mateixa Associació amb relació a Correus. És al carrer Sacedón,

en què ens trobem que en el perímetre no hi estan d'acord, i esperem, i així ho demanem al Departament, que intenti arribar a un acord amb aquesta Associació per veure com poden solucionar..., aquells comerços, aquells habitatges que estaven dintre d'aquell perímetre, que no hi van entrar i que ells creuen que tenen dret a ser-hi. Confiem en la bona voluntat del Govern per arribar a una solució.

Efectivament, respecte als comerços ens trobem que resten tancats bona part. Em refereixo als que estan a la zona més afectada, a les zones groga i verda, no tant a la zona ampliada, on, efectivament, podríem arribar a un percentatge del 90 per cent d'oberts en general, però si ens circumscriuim als que estan més afectats en resten encara tancats una bona part, amb problemàtiques amb les indemnitzacions.

I una cosa que em preocupa més, ja vaig dir això al senyor conseller l'altre dia en la pregunta: de dos ciutadans que van començar amb una querella ens trobem ja que ara mateix n'hi ha dinou, no?, i, per tant, això vol dir que alguna problemàtica hem de tenir a l'hora d'arribar a acords o no amb els comerciants.

Crec que necessiten més ajuda, no només del seu Departament; en aquest cas és un problema més del Departament de Comerç, que crec que no fa la tasca adequada amb relació a la problemàtica en concret dels comerciants. Cadascú el que és seu, és evident, no crec que això sigui responsabilitat directa del conseller de Política Territorial o Medi Ambient, cadascú el que és seu. Jo crec que el Departament de Comerç hauria d'haver fet un esforç més gran per arribar a acords amb aquests comerciants, que ara mateix molts estan querellats contra l'Administració i les constructores..., etcètera.

Una altra qüestió és la promoció del Carmel, l'Agència, no? Miri, escolti, ni tant ni tan poc. Ni potser han aportat res..., ni potser no han aportat, com vostè deia l'altre dia, honorable conseller, senyor Nadal..., que han fet ja una aportació de vuitanta i escaig milions d'euros. No podem ficar-ho tot al mateix lloc, a l'olla, no? S'han aportat aproximadament, entre el ZAE i el projecte d'allotjament, uns vint-i-un milions d'euros. És una quantitat important, però el que nosaltres volem és que efectivament totes les consignacions que siguin necessàries es facin, no?

El que no és normal és que s'esgrimeixin en seu parlamentària xifres que no són correctes, i ens preocupa, per exemple, que l'Ajuntament de Barcelona hagi fet durant l'any 2005 una aportació només de 791.000 euros, i resulta que només amb el cost de lloguer o habilitació de l'Agència s'ha fet una despesa de més de 887.000 euros. Vull dir, és més important..., o s'ha fet una despesa major per habilitar aquelles oficines que, fins i tot, perquè l'Ajuntament fes l'habilitació del que és el barri, no?

I amb relació a l'Estat, també comparteixo, perquè se m'acaba el temps, les propostes que encara l'Estat no ha complert les expectatives que s'havien demanat. I la nostra esmena és evident. Jo crec que en la Moció de Convergència restava un punt important, que era exigir al Govern de la Generalitat que exigeixi al Govern de l'Estat, o que exigeixi també a la comunitat europea,

que aportin els fons a què en el seu moment el molt honorable president de la Generalitat es va comprometre, jo crec que alegrement en un moment de preocupació i suposo que important al barri del Carmel..., que havien de vendre aquells 200 milions de dòlars al barri del Carmel. I, per tant, és una esmena, una proposta d'afegit, crec que per arrodonir una mica totes les peticions que en el seu moment són necessàries per al Carmel.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Correspon ara intervenir als grups parlamentaris que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Rull, òbviament no li podem votar aquesta Moció. Miri, nosaltres, senyor Rull, els diputats que intervindrem avui aquí, els diputats, els cinc diputats que vam..., hem tingut una mena de vida paral·lela, hem anat treballant conjuntament al llarg d'aquests anys un mateix tema. Vostès i nosaltres, els diputats que intervindrem, vam treballar a la Comissió d'Investigació, i vostè sap que fonamentalment van haver-hi dues actituds dins d'aquella Comissió d'Investigació clarament diferenciades. Hi havia una actitud, que òbviament era la que vostè representava i representava el Partit Popular, amb la qual es volia posar damunt del Govern simplement la responsabilitat d'un esdeveniment, d'una crisi de la magnitud que va ser la crisi del Carmel. Nosaltres, al llarg de tot aquesta Comissió d'Investigació i al llarg d'aquest any, el que hem intentat ha estat una altra cosa: hem intentat esbrinar les raons, esbrinar les causes primigènies, les actuals i les remotes, que n'hi havien, els orígens, hem intentat recuperar la normalitat de la ciutat, del barri, de la gent, hem après dels errors, dels nostres i dels altres, hem fet unes normatives, hem fet unes lleis, hem fet uns decrets, hem tirat endavant tot un conjunt de qüestions que creiem que són les que ens demanen els ciutadans. Els ciutadans han vist que nosaltres vam tenir un problema, nosaltres dic..., tots nosaltres, el país va tenir un problema, i posàvem damunt de la taula la necessària solució d'aquests problemes perquè no tornessin a succeir mai més.

Això és el que hem fet al llarg d'aquest any. I sobretot al llarg d'aquest any les administracions que hi han intervingut s'han preocupat, sobretot, d'una qüestió: d'atendre les persones com mereixien ser ateses, perquè érem conscients que havien passat un trauma particular, que s'havia afectat la seva vida quotidiana, i era de justícia que l'Administració fes això. I això és el que hem fet, i això és el que seguim fent ara en aquests moments, senyor Rull.

I nosaltres veiem que vostè, en la seva interpellació, un any després que passés el succés del Carmel, vol fer un balanç. I nosaltres estem d'acord que vostès vulguin fer

un balanç, però el que no ens sembla tan bé és que el balanç sigui aprofitat per erosionar l'acció del Govern, per posar «en entredit» l'acció que fa l'Ajuntament de Barcelona o que pot fer el Govern de la Generalitat. I el que no ens sembla correcte tampoc és que plantegin un refregit de mesures, que és el que és la seva Moció d'aquí, en què moltes coses que vostès ens estan dient, sabem que estan en vies de funcionament, de solució, que tiren endavant perquè l'Administració està intentant fer-ho bé.

Vostès no acabaran aquí, senyor Rull. Jo sóc conscient que després demanaran una comissió de seguiment, intentant treure el suc a aquesta situació, intentant estirar el problema, intentant que la cosa perduri en el temps, com un intent més d'erosionar l'acció de govern.

Vostè ens va parlar i ens ha parlat avui aquí a la tribuna de descoordinació; ens ha parlat que no s'ha normalitzat el barri; ens ha parlat de dues velocitats, de dues zones que estan tractades per diferents administracions; ens parla vostè d'una àrea extraordinària de rehabilitació que no funciona, etcètera. I jo li vull dir una altra cosa: nosaltres creiem que hi ha coordinació, nosaltres creiem que hi ha sensibilitat, nosaltres creiem que hi ha eficàcia, i sobretot creiem que transmetem confiança a la ciutadania, que veu que, cada dia que passa, aquell seu gran ensurt s'està solucionant d'una manera positiva.

Vostè no vol donar temps al temps; hi han qüestions en el Carmel, senyor Rull, que necessiten temps. I vostè no creu en la recuperació de la confiança progressiva que s'està produint en aquest barri. Vostè no s'adona que la zona verda i la zona groga són diferents i que, per tant, han de tenir un tractament absolutament diferent per part de l'Administració, i les dues alhora, i les dues fetes d'una manera conscient.

I per últim, per acabar, senyor Rull i senyor Llobet, jo els voldria dir una cosa. El Govern compleix els seus compromisos, els està complint. I jo no defugiré de tractar algun dels punts que em planteja vostè en la seva Moció. El primer punt: actualment s'estan redactant els projectes, aquests formen part de l'AERI, i vostè ho sap, s'estan redactant els projectes, s'està portant a la pràctica tot el que vostè ens demana. Ens demana coses dels altres carrers, que han demanat tenir una consideració d'afectats; la decisió de quins són els comerços considerats afectats es pren en un decret, en el Decret esmentat, prèvia consulta al Departament de Comerç de la Generalitat i l'Àrea de Comerç de l'Ajuntament de Barcelona. Vostè ens parla dels terminis per sol·licitar els crèdits a l'ICO, i aquests, saben vostès que s'han prorrogat respecte a la data inicial. De totes maneres, vostè sap que és el Govern de l'Estat el que ha de prendre la decisió, i de moment sabem que hi ha tretze sol·licituds i que aquestes tretze sol·licituds han estat, totes elles, ateses. En el seu punt 4 ens diu que no hi ha equitat, i vostè sap que l'equitat està absolutament garantida, i a més a més de les campanyes puntuals de dinamització que s'han dut a terme, com la de Nadal, el Govern considera que s'hauria d'esperar que tots els comerços estiguin pràcticament oberts, per fer moltes coses de les que vostè planteja. Vostè sap també que els

ajuts concedits pel Govern de la Generalitat, mitjançant els convenis a les persones físiques, ja estan exempts de l'IRPF, que és un dels punts que vostè ens marca en la seva Moció.

El que li vull dir, senyor Rull, és que vostè ha fet un refregit, una moció refregit de coses, de compromisos, de conclusions de la Comissió del Carmel... Això, el Govern ho porta d'una manera diligent i amb la confiança dels veïns, que veuen que cada dia que passa, dia rere dia, es va allunyant més aquell malson que van tenir una nit d'hivern.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara intervenir al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'illustre diputat senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Gràcies, senyor president. Miri, senyor Rull, vostè diu que el Govern fa un balanç ple de cofoisme de la crisi del Carmel. No és així; mai hem parlat del Carmel amb cofoisme. Podrà dir moltes coses; jo crec que, moltes de les que diu, les diu sense raó, però en tot cas podrà dir moltes coses. Però no parli de balanç cofoista, ni de triomfalisme, ni de re d'això, perquè si una cosa ha fet aquest Govern sempre és reconèixer la gravetat del problema i, com deia el diputat que m'ha precedit, afrontar-lo amb ganes de solucions i amb compromís. I sempre hem dit una cosa: no haurem tancat la carpeta del Carmel, no haurem tancat la crisi del Carmel fins que tothom sigui a casa. Per tant, no digui que fem cofoisme d'això, perquè no és cert –no és cert. Entenem que la crisi va ser molt important, que va ser molt greu, i vam posar-hi per això, en justa correspondència, molts mitjans. I es poden dir moltes coses, però al Govern no se li pot dir que hagi escatimat en mitjans per resoldre els problemes que es van generar.

Vostè volia fer un balanç, però fa un balanç parcial, perquè, per exemple, parla del compliment dels acords i només parla de petites parts, quan diu: «la renovació de les façanes». Bé, vostè sap que aquesta renovació de façanes, certament, porta un petit endarreriment, però ja està inclosa als projectes, en la redacció de l'AERI, i no només de les façanes, sinó també instal·lació d'ascensors –que vostè no en parla, però s'hi ha treballat–, de renovació de les xarxes de servei –que vostè no en parla, però també hi són inclosos.

Podríem parlar dels ajuts a les persones, que vostè no n'ha volgut parlar. Si volem fer un balanç complet, fem un balanç complet. Podríem parlar dels ajuts a les persones, que vostè no n'ha volgut parlar. Vostè sap que es van destinar, per primera vegada en una crisi d'aquest tipus..., es van reconèixer danys morals de forma generalitzada, i a alguns els semblaran més o menys generosos, però amb quantitats certament importants. O per exemple, es va parlar de diferents ajuts a les persones que primer es van fer amb càrrec a bestreta i després amb indemnització a fons perdut, i vostè, d'això, no en

vol parlar, perquè sap precisament que han estat ben ateses.

Ens parla de la delimitació, també, dels comerços afectats. Bé, aquesta és una competència municipal que l'Ajuntament ha dut pactant amb les associacions de comerciants del Carmel, sí senyor, pactant amb les associacions de comerciants. Evidentment hi ha algun carrer que no hi és inclòs que voldria ser-hi inclòs; possiblement, però no és així.

Quan ens parla vostè de promoció del comerç..., escolti, pactat amb els comerciants del Carmel. Si volem fer un veritable pla de dinamització comercial que tingui resultat, més val fer-ho quan hàgim tancat tots els problemes que hi han d'obra pública en el Carmel i quan s'hagin tancat les obres. Vostè sap i tots els comerciants saben que no té massa sentit fer un pla de dinamització comercial quan tens els carrers oberts o quan tens obra pública pel mig. És que, a més a més, està pactat amb ells. Hi haurà dinamització comercial i està inclòs com a prioritat del Carmel per incloure-ho dintre els ajuts a plans de dinamització comercial, hi estarà inclòs, però, evidentment, quan, d'acord amb els comerciants, es consideri el moment –comercialment i amb criteris comercials– més òptim per fer aquest Pla de dinamització. Però quin sentit té fer un pla de dinamització comercial si els carrers estan esventrats? Acabem primer les obres, i després fem dinamització comercial.

Ens parla també, en algun punt de..., fa alguna demanda una mica –utilitzo una paraula que vostè fa servir a vegades en les comissions– «naïf», no?, com al punt 4: l'equitat. Home, escolti, és clar que hi haurà equitat! És que, si no fos així, no seria legal. Per tant, li he parlat de...

Ens parla també, vostè, de com s'han de vehicular els ajuts. Home, jo els demanaria prudència a l'hora de parlar de com s'han de vehicular els ajuts. Perquè recorde un ple extraordinari, aquí mateix, en què vostès deien que els ajuts fossin a fons perdut, i nosaltres els dèiem: «No, home, bestretes a compte, perquè l'Estat i l'Administració, i la Generalitat en aquest cas, s'hauran de rescabalar d'allò a què tinguin dret.» Per tant, quan parlen de transferir diners d'un lloc a l'altre, facin-ho amb una mica de prudència, perquè, si els haguessim fet cas a vostès, de tot el que la Generalitat ha gastat al Carmel, d'una bona part del qual té dret a rescabalar-se, no se'n podria rescabalar.

Llavors, s'ha de transferir o no a una eina que ha creat l'Ajuntament de Barcelona per conduir l'AERI, però no tot l'AERI, sinó quatre eixos, principalment, de l'AERI? Home, es pot fer que aquest ens, l'Agència de Promoció del Carmel, doncs, gestioni els fons directament, o que gestioni les obres, o es pot fer de diverses maneres. L'important és que les obres es facin. Per tant, sobre aquest punt...

I després, el darrer punt: ajuts de l'Estat. Miri, pel que fa a l'exempció d'IRPF, aquesta ja ha estat inclosa, que era una demanda que ens feia. I pel que fa..., estic buscant les xifres, perquè, pel que fa a les aportacions de l'Estat, doncs, moltes s'han complert, i en qualsevol cas sí que li voldria dir que, quan parli de pactes de finançament amb l'Estat, tant de bo tots els que s'han fet donessin els resultats que aquest ha donat.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Correspon fixar posició al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Alternativa. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. Senyor Rull, vull començar dient-li una cosa. Vostè va formar part de la Comissió d'Investigació del Carmel. Estarà d'acord amb mi que varem treballar de valent per arribar a un conjunt de conclusions. Estarà d'acord amb mi també que, amb la distància de l'any que ha transcorregut, podem dir que va ser una bona feina, perquè les últimes informacions que tenim, també, sobre el treball que s'està fent ara en via judicial vénen a confirmar un conjunt d'apreciacions a les quals nosaltres varem arribar. Per tant, varem fer una bona feina i crec que ara s'està demostrant.

Hauria d'acceptar també que això mai no havia passat en aquest Parlament. Mai s'havia constituït una comissió d'investigació amb aquest grau de compromís quant a la feina a fer i la capacitat de resposta final, i mai el Govern s'havia deixat investigar com en aquesta ocasió. Cregui'm, doncs, quan li dic que les coses estan canviant, els agradi o no, tant a l'hora d'investigar com a l'hora de reaccionar davant de fets tan lamentables com els que vam viure fa un any. I si li costa de veure el got mig ple, com sembla, crec que pot ser per una particular distorsió de la realitat, com li comentava el senyor conseller la setmana passada, o potser sap que el got no està tan buit, però que li toca el paper de fer-ho veure. I això a vegades passa, ho comprenc, però ho situaria en aquests termes.

Nosaltres hem patit molt la situació del Carmel, i el conseller al qual vostè va interpellar, també, i vostè ho sap. És una situació que no voldríem tornar a reviuire per re del món, però precisament aquesta excepcionalitat, aquest volum que tenia el problema desencadenat amb l'ensorrament del túnel, ens porta a dir clarament que s'ha fet i s'està fent molt més del que podia raonablement pensar-se a l'inici de tot això, en un primer moment. Perquè ja ha passat un any i, alhora, només un any, i en aquest temps la dedicació de l'Administració de la Generalitat és indiscutible. Hi haurà hagut retards puntuals, persones insatisfetes motivadament i altres amb motius objectius potser inexistents, però subjectius, sí; no li ho nego. Però la tasca afrontada és absolutament reconeixible i gens menyspreable.

Si anem al contingut concret de la seva Moció, surten moltes qüestions que ni tan sols va plantejar en la interpellació, però el que li voldria comentar... Quan ens parla de la renovació de façanes, etcètera, insisteixen novament en un argument que surt contínuament: la coordinació entre els dos departaments –i a més avui tenim els dos consellers aquí al davant–, Medi Ambient i Habitatge, i Política Territorial i Obres Públiques. Miri, els costa acceptar-ho, ja ho entenc, però hi ha un procés continu de diàleg que fa que s'arribi a acords per part d'aquests dos departaments, i les mostres avui estan sobre la taula. I, per recordar-ne casos concrets, hi va haver la Llei d'urbanisme, la Llei de barris, acabem

d'aprovar el Decret de coeficiència, molt properament tindran vostès aquí la Llei per al dret a l'habitatge: tot això és fruit d'una autèntica coordinació, a partir d'un exercici, un exercici interessant, que ja entenc que vostès no coneixen massa, que és el de parlar i discutir des de posicions diferenciades, per arribar a acords en benefici del país, que li asseguro jo que és molt més ric que el pensament únic, el líder únic i el benefici només d'uns quants, de pocs, eh?

Ens diuen també que tenim un conjunt d'afectats i que volen que n'hi afegim més. Bé, vostès saben que hi ha uns criteris i un mètode per a això. Ens diuen també que ampliïm uns terminis que ja s'han prorrogat. Que demanen equitat a l'hora d'establir indemnitzacions, quan vostès saben que hi ha equitat, i a més hi ha transparència, i a més hi ha publicitat, perquè hi ha decrets que fixen criteris.

Però el que m'agradaria apuntar és que, quan mirem el conjunt de punts d'aquesta Moció, veiem que, en definitiva, van agafant cadascuna de les coses que s'estan fent, i diuen: «Feu-les una mica més o una mica més de pressa.» I, és clar, tenen alguna idea nova? Perquè, és clar, quan un mira la Moció, arriba a la conclusió que s'estan fent bé les coses; el que passa, que, és clar, vostès, el remei que els queda davant la situació és dir: «Doncs, una mica més de pressa o una mica més», però, d'idea nova, ni una. Només demanen que es compleixi el que ja està compromès i el que s'està fent i, com deia, amb el màxim esforç i dedicació. Crec que volen generar un estat d'opinió que, a aquestes alçades, ja no se'l creu ningú que tingui una mica de seny, penso.

Miri, portem 83,2 milions d'euros gastats. S'han fet quatre lleis, unes aprovades, altres en marxa. S'han canviat plects de condicions. S'han canviat criteris a l'hora de controlar les obres. S'ha declarat l'àrea de rehabilitació. S'han fet obres de tot tipus, i ho coneixen. S'han gestionat els real·lotjaments. Li asseguro que vostès no ho haurien fet millor; tenim prou precedents per saber-ho, i no li'n faré la llista un cop més.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Correspon al diputat senyor Rull pronunciar-se sobre les esmenes presentades.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president, honorables consellers. L'esmena del Grup Parlamentari Popular em serveix per justificar molts dels elements que han bastit aquesta interpellació. L'esmena del Grup Popular diu: «Escolti'm, que el Govern de la Generalitat demani al Govern de l'Estat aquells milions que el president de la Generalitat, en el seu moment, va prometre.» Qui ha marcat les expectatives han estat vostès, vostès han estat durant tot aquest procés els esclaus d'allò que van dir, que en determinats casos hi havia més elements de demagògia que no pas d'una altra cosa.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Qui arriba al Carmel i diu que això serà una pluja de diners i que arribaran 200 milions de dòlars, i que a més a més després diuen que invertiran 240 milions d'euros en el Carmel, qui diu això són vostès. Qui diu que els veïns tornaran a casa primer el mes de maig, i després el mes de juny, i van fent pròrrogues, són vostès.

I, per tant, escolti, aquesta Moció subsegüent està plantejada en els termes que vostès van fixar. Per tant, el que diem és: escoltin, com es guanya la credibilitat d'un govern? Complint allò que es van comprometre a fer, en tots els termes. Es van comprometre, es van comprometre a portar diners de la Unió Europea; no ho han fet. Els ho exigim aquí, a través d'aquesta esmena. Es van comprometre a finançar les actuacions a través d'aquest mecanisme de coordinació entre diverses administracions, a través d'aquesta Agència del Carmel. No ho han fet. On són aquests recursos? On són? No facin fer més el ridícul a l'alcalde de Barcelona, que diu: «Escolti, jo tinc compromesos aquests recursos del Govern de Catalunya, del Govern de la Generalitat, en el Projecte general de remodelació urbana.» I a més a més, no sé si és ser *naïf* o no, senyor Amorós, a més a més l'Ajuntament de Barcelona, amb un gest de bona fe, diu: «Cada any s'haurà d'invertir una quantitat concreta.» Dins dels pressupostos de la Generalitat hi ha aquesta quantitat? No hi és, no hi apareix.

Per tant, qui es fixa els horitzons són vostès. Quina és l'obligació de l'oposició –senyor Boada, no se m'esveri–, quina és... (*remor de veus*), quina és la posició de l'oposició? Quina és aquesta funció de l'oposició? Potser és que qui té cua de palla s'encèn, no?, que diuen al meu poble. Escolti, la funció és subratllar aquells elements que vostès no han complert, perquè aquí estem parlant de sensibilitat màxima.

Permetin-me un parell, un parell d'apunts, de dir: ja hem prorrogat el termini per a aquest crèdit. Aquest crèdit..., hi ha d'haver una tercera part d'allò que es demana que l'han d'avaluar immediatament els comerços. Però si els comerços no s'han normalitzat, si els comerços no tenen ingressos. Què ens diuen la gent del comerç, amb molt bon criteri? Donin-nos un any més, que nosaltres puguem recuperar oxigen, puguem recuperar alè, i aleshores plantejarem amb els termes adequats fer front en aquest crèdit. Això són qüestions bàsiques de sensibilitat.

Per tant, lamentem que vostès novament utilitzin el corró per dir que no. I aquesta era una moció plantejada des de la voluntat de construir, no d'erosionar. La voluntat d'arribar a elements d'acord i de consens. Com ha estat el to que he utilitzat a la primera intervenció? I tornem a dir que no. Vostès avui no només diuen que no al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, malauradament diuen que no a la gent del Carmel que demana el màxim de diligència també en aquest punt concret.

I a nivell de responsabilitats –acabo–, senyora Clavell, què diu la justícia, què està apuntant la justícia? Que no hi havia causes remotes, que el problema era de seguiment de les obres. I això, evidentment, algun dia la història sabrà donar i treure raons a cadascú.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors...

El president

Senyor Rull, senyor Rull... Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

...les esmenes...

El president

Hem quedat que sí, no?, que l'accepta, l'esmena?

El vicepresident segon

L'esmena, que sí, eh?

El Sr. Rull i Andreu

Sí.

(Pausa.)

El president

Posem, doncs, a votació, aquesta Moció.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 48 vots a favor i 69 en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la reforma del Consorci per a la Normalització Lingüística (tram. 302-00160/07)

El novè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la reforma del Consorci per a la Normalització Lingüística. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Presentem una moció amb quatre punts ben diferenciats. Volíem fer esment primer als punts 2, 3 i 4, perquè tots ells tenen per objectiu que el Govern impulsi un seguit de mesures que tenen per objectiu desenvolupar instruments per garantir o fer més eficaç el dret de conèixer el català. Un fa referència a l'adaptació dels instruments o del material efectiu per aprendre el català, l'altre perquè aquests plans d'acolliment lingüístic que ja s'estan portant a terme a través del Consorci per a la Normalització Lingüística esdevinguin no només plans d'acollida lingüística sinó gairebé com un curs de benvinguda al nostre país per a aquelles persones que hi arriben i, per tant, se'ls puguin donar eines i instruments per conèixer aquella societat a la qual arriben, per tant, que vagi més enllà de l'acolliment lingüístic.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

I en el darrer dels punts, intentem precisar que es garanteixi que l'oferta que hi ha existent, que existeix i que és diversa i variada de cursos de català tingui una coordinació entre els diferents organismes que l'estan donant, que pugui haver-hi aquesta oferta coordinada i

única, en el sentit de no duplicar-se, i sobretot que permeti els ajuntaments establir les seves pròpies prioritats polítiques, atès que no és el mateix la realitat social o lingüística que es viu en poblacions més grans o més petites, o en diferents territoris de Catalunya. De fet, la Federació de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis ens deien no fa gaire, el novembre, quan aprovaven un document sobre el municipalisme català i el Consorci per a la Normalització Lingüística, que calia prendre mesures en aquest sentit.

En aquest punt 4, concretament, tenim una esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió que al nostre entendre, si cal, aclareix encara més o va encara més en aquest sentit, i posa més evident o deixa més clar l'objectiu pel qual presentàvem la Moció i que, per tant, acceptarem en tant que transacció amb el mateix redactat que havíem presentat nosaltres inicialment.

No creiem que hagi d'haver-hi molt problema perquè aquests siguin els instruments que acordem que el Govern ha de desenvolupar i impulsar, però molt diferent és el primer punt que hem posat en la nostra Moció. Hem de reconèixer que ens fa certa tristesa, ara com ara, i a l'any 2006, haver de posar..., o haver de viure la necessitat de posar un punt 1 com aquest punt 1 a la nostra Moció i que el Parlament de Catalunya de forma majoritària –o amb un consens majoritari, esperem– hagi de pronunciar-se de nou per evidenciar que aquest consens existeix al darrere de la política lingüística del nostre país i de les nostres institucions, i per recolzar de nou un sistema d'immersió lingüística que rep tots els elogis que es podrien rebre. Un sistema d'immersió que no només està avalat jurídicament de forma legislativa i a través dels tribunals, ja sigui el Tribunal de Justícia de Catalunya o el Tribunal Constitucional, sinó que fins i tot el Consell d'Europa s'ha dignat elogiar com un model a seguir, no només perquè garanteix que sigui quin sigui l'origen dels nens i nenes que arriben al nostre país, o sigui quina sigui la seva llengua a casa seva, quan acaba l'educació tenen competències lingüístiques en les dues llengües oficials del nostre país, sinó perquè a més a més permet fer això sense que aquests nens i nenes visquin o estudiïn en classes separades i se'ls hagi de separar en funció del seu origen o de la seva llengua.

Això, que molts països europeus ens envegen, perquè s'aconsegueix la competència lingüística però alhora s'aconsegueix també la cohesió social i no dualitzar la societat, és el que avui, malauradament, ens hem de veure obligats a demanar, un cop més, que tingui el recolzament i el suport de les forces d'aquest país, que pretenen garantir aquesta pau i aquesta cohesió social.

Per a nosaltres és responsabilitat dels grups del Parlament i del Govern preservar aquesta cohesió, i ens agrada que tots els grups de la cambra s'hi poguessin pronunciar a favor.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Camats. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat...

Gràcies.

El Sr. Riera i Pairó

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyora Camats. Estem d'acord en el contingut de tres dels quatre punts de la Moció que ha presentat. Vostè ja s'ha referit a l'esmena que hem presentat i que jo passaré a comentar tot seguit, però si bé estem d'acord amb aquests tres dels quatre punts de la Moció, sí que li fem avinent que no entenem ni l'arquitectura de la Moció ni endevinem –o sí– la seva necessitat ni les mancances, si n'hi ha, que vostè vol corregir amb aquesta Moció.

Vostès, des dels grups que donen suport al Govern, en ocasions –i en no poques ocasions– han fet el comentari des d'aquesta mateixa tribuna que a vegades l'oposició –i el principal grup de l'oposició, en aquest cas Convergència i Unió– aprofita les interpellacions i les mocions per parlar de tot menys, precisament, de la interpellació i de la Moció. Considerem que en aquest cas està justificat, també, això. Vostè signa una moció subsegüent a una interpellació que es refereix a la reforma del Consorci per a la Normalització Lingüística i, concretament, només parla del Consorci per a la Normalització Lingüística en el quart punt, que és el que nosaltres, precisament, li esmenem.

Passaré a un breu comentari sobre cada un d'ells. Primer punt, vostè s'hi ha referit: «Continuar desenvolupant el sistema educatiu d'immersió lingüística que s'aplica a Catalunya des de l'any 1983...» Hi estem completament d'acord, no podria ser de cap més altra manera. Però considerem que és innecessari, que és una evidència categòrica..., haver d'instar el Govern de la Generalitat de Catalunya a complir la Llei que s'està aplicant des de l'any 1983. Vaja, ens sembla una evidència innecessària. I, per tant, no tornaria..., o nosaltres som del parer que no cal tornar a posar a votació una cosa que ja és evident des de l'any 1983.

Segon punt: «Desenvolupar noves eines d'aprenentatge del català adaptades a la realitat actual de Catalunya...» Ens sembla una altra evidència, només faltaria que no s'adaptessin les eines d'aprenentatge del català a les noves necessitats. I vostè es refereix tant a l'aprenentatge presencial com a l'aprenentatge en línia, evidentment. Hi estem d'acord.

Tercer punt: «Elaborar plans d'acolliment lingüístic amb una perspectiva prou àmplia que fomenti el coneixement de l'entorn...» Senyora Camats, vostè deu saber, evidentment, que els mestres fa anys i panys que des de les aules fan això. I que no perquè ho digui el tercer punt de la seva Moció ho faran més o deixaran de fer-ho. És que fa anys i panys que ho estan fent, i que ho estan fent molt bé.

Quart punt, arribem a l'esmena. Vostè diu: «Abordar amb els ens locals conjuntament...», perquè aquest és el mandat precisament del Consorci de la Normalització Lingüística, «...la necessitat d'establir una oferta única d'ensenyament...» I és en aquest punt que nosaltres li hem presentat aquesta esmena que vostè ja ha anunciat que acceptaria, perquè millorava el redactat, i nosaltres creiem que efectivament és així. I nosaltres, en l'esmena, fem referència a la necessitat de coordinar una oferta plural d'ensenyament del català. Només li ho

recordo, i vostè n'està molt al corrent, l'objectiu cinquè de la segona Jornada de Cultura i Municipalisme que es va celebrar a Mataró el 17 de novembre d'aquest any passat, coordinada conjuntament per l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis de Catalunya. Es referia precisament a això, a la necessitat de coordinació entre els diferents ens locals i diferents institucions que pertanyen i que tenen incidència en l'ensenyament del català, amb el Consorci per a la Normalització Lingüística.

Per tant, ens sembla que amb l'esmena que hem presentat, que fa referència concretament al títol de la Moció, i estant d'acord amb la resta dels punts, si ens accepta l'esmena nosaltres hi votarem a favor.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Riera. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Xavier Boya.

El Sr. Boya i Alós

Bé, per manifestar el nostre suport a aquesta Moció. Més enllà de les disquisicions que ha fet en aquest moment respecte de l'arquitectura, que ha fet l'il·lustre diputat que m'ha precedit, nosaltres pensem que efectivament el primer punt d'aquesta Moció és escaient en aquest moment, que certament la Moció que fa un moment hem substanciat ha posat en evidència el moment de dificultat que sobre algunes conviccions que hem tingut clares durant aquests anys, doncs, en aquest moment sembla que hi ha algunes febleses i que, per tant, és bo que puguem mantenir un acord substancial respecte a aquestes qüestions.

I per altra banda, doncs, en els punts 2, 3 i 4, que fan referència a aspectes més concrets del que són les actuacions del Consorci en general respecte a temes de caire lingüístic, doncs nosaltres ens hi sumem, tot i sabent que en aquest moment la feina que s'està fent des del Consorci és una feina òptima i que recull efectivament tots els requeriments i les consideracions que es fan en aquesta Moció.

Per tot això –hi insisteixo, senyor president– hi votarem a favor.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boya. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'il·lustre diputada senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Gràcies, president. Des de l'escó. Nosaltres votarem favorablement a la Moció que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya, que parla de la reforma del Consorci, que és una reforma, com tots sabem, que passa avui dia per l'acolliment lingüístic.

El Consorci ha anat canviant al llarg del temps i s'ha anat adaptant a les necessitats de la població. Va co-

mençar fent classes de català per a gent catalanoparlant; avui dia aquesta funció ja ha quedat molt minoritària i avui dia el que fa, la seva feina fonamental, és l'acolliment lingüístic, que és un acolliment que permet la gent que ve de fora d'arrelar-se al país d'una manera natural i immediata, i que permet també garantir a tothom que arriba aquí el dret que tenen de conèixer el català. S'adapta, doncs, el Consorci a les noves persones que vénen a aprendre, i s'adapta també amb nous instruments pedagògics –això és fonamental.

La Secretaria de Política Lingüística destinarà recursos a la posada en marxa d'un curs en línia, que ha de donar resposta a les noves necessitats educatives. Això és pel que fa al Consorci. Però la Moció també té un punt, el primer, que a nosaltres, en canvi, ens sembla molt important de ressaltar-ho, pels temps que corren. I no ens cansarem de parlar-ne una vegada i una altra. És el punt que fa referència a la immersió lingüística, i que insta el Consell Executiu a continuar desenvolupant el sistema educatiu d'immersió lingüística. Aquest sistema, com tothom sap, s'aplica a Catalunya des de l'any 83, amb uns resultats excel·lents, i és un programa que permet i que possibilita que quan els alumnes, nois i noies, acaben l'etapa d'escolarització obligatòria dominin les dues llengües, independentment de la llengua que parlin a casa seva, i és un programa que té el valor de fer-ho no separant els alumnes en funció de la llengua habitual.

És un programa impecable, que ha rebut d'una banda l'aval legal de la sentència del Tribunal Constitucional al 1994, i que, de l'altra, ha rebut també els elogis del Consell d'Europa, a l'informe del 2005, sobre l'aplicació a Espanya de la Carta europea de les llengües minoritàries.

És un programa d'immersió, per acabar –i aquest és el seu gran valor–, que permet la cohesió social i que garanteix la pau lingüística, que és una pau que aquí, a casa nostra, ha existit sempre, que no s'ha trencat mai, per molt que hi hagi, aquí i a fora, persones que facin molts i molts esforços per fer-ho creure, això sí, a qui s'ho vulgui creure.

Per tot això, nosaltres votarem a favor d'aquesta Moció.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Roca. En nom del Grup Parlamentari Popular té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ha dit una cosa el senyor Riera que és certa, és a dir, aquesta Moció és un poti-poti. Home, jo li ho agraeixo, senyora Camats, jo perquè jo crec –no ho sé, a la millor estic equivocat– que aquesta Moció l'ha fet pensant en mi. Home, en mi, és a dir... (*Algú diu: «Ei!»*) No vull dir res –no vull dir res–, no vull insinuar..., políticament –políticament–, en mi. (*Rialles.*) Perquè, és clar, s'havia de contraposar una cosa que havíem dit nosaltres a una cosa, a un altre model, que és el que representen vostès.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Miri, senyora Camats, ha vist que bé! És a dir, quan aquí dintre tots diem..., un diu el que tothom..., allò, políticament correcte que s'ha de dir, et tracten molt bé, tot són somriures, tothom diu que ho fas molt bé. I és una llàstima, a vegades, que estiguem en un país que quant surts un mil·límetre, una miqueta, en segons quins temes d'allò que és políticament correcte et tracten –com han pogut comprovar que han tractat la Moció que hem presentat abans– amb indiferència, amb menyspreu i fins i tot amb insults.

Nosaltres votarem que no a la seva Moció, perquè lliguem les dues mocions. Però vull dir-li que nosaltres continuarem dient el que pensem. També en política lingüística, perquè volem donar veu a molts catalans i a moltes catalanes que opinen diferent d'aquella opinió que és oficial. Però sobretot, i ho dic aquí, en aquesta tribuna, continuarem defensant sobretot que en aquest Parlament es pugui parlar de tot, amb llibertat i sense haver d'aguantar insult rere insult, des de la primera intervenció fins a la darrera.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Senyora Camats, té la paraula.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Molt breument, perquè ja hem dit, ja hem anunciat que acceptàvem l'esmena.

Senyor Riera, tampoc hem entès la seva argumentació. Quan es parla d'eines d'aprenentatge o de la necessitat que els plans d'acollida desenvolupin el que ja s'està fent, però amb la necessitat d'adequar-ho a un nou perfil d'alumnat, que cada any és molt més diferent, ens sembla que evidencia que el Parlament es fa ressò d'una necessitat. I evidentment que acompanya el que les institucions estan fent. Són eines del Consorci de Normalització Lingüística i ens ha semblat pertinent posar-les també en la nostra Moció.

I com ja li he dit jo també, he comentat, que bona part d'aquest argumentari ve precedit del que les associacions municipalistes, o de la reflexió d'aquestes associacions municipalistes amb relació al Consorci.

I també li he dit a l'inici que malauradament..., o que reconeixem que és lamentable que a aquestes alçades hàgim, de nou, d'afavorir una moció que permeti a tots posicionar-nos pel consens en el sistema d'immersió lingüística. I ens sembla necessari de nou perquè sembla que aquí n'hi ha que volen utilitzar-ho perquè no n'estan convençuts.

I senyor López, miri, la Moció no l'hem fet pensant ni en vostè ni en el seu Grup, afortunadament; l'hem fet pensant precisament en la resta del Parlament i en la resta..., i en el que hi ha fora d'aquest Parlament, que són els ciutadans i ciutadanes d'aquest país. I em fa l'efecte que assumir el paper de víctimes en aquesta qüestió, senyor López, no és el més apropiat que hauria de fer ni vostè ni el seu Partit.

Gràcies.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació aquesta Moció sobre la reforma del Consorci per a la Normalització Lingüística.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat aprovada per 104 vots a favor, 11 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de set de la tarda i catorze minuts.